

Giới thiệu Vô Thượng Sát Thần

Thể loại: Huyền ảo, xuyên không, trọng sinh

Thế nào là thiên tài? Có thể lĩnh ngộ mọi chiến kỹ cùng công pháp, đây chính là thiên tài chân chính.

Mang theo Thần Bí Thạch Đầu đến Chiến Hồn đại lục,. Tiêu Phàm đã thức tỉnh kỳ dị chiến hồn.

Nhất Đại Sát Thần xuất hiện, kẻ nào dám tranh phong?

Vì hồng nhan tri kỷ hần sẵn sàng dùng máu nhuộm trời xanh, thẳng lên cửu tiêu ôm mình nguyệt.

Vì huynh đệ hần có thể giết người vạn dặm, khiến cho thiên địa hoang tàn!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiêu Phàm Trọng Sinh

Chiến Hồn Đại Lục lấy thực lực vi tôn, chỉ có người nắm giữ Chiến Hồn mới có thể bước vào con đường tu luyện, bằng không vĩnh viễn chỉ có thể làm một người bình thường, đồng thời mức độ mạnh yếu của Chiến Hồn cũng đại biểu cho

tu sĩ đó có thể tiến bao xa.

Chiến Hồn tổng cộng chia làm Cửu Phẩm, Nhất Phẩm yếu nhất - Cửu Phẩm mạnh nhất, lấy Yêu Thú, Khí Vật, Thực Vật làm chủ. Về phần người nắm giữ Hòa Diễm, Lôi Điện các loại Chiến Hồn đặc thù thì cơ bản chính là Tuyệt Thế Thiên Tài ngàn năm khó gặp!

Tiêu Thành, Tiêu gia phủ đệ!

Tiêu Phàm chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chằm những bóng người lạ lẫm mà quen thuộc trước mắt, trên mặt một vẻ mờ mịt, mình rõ ràng đang ở nhà a làm sao lại xuất hiện ở nơi này?

"Phế vật chính là phế vật, đây đã là lần thứ chín thức tỉnh Chiến Hồn rồi vậy mà mèm chút đem bản thân giết chết! Hơn nữa còn bị Chiến Hồn Điện chủ động đá ra. Việc này đúng là lần đầu tiên được nhìn thấy, quả nhiên không hổ là Tiêu Thành đệ nhất phế!"

"Đâu chỉ Tiêu Thành đệ nhất phế mà còn là đệ nhất ngốc, ngay cả một chút giác ngộ cũng không có, bất luận kẻ nào đều chỉ có ba lần cơ hội thức tỉnh Chiến Hồn, điểm thường thức ấy cũng không biết, cho dù chết cũng đáng đời!"

Tiêu Phàm nhìn thấy bóng người đứng bốn phía chỉ tỏ không khỏi nhú mày, trong đầu vô số tin tức tràn vào, hần trong nháy mắt hiểu rõ bản thân vậy mà trọng sinh vào trên người một thiếu niên trùng tên trùng họ: Tiêu Phàm.

Nguyên bản Tiêu Phàm là thanh niên tốt thế kỷ 21 ở Địa Cầu, hai mươi mấy tuổi dựa vào y thuật do tổ tiên truyền xuống đã trở thành y học thánh thủ số một số hai tại Hoa Hạ. Hần có hai cái sở thích: thứ nhất là cất giữ một chút đồ vật cổ quái kỳ lạ, thứ hai chính là nghiên cứu y thuật.

Hần vừa tỉnh cờ mang về một khóa Thạch Đầu(cục đá) kỳ dị, lúc ấy trời trong vạn dặm lại vang lên tiếng sấm quỷ dị, nói đến quả thật trùng hợp, một tia sét kia vừa vận bố trùng đầu hần.

Lúc hần tỉnh lại đã trọng sinh ở trên người thiếu niên Tiêu Phàm này, việc này mặc dù có chút cầu huyết nhưng Tiêu Phàm lại không thể không thừa nhận, sự tỉnh đã trải qua không thể nào thay đổi.

Tiêu Phàm chính là phế vật của Tiêu gia danh phủ kỳ thực(người giống như tên), bắt đầu từ lúc thức tỉnh Chiến Hồn năm bảy tuổi cho đến hiện tại đã qua chín năm, vậy mà không thành công lần nào.

Lần này Tiêu Phàm thức tỉnh Chiến Hồn lần thứ chín, tiến vào Chiến Hồn Điện lại ngoài ý muốn chết ở bên trong, nhờ thế hần mới có cơ hội phụ thể trọng sinh.

Đang lúc Tiêu Phàm chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên cảm giác trong đan điền phát ra một cỗ Hồn Lực bàng bạc xông vào bên trong kinh mạch, Tiêu Phàm đột nhiên cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng, tựa như đột phá một loại

trói buộc nào đó.

Ánh mắt Tiêu Phàm có chút ngốc trệ, kinh ngạc vô cùng, bên trong đan điền có một đạo hắc sắc hư ảnh, cảm giác giống như u linh, Tiêu Phàm biết rõ

đây chính là Chiến Hồn mà hấn thức tỉnh.

"Về sau gọi người là U Linh Chiến Hồn a!" Tiêu Phàm trong lòng lấp bắp nói.

Trong lúc lơ đãng, một đạo bạch quang lóe qua, tâm thần Tiêu Phàm lại rơi vào chỗ sâu trong đan điền có một viên đá màu trắng đang trôi nổi, viên đá màu trắng tản ra một cỗ khí tức thần bí, tựa như ngay cả Thần Hồn đều sẽ bị hút vào trong đó.

Tiêu Phàm trong lòng kinh ngạc không thôi, thiếu chút nữa thì hô lên: "Cái này không phải là viên Thạch Đầu kỳ dị trước đó hay sao?"

"Tam Thiếu Gia đừng ở nơi đây tự làm mất mặt nữa, đi về đi." Đúng lúc này có một người áo đen tách đám người ra hướng về Tiêu Phàm đi tới, trong mắt đều là khinh miệt cùng xem thường.

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn hắc y lão giả, liếc mắt liền nhận ra hấn, hấn chính là tên quân gia một mực phụ trách sinh hoạt thường ngày của Tiêu Phàm: Tiêu Trung.

"Đồ phế vật, còn không đi?" Thấy Tiêu Phàm không để ý tới hấn, thần sắc trong mắt Tiêu Trung càng ngày càng băng lãnh, ngay cả xưng hô Tam Thiếu Gia đều không gọi, trong lòng nổi giận mắng: "Thực không biết vì sao Tộc Trưởng đại nhân lại chiếu cố tên phế vật này như thế, tên này quả thật là sống chặt chỗ chết chặt đất."

"Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa!" Tiêu Phàm thu liễm tâm thần, chậm rãi đứng dậy, con người vô cùng băng lãnh, bản thân cỗ thân thể này mặc dù bị kêu là đồ bỏ đi suốt chín năm, nhưng tốt xấu vẫn là Thiếu Chủ của Tiêu gia, tôn tử của Tộc Trưởng Tiêu gia, há có thể để một tên hạ nhân nhục mạ?

Hơn nữa, kiếp trước hấn vốn chính là một người cực kỳ cường thế, bằng không cũng không có khả năng một mình một tay dựng nên cơ nghiệp, ai nhìn thấy hấn cũng đều cung kính kính, lão bất tử này vậy mà vô lễ với hấn như thế, hấn không giận mới là lạ

"Ta nói người là phế vật!" Tiêu Trung cơ hồ gần từng chữ một, may may không đem tam thiếu hấn để trong mắt, một tên phế vật không cách nào thức tỉnh Chiến Hồn, trong gia tộc căn bản không có bất kỳ cái gì địa vị gì.

"Ba!"

Vừa dứt lời, một đạo thanh âm thanh thúy vang lên, Trên mặt Tiêu Trung xuất hiện năm dấu tay màu đỏ rực rõ ràng.

Một tát này không chỉ đem Tiêu Trung đánh cho hồ đồ mà còn đem những người khác dọa cho thất điên bát đảo, hiện tại tên phế vật này cũng dám động thủ với quân gia?

Quan trọng là tốc độ của Tiêu Phàm vừa rồi đều làm cho bọn hấn nhìn trần trối! Tiêu Trung dù sao cũng là Chiến Linh trung kỳ, hấn lại bị một tên ngay cả Chiến Hồn đều chưa thức tỉnh tát cho một cái.

Chẳng biết tại sao trong lòng mọi người đều dâng lên hàn ý, ánh mắt Tiêu Phàm vừa rồi làm tim bọn hấn đập nhanh một trận, hấn như hoàn toàn trở thành một người khác vậy!

"Chiến Hồn thức tỉnh, U Linh Chiến Hồn làm cho ta trong nháy mắt đột phá đến Chiến Linh trung kỳ, tên này trong thời gian chín năm mặc dù được xưng là phế vật nhưng vẫn kiên trì tu luyện, sức mạnh và tốc độ của cỗ thân thể này rất nhanh đã thích ứng được với năng lực Chiến Linh trung kỳ!" Tiêu Phàm trong lòng cũng rất kinh ngạc, tốc độ vừa mới bộc phát rõ ràng so với Chiến Linh trung kỳ bình thường nhanh hơn rất nhiều, khó trách Tiêu Trung cũng không kịp chuẩn bị.

"Làm nô tài phải có bộ dáng của nô tài, chủ tử đánh người một cái, trong lòng người nên cảm kích mới phải." Tiêu Phàm lạnh lùng trừng Tiêu Trung, hấn chuẩn bị phát tay áo đi.

"Đứng lại!" Tiêu Trung phần nộ kêu lên, "Người cài đồ con hoang này, phế vật đi không ai nuôi, người dám đánh ta? Người biết ta là ai không?"

Tiêu Phàm không nói, từng bước một đi về hướng Tiêu Trung, con người đen kịt vô cùng băng lãnh, kiếp trước thân nhân hấn mất sớm, một kiếp

này hấn vẫn không có gặp qua cha mẹ mình. Lời nói của Tiêu Trung không thể nghi ngờ đã động đến nỗi đau trong lòng của Tiêu Phàm, cũng làm lửa giận trong lòng hấn nổi lên.

Tiêu Trung nhìn thấy con người đen kịt của Tiêu Phàm đang bộc phát khí thế, trong lòng sợ hãi tới cực điểm, ánh mắt đáng sợ kia của Tiêu Phàm giờ phút này nào giống một kẻ phế nhân.

"Người bắt quả là một tên phế nhân, lẽ nào ta còn sợ người sao?" Tiêu Trung lấy dũng khí, sau lưng hấn đột nhiên hiện lên hư ảnh một đầu Hắc Lang đang há to cái miệng như chậu máu cắn tới hướng Tiêu Phàm.

"Nhất Phẩm Chiến Hồn Hắc Phong Lang?" Tiêu Phàm trong mắt lóe lên vẻ dữ tợn, ý nghĩ hơi động, sau lưng đột nhiên hiện ra một đạo hư ảnh đen kịt, một cỗ hàn khí cuồng bạo xuất ra.

Trong chớp mắt, Tiêu Phàm cảm giác lực lượng toàn thân tăng vọt, trong lòng kinh ngạc, mức độ cường đại của U Linh Chiến Hồn vượt qua hấn dự liệu, Tinh Khí Thần của hấn trong nháy mắt tăng đến cực hạn, cho dù Chiến Linh hậu kỳ, thậm chí Chiến Linh đỉnh phong giờ phút này Tiêu Phàm cũng dám chiến một trận.

U Linh Chiến Hồn ngưng tụ thành một cái lợi trào to lớn hướng về Hắc Phong Lang gào thét đến, móng vuốt sắc bén dị thường. Hư ảnh Hắc Lang đột nhiên tan vỡ hóa thành một trận hắc vụ tiêu tán trong hư không.

Tiêu Trung hét thảm một tiếng, máu tươi trong miệng phun ra, sắc mặt trắng bệch, trong nháy mắt ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

"Chiến, Chiến Hồn?" Đám người kinh hãi nhìn bóng đen sau lưng Tiêu Phàm, da đầu có chút tê dại, tên này không phải phế vật sao? Làm sao có thể thức tỉnh Chiến Hồn cường đại như thế!

Tiêu Phàm lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiêu Trung, khinh thường nói: "Ta biết ngươi là ai, không phải là một con chó sao? D(ộng một cái liền cắn Chủ tử, lưu ngươi lại làm gì!"

"Hắn là một con chó, nhưng cũng là chó của Tiêu Thiên ta, đánh chó còn phải nhìn mặt chủ nhân, chó của ta khi nào đến phiên phế vật ngươi đến giáo huấn?" Đột nhiên từ phía sau đám người truyền đến một đạo âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Liên Tiếp Đột Phá

Đám người vừa nghe đến cái tên Tiêu Thiên này đều lộ ra vẻ kính sợ, tự giác tách ra một con đường, chỉ thấy một người nam tử mặc bạch sắc cửu bào đi thẳng tới.

Hắn mặc một bộ áo bào màu trắng này kiêu ngạo sáng, mặt như ngọc quan, tư thế hiên ngang, trong tay quạt xếp nhẹ nhàng vũ động càng là làm nổi bật lên khí chất siêu phàm thoát tục!

Người tới chính là Tiêu gia đại thiếu gia: Tiêu Thiên, cũng là đệ nhất thiên tài Tiêu gia hiện tại, nắm trong tay Tứ Phẩm Chiến Hồn Truy Phong Lang, hắn hiện tại 18 tuổi đã là cảnh giới Chiến Sĩ hậu kỳ. Trong thế hệ trẻ cùng tuổi bên trong Tiêu Thành cơ hồ không có địch thủ.

Cảnh giới tu luyện của Chiến Hồn Đại Lục từ thấp đến cao được chia thành: Chiến Linh, Chiến Sĩ, Chiến Sư, Chiến Tôn, Chiến Tông, Chiến Vương, Chiến Hoàng, Chiến Đế, Chiến Thánh các loại, về phần Chiến Thần cơ hồ chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết, Chiến Hồn Đại Lục rất nhiều năm qua chưa từng nghe nói qua.

Trong đó mỗi một cảnh giới lại phân làm tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng đỉnh phong bốn tiểu cảnh giới.

Toàn bộ Tiêu Thành, Chiến Tôn cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, về phần Chiến Tông, trừ phi nắm giữ Ngũ Phẩm Chiến Hồn, bằng không liền không có khả năng trở thành Chiến Tông!

Cũng khó trách Tiêu Thiên ngạo khí như thế, Tiêu Thành chỉ là một tòa thành nhỏ ở biên hoang, mạnh nhất cũng chỉ là Tứ Phẩm Chiến Hồn, người nắm giữ Tứ Phẩm Chiến Hồn trong Tiêu Gia đều cực kỳ thưa thớt, mà Tiêu Thiên chính là trong những người ít ỏi đó, hắn chỉ cần không vãn lạc liền có thể trở thành cường giả Chiến Tôn.

Thậm chí có tin đồn Tiêu Thiên trong tương lai chính là Tiêu gia Gia Chủ!

"Đại thiếu gia, ngài nhất định phải thay tiểu nhân làm chủ a, tiểu nhân là chó của ngài làm sao có thể dễ ngoại nhân khi dễ?" Nhìn thấy Tiêu Thiên đến, Tiêu Trung đột nhiên tỉnh lại, ôm đùi Tiêu Thiên bắt đầu khóc rống lên.

Tiêu Phàm lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiêu Trung, tên gia hỏa vừa rồi lại giả chết, và lại giả vô cùng giống, bây giờ lại còn làm ác nhân cáo trạng trước, Tiêu Phàm tự nhiên cũng không khách khí trừng mắt lạnh lùng nói: "Quản tốt chó của ngươi, không nên thả ra để nó tùy tiện cắn người."

Dứt lời, Tiêu Phàm quay người rời đi, hắn đối với Chiến Hồn của Chiến Hồn Đại Lục cảm thấy cực kỳ hứng thú, hắn muốn biết tình trạng hiện tại trong cơ thể của mình.

Hơn nữa hắn vừa mới thức tỉnh Chiến Hồn chỉ là Chiến Linh trung kỳ, Tiêu Thiên lại là Tiêu gia đệ nhất thiên tài, sớm đã là Chiến Sĩ hậu kỳ, hắn sẽ không ngốc đến mức đối cứng cùng Tiêu Thiên!

"Ta cho ngươi rời đi sao?" Tiêu Thiên lạnh lùng một tiếng, lách mình chặn trước người Tiêu Phàm, trên mặt lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

"Chó khôn không cần đường." Tiêu Phàm biết rõ tên này hôm nay chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, đã như vậy thì liền cường thế đối mặt.

Ầm! Vừa dứt lời, Tiêu Phàm cảm giác cảm giác hồ khẩu một trận đau nhức, không đợi hắn phản ứng một cái năm đám trùng điệp nện lên bộ ngực hắn, ngũ tạng lục phủ chấn động phun ra một ngụm máu tươi.

Thân hình hần lui lại mấy bước, quỳ một chân xuống đất, hai mắt đỏ bừng, khoe miệng máu tươi không ngừng chảy, gân xanh trên trán như là tiểu trùng ngo ngoe.

"Tiểu tạp chủng, ngươi dám mắng ta là chó!" Con ngươi Tiêu Thiên vô cùng băng lãnh, ánh mắt lóe sát khí.

Tiêu Phàm che ngực gian nan đứng dậy, hần rút cuộc biết Chiến Linh trung kỳ chênh lệch với Chiến Sĩ hậu kỳ, khác biệt như trời với đất, hần thậm chí còn không thấy Tiêu Thi xuất thủ thế nào.

"Tiêu Thiên ngươi cũng là dựa vào cảnh giới để đè người, nếu là cùng cùng giai, ta giết ngươi như giết chó!" Tiêu Phàm dữ tợn cười một tiếng lau máu nơi khoe miệng, không có mấy may nhượng bộ.

"Ngươi là đang nằm mơ à, chỉ bằng phế vật ngươi cũng dám so sánh với Đại thiếu?" Tiêu Trung không nghĩ tới Tiêu Phàm dám nói chuyện như thế với Tiêu Thiên, không khỏi trào phúng lên.

"Tiểu tạp chủng, hôm nay ta không chấp nhận với ngươi, nếu như ngươi thật có gan thì niên hội gia tộc một tháng sau liền gặp nhau trên đài, ta chờ ngươi." Gặp Tiêu Phàm không nói, Tiêu Thiên hí mắt cười lên, khoát tay một cái nói, "Chúng ta đi!"

"Đại thiếu, ngài chậm một chút." Tiêu Trung hấp tấp theo sau lưng Tiêu Thiên, quả thực giống như một đầu chó xù.

"Phế vật chính là phế vật, ngay cả một quyền của đại thiếu cũng đỡ không nổi, một tháng sau đoán chừng đại thiếu đã đột phá Chiến Sĩ đỉnh phong, phế vật này vừa mới thức tỉnh Chiến Hồn, liên tục cho rằng bản thân tài giỏi, đợi đến lúc đó đại thiếu một cái ngón tay đều có thể bóp chết hần!"

"Nói không đúng sao, hôm nay vận khí phế vật này tốt, đại thiếu tâm tình không tệ, bằng không đại thiếu không chỉ đánh hần thổ huyết, mà cho hần chỉ ít nửa năm không rồi được giương."

Đám người nghị luận, ánh mắt cùng nhau tụ tập trên người Tiêu Phàm, tràn ngập châm chọc và khinh thường.

Tiêu Phàm ngoảnh mặt làm ngơ, con ngươi sắc bén vô cùng, trong lòng kiên định nói: "Yên tâm, niên hội một tháng sau ta sẽ tham gia, đến lúc đó ta muốn đem thiên tài trong miệng các ngươi chà đạp ở dưới chân!"

Trở lại chỗ ở rách rưới của bản thân, Tiêu Phàm cau mày âm thầm nghĩ thiếu niên Tiêu Phàm mặc dù là một đồ bỏ đi, nhưng dù gì cũng là Tiêu gia tam thiếu, cái địa phương này còn không bằng ổ chó.

Hần đối với thiếu niên Tiêu Phàm này ngược lại có chút bội phục, không cha không mẹ, bắt sống một mình từ lúc bảy tuổi, khi đó vẫn chỉ là một đứa bé, thật khó biết làm sao hần có thể sống đến bây giờ.

"Thế giới này thực sự là tàn khốc a, thực lực vì tôn, căn bản không hề nói đến bất kỳ tình thân nào." Tiêu Phàm trong mắt lóe qua vẻ khinh miệt.

Sau đó hần liền bắt đầu tu luyện, muốn chuẩn bị cho niên hội một tháng sau của gia tộc, đệ tử tu luyện bên ngoài đến lúc đó đều sẽ trở về, rất nhiều người nhất định sẽ vũ nhục hần!

Mới vừa rồi bị Tiêu Thiên một kích đánh bay, Tiêu Phàm cũng minh bạch mình cùng Tiêu Thiên có chênh lệch khá lớn, trong một tháng đột phá cảnh giới Chiến Sĩ vẫn không đủ, thời gian đối với hần mà nói rất trọng yếu!

Đêm tịch tịch như nước!

Tiêu Phàm ngồi xếp bằng trong căn phòng rách rưới, sau lưng hần một đạo hắc sắc hư ảnh hoàn toàn hoà vào bên trong đêm tối, đó chính là U Linh Chiến Hồn.

Tiêu Phàm phát hiện thời điểm sử dụng U Linh Chiến Hồn, toàn thân Tinh Khí Thần đều sẽ tăng lên tới cực hạn, hần tốc độ tu luyện cũng tăng lên gấp bội.

Liên tục sử dụng U Linh Chiến Hồn đối với Hồn Lực của hần tiêu hao cực lớn, bất quá hần vẫn một mực kiên trì, nếu ông trời đã cho hần cơ hội trọng sinh, hần tự nhiên muốn hảo hảo sống tốt một lần.

Thiên địa linh khí cuộn cuộn mà chảy vào bên trong đan điền, Bạch Thạch tỏa ra quang mang yếu ớt, thương thế trong cơ thể nhanh chóng phục hồi như cũ, Bạch Thạch thần bí kia đối với trị thương lại có trợ giúp rất lớn, điều này làm Tiêu Phàm ngạc nhiên vô cùng.

Tiêu Phàm tâm thần khẽ động, thiên địa linh khí liền rót vào cơ thể hần, ngưng tụ thành Hồn Lực càng to lớn, so sánh với Hồn Lực trước đó càng thêm tinh thuần, mặc dù Hồn Lực tiêu hao rất nhanh, nhưng Tiêu Phàm rõ ràng cảm thụ được khí tức bản thân đang không ngừng mạnh lên.

Tiêu Phàm hô hấp đều đặn, hơi thở tinh tế, sắc mặt bình tĩnh tường hòa, Hồn Lực trong cơ thể không ngừng lưu động rửa sạch gân cốt cùng kinh mạch.

Lúc này thân thể hần giống như một cái động không đáy điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí xung quanh, sau một hồi cỗ khí tức này mới hài hòa trở lại.

Đôi mắt hần từ từ mở ra, một tia tinh quang lóe lên rồi biến mất, hần chậm rãi đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, trong một đêm hần liền tiếp đột phá, bây giờ đã là Chiến Linh hậu kỳ!

Bất quá hần còn chưa có ý định dừng lại, Chiến Linh cảnh chỉ mới là nhập môn tại Chiến Hồn Đại Lục, Tiêu Thiên cũng không phải mục tiêu cuối cùng của hần.

Cường giả chân chính thân lượn cửu thiên, hô phong hoán vũ, đó mới cảnh giới chân chính mà hần hướng đến.

Sau khi Tiêu Phàm tỉnh lại cũng đã đến giữa trưa ngày hôm sau, hần hít một hơi tự nhủ: "Đột phá Chiến Linh cảnh hậu kỳ cũng nên đi Chiến Kỹ Các chọn lựa chiến kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Vô Tận Chiến Điển

Chiến Kỹ Các, hậu nhân Tiêu gia thức tỉnh Chiến Hồn đều có thể đi vào, tuy nhiên chiến kỹ bên trong đều vô cùng bình thường, tuyệt học chân chính dĩ nhiên không thể nào để ở đây.

Huống chi lấy tu vi Chiến Linh hậu kỳ của Tiêu Phàm cũng chỉ có thể quan sát một chút chiến kỹ bí tịch phổ thông mà thôi.

"Xin chào Đại Trưởng Lão." bên ngoài Chiến Kỹ Các, tại cửa ra vào có một lão giả tóc trắng đang ngồi xem một quyển sách đến nhập thần, người Tiêu gia tiến vào Chiến Kỹ Các đều cung kính chào hỏi hần.

Tiêu Phàm đi tới cửa chỉ muốn tìm hiểu một chút nhưng mà lão giả tóc trắng lại trực tiếp ném cho Tiêu Phàm một tấm thẻ bài bằng gỗ, nói: "Người có thể chọn ba loại chiến kỹ rồi đem ra đây đăng ký."

"Đa tạ Đại Trưởng Lão." Tiêu Phàm hơi hơi thi lễ, tiếp nhận tấm bảng gỗ đi vào Chiến Kỹ Các.

Chiến Kỹ Các có ba tầng, Tiêu Phàm rất kinh ngạc phát hiện tầng thư ở Tiêu gia đúng là không ít, tầng thứ nhất có ba hàng giá sách, mỗi một hàng đều có đến mấy trăm bản thư tịch.

Đọc lướt qua vài bản thư tịch liền trực tiếp đặt xuống, bắt đầu đi lắc đầu:

"Những thứ này đều không phải Chiến Kỹ a, chắc Chiến Kỹ đặt ở tầng hai."

Thư tịch ở tầng hai Chiến Kỹ Các không nhiều, cũng chỉ có chừng một trăm quyển, Tiêu Phàm Hồn Lực đảo qua cuối cùng rơi vào một quyển Chiến Kỹ Nhị Phẩm tên Mê Tung Bộ.

"Mê Tung Bộ, Chiến Kỹ Thân Pháp Nhị Phẩm, tổng cộng chia làm tứ trọng, luyện tới đỉnh phong, Quỷ Ảnh Mê Tung..." Tiêu Phàm mở ra thư tịch, trong miệng thì thầm vài câu.

Đối với chiến kỹ hần cũng biết một chút, công pháp ngoại trừ chia thành Cửu Phẩm còn phân thành các loại công pháp như: công kích, phòng ngự, trị liệu, thân pháp. Mê Tung Bộ này chính là một loại Chiến Kỹ về thân pháp, Nhị Phẩm mặc dù không quá mạnh nhưng chiến kỹ trị liệu cùng chiến kỹ thân pháp đều là thập phần thưa thớt, cho nên quyển Nhị Phẩm Mê Tung Bộ này cũng coi như hiếm thấy.

"Chọn nó vậy, Thân Pháp Chiến Kỹ so với Phòng Ngự Chiến Kỹ càng thêm khó có được, tiếp theo lại chọn một bộ Chiến Kỹ Công Kích và một bộ Chiến Kỹ Phòng Ngự vậy. Còn Chiến Kỹ Trị Liệu xem chừng cả tòa Tiêu Thành này cũng chẳng có." Tiêu Phàm âm thầm trầm tư nhanh chóng lật xem bí tịch, hần đem toàn bộ nội dung Mê Tung Bộ ghi nhớ vào trong đầu.

Cũng có lẽ là bởi vì quá mức chú tâm nên bất tri bất giác đã khởi động U Linh Chiến Hồn, sau một nén nhang Tiêu Phàm đột nhiên tỉnh lại, dưới chân vừa động ngay lập tức tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt xuất hiện ở một nơi khác, Hồn Lực trong người lập tức tiêu hao một phần ba.

Tiêu Phàm ngốc trệ tại chỗ, lắp bắp nói: "Không thể nào, đã luyện đến đệ tứ trọng?"

Cũng khó trách hần khiếp sợ như vậy, tu luyện Nhị Phẩm Chiến Kỹ đối với những cường giả mà nói thì rất đơn giản, nhưng hần chỉ là Chiến Linh hậu kỳ, tu luyện Nhị Phẩm Chiến Kỹ nhất định sẽ có chút khó khăn.

Nhưng lúc này mới qua bao lâu? Hần lại đem Chiến Kỹ Nhị Phẩm Mê Tung Bộ luyện đến đệ tứ trọng, nếu như không phải chính hần vừa mới thi triển thì hần còn tưởng bản thân mình đang nằm mơ.

"Chẳng lẽ ta chính là kỳ tài võ học trong truyền thuyết? Gặp qua một lần liền nhớ, vô sự tự thông?" Tiêu Phàm trong lòng có chút tự luyện, mắt lộ ra tinh quang nói: "Thử lại thử một lần nữa."

Tiêu Phàm lại chọn lựa một loại Chiến Kỹ Công Kích Nhất Phẩm: Tam Trọng Lăng, Tam Trọng Lăng có Tam Trọng, luyện đến tầng thứ ba liền có uy thế như sóng biển.

Nhưng thời gian lần này lại vô cùng ngắn, chỉ vùn vụt không đến nửa chén trà nhỏ mà hắn đã tu luyện tới tầng thứ ba, mỗi một chi tiết đều được hắn xem xét cực kỳ kỹ lưỡng, thậm chí còn có một chút linh ngộ mới.

Mặc dù hắn đã có phỏng đoán nhưng vẫn bị chấn kinh như cũ, ánh mắt hắn lại quét về các Chiến Kỹ khác trên giá sách, trầm ngâm nói: "Ở đây có hơn một trăm bộ chiến kỹ, ta hiện tại không có thời gian luyện thành tất cả, trước tiên ghi nhớ nội dung sau đó ra ngoài từ từ luyện vậy."

"Phá Lăng Thủ, Thanh Phong Dao Quyết, Phi Hồng Thất Kiếm, Kim Cương Chi..."

Hơn một trăm loại chiến kỹ, quyền pháp có chừng 50 loại, kiếm pháp cùng đao pháp có nhiều hơn 20 loại, thổi pháp cùng chưởng pháp cũng có 7~8 loại, ít nhất chính là chỉ pháp, chỉ có 4 loại.

Phá Lăng Thủ, bàn tay nhất định phải cương nhu dung hòa mới có thể đạt tới cảnh giới lấy nhu thắng cương, Thanh Phong Dao Quyết yêu cầu rất cao đối với lực lượng cùng thân pháp. Chỉ có năm chiêu thế nhưng mỗi một chiêu đều cần có lực lượng bá đạo cùng thân pháp nhẹ nhàng phối hợp, Phi Hồng Thất Kiếm yêu cầu bản thân phải có tốc độ cực cao bằng không căn bản không thể thi triển ra được uy lực...

Tiêu Phàm nhớ kỹ những chiến kỹ này trong lòng lại càng chờ mong, nhưng nửa ngày sau đó hắn cũng chỉ chọn được thêm mười bản chiến kỹ nữa mà thôi.

"Vô Tận Chiến Điển?" Ánh mắt Tiêu Phàm rơi vào một bản bí tịch cực kỳ cũ nát ở chỗ thấp nhất trên giá sách.

Mở ra xem, Tiêu Phàm nhíu mày, bí tịch này không có giới thiệu cái gì, chỉ có miêu tả chiêu thức, nhìn qua vô cùng đơn giản, nếu như không phải danh tự tương đối bá khí thì Tiêu Phàm cũng không thèm nhìn một cái.

"A?" Tiêu Phàm mím chút môi lên thành tiếng, vào lúc ánh mắt của hắn nhìn vào Vô Tận Chiến Điển liền phát hiện một điều quý dị, tranh minh họa

giống như sống lại, những bức tranh như như đang diễn luyện trong mắt hắn.

Tiêu Phàm lắc lắc cái đầu, tưởng mình xem nhiều chiến kỹ quá nên bị mờ mắt, thầm nghĩ: "Chiến kỹ này khẳng định không đơn giản, muốn mang ra ngoài xem ra có chút phiền phức, vạn nhất không được vậy phải nghĩ biện pháp sao chép lại."

Hắn lên tầng ba nhìn một chút cũng không còn thấy thứ gì hấp dẫn nữa liền cầm bí tịch Vô Tận Chiến Điển đi tới chỗ Đại Trưởng Lão để đăng ký.

"Vô Tận Chiến Điển? Ngươi chọn bản chiến kỹ này?" Đại Trưởng Lão nhíu mày, "Vô Tận Chiến Điển này nhiều năm như vậy đều bị phủ đầy bụi bặm, ngươi lẽ nào không hoài nghi ư? Người khác không cách nào tu luyện, ngươi cảm thấy ngươi có thể sao? Ta cho ngươi một cơ hội nữa vào chọn lại ba quyển bí tịch khác, tránh làm lãng phí thời gian tu luyện của ngươi."

Tiêu Phàm biết rõ Đại Trưởng Lão có ý tốt, cung kính thi lễ, ngữ khí thập phần kiên quyết nói: "Đại Trưởng Lão, ta muốn chọn bản bí tịch này!"

Đại Trưởng Lão nhìn thấy Tiêu Phàm tự tin như vậy, lại lắc lắc đầu nói: "Nếu ngươi đã không nghe ta khuyên bảo vậy ta cũng không còn gì để nói, bản sách nát này không cần đăng ký, ngươi cầm đi đi."

Tiêu Phàm sững sờ, vội vàng nói: "Đa tạ Đại Trưởng Lão."

Tiêu Phàm thu hồi Vô Tận Chiến Điển rồi đi Chiến Kỹ Các, trong lòng nghi ngờ không thôi, bất quá rất nhanh liền bị kích động thay thế.

Đại Trưởng Lão nhìn theo thân ảnh Tiêu Phàm đang biến mất, thở dài nói: "Người tu luyện Vô Tận Chiến Điển đến cuối cùng đều đem mình luyện đến điên điên khùng khùng, ngươi cầm đi cũng được, tốt nhất là đừng trả lại."

Tiêu Phàm tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng của Đại Trưởng Lão, hắn đặc ý ôm Vô Tận Chiến Điển trở lại trong sân liền bắt đầu điên cuồng tu luyện.

So sánh với chiến kỹ khác thì Vô Tận Chiến Điển này xác thực quý dị hơn, trong một đêm hắn đều không hiểu, bất quá hắn cũng không phải không có thu hoạch được gì, hắn cảm thấy như hiểu như không.

Nếu là chiến kỹ khác, hắn đã sớm thành thạo rồi, còn nếu không hiểu, hắn cũng dứt khoát mặc kệ, thời gian còn có không đến một tháng, gia tộc niên hội sắp đến, đối với Tiêu Phàm mà nói điều quan trọng nhất hiện tại là nâng cao thực lực lên.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm mang theo một chuỗi kiếm thép, chuẩn bị một chút lương khô, mang theo Vô Tận Chiến Điển hướng thâm sơn bên ngoài Tiêu Thành mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đoạt Thức Ăn Trong Miệng Cọp

Lạc Nhật Sơn Mạch kéo dài mấy trăm dặm, các dãy núi hàng năm đều bị mây mù che khuất phiêu miểu vô cùng, thiên địa linh khí cũng mong manh đến cực điểm, tu luyện ở đây hiệu quả vô cùng kém.

Nơi này so với tưởng tượng lại càng nguy hiểm hơn nhiều, trong dãy núi có rất nhiều Hồn Thú, còn là Hồn Thú có chiến lực cực kỳ cường đại, ngay cả cường giả Chiến Tôn đều vô cùng kiêng kỵ.

Đương nhiên cũng bởi vì như thế mà nơi này cũng là một nơi lý tưởng dành cho tu sĩ, rất nhiều cường giả tiến vào nơi đây săn giết Hồn Thú để lấy Hồn Tinh bên trong.

Hồn Tinh là tài nguyên trọng yếu để tu sĩ tu luyện trên Chiến Hồn Đại Lục, bên trong Hồn Tinh ẩn chứa Hồn Lực, hấp thu Hồn Lực bên trong Hồn Tinh là con đường nhanh nhất để tăng lên Hồn Lực.

"Uống!"

Bên trong Lạc Nhật Sơn Mạch truyền đến tiếng hét của Tiêu Phàm, chỉ thấy hắn xông ra như là Mãnh Hổ, vung quyền đánh lên một tảng đá lớn.

"Rầm!" Tảng đá kia liền bị đánh thành từng mảnh vụn.

Tiến vào Lạc Nhật Sơn Mạch Tiêu Phàm liền bắt đầu tu luyện, Tiêu Phàm điên cuồng tu luyện, thoáng chốc đã qua mấy ngày.

Sau khi tu luyện, Tiêu Phàm đã đạt tới Chiến Linh cảnh đỉnh phong.

"Uy lực của Chiến Kỹ Nhị Phẩm: Phá Lăng Thủ quả thực không tồi, cương nhu hòa hợp cho dù không thi triển lực lượng Chiến Hồn cũng có thể tùy tiện đánh

bại Chiến Linh cảnh đỉnh phong, nếu tăng thêm lực lượng Chiến Hồn thì cho dù Chiến Sĩ tiền kỳ ta cũng có thể đánh một trận." Tiêu Phàm nhìn hai tay mình, hài lòng cười một tiếng.

Trong mấy ngày nay hắn đã tu luyện thành công mười tám loại chiến kỹ khác nhau, trong đó có sáu loại Nhị Phẩm Chiến Kỹ, mười hai loại Nhất Phẩm Chiến

Kỹ, nếu người khác nghe thấy chắc chắn sẽ tưởng người là người si nói mộng.

"Bên trong Lạc Nhật Sơn Mạch không phải có Hồn Thú sao? Làm sao mấy ngày nay đến một con cũng không thấy." Tiêu Phàm cau mày tiếp tục hướng phía trước đi tới.

Đi được một đoạn, Tiêu Phàm cuối cùng cũng thấy được một đầu Hồn Thú, đó là một con Hòa Linh Điều Nhị Giai Sơ Giai, hơn nữa có vẻ như nó bị thương nặng, nếu như không phải đang bay trên trời thì Tiêu Phàm cũng muốn so một trận với nó.

Đột nhiên Tiêu Phàm dừng bước, Hồn Lực tản ra, lỗ tai rung động nhẹ nhàng một cái.

"Là tiếng đánh nhau, hơn nữa hẳn là người cùng Hồn Thú đang chiến đấu."

Tu giả cùng với người bình thường có khác biệt to lớn, đó chính là do tu luyện Hồn

Lực nên ngũ giác cực kỳ cường đại, cho dù không dùng mắt nhìn cũng có thể phát hiện động tĩnh xung quanh, hơn nữa còn có thể tìm chính xác nơi phát ra tiếng động.

Tiêu Phàm cẩn thận đi về phía phát ra âm thanh, thanh

âm càng lúc càng lớn, lúc này, mấy đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt hắn.

Cách ba bốn chục mét có một con hổ màu đen giống như Hắc

Ngọc, thân thể dài bốn mét uy phong lẫm lẫm khiến người khác có cảm giác bị áp bách.

"Hồn Thú Nhị Giai đỉnh phong: Hắc Ngọc Hổ!" Tiêu Phàm liếc mắt liền nhận ra con hổ màu đen kia, thực lực của nó có thể so với Chiến Sĩ đỉnh phong, lấy thực lực hắn bây giờ hoàn toàn không phải đối thủ của nó.

Đối diện có bốn đạo thân ảnh, hai nam hai nữ, từ bốn phương tám hướng vây công Hắc Ngọc Hổ, thực lực bốn người này cũng không tính là cao, bất luận một người đều không có khả năng một mình chống lại Hắc Ngọc Hổ.

Nhưng bốn người này phối hợp hết sức ăn ý, xem ra đã cùng nhau luyện tập một thời gian, bằng không cho dù bốn người cũng chưa chắc có thể thu phục Hắc Ngọc Hổ.

"Tô gia Tô Tuấn, Lâm gia Lâm Triều Dương?" Tiêu Phàm hơi híp mắt, trong nháy mắt nhận ra hai người trẻ tuổi trong đó.

Tên thiếu niên áo đen đại khái mười bảy mười tám tuổi, bên hông

cắm một cây chủy thủ, cho dù không dùng vũ khí nhưng công kích của hắn vẫn là mạnh nhất trong bốn người, người này chính là Tô Tuấn.

Lâm Triều Dương mặc hắc sắc trang phục, trong tay cầm một chuôi đại đao, lúc xuất lúc thu bức cho Hắc Ngọc Hồ liên tục lùi về phía sau, tại trên người Hắc Ngọc Hồ lưu lại vài đạo vết thương.

Tô gia, Lâm gia và Tiêu gia chính là Tam Đại Gia Tộc ở Tiêu Thành, luận thực lực thì Tiêu gia là đệ nhất, nhưng hai đại gia tộc kia một mực liên hợp cùng một chỗ làm cho Tiêu gia cũng có chút kiêng kỵ.

Tô Tuấn cùng Lâm Triều Dương chính là Thiếu Chủ của hai đại gia tộc này, cùng với Tiêu gia Tiêu Thiên được xưng là Tiêu Thành Tam Tiểu Thiên Tài, chiến lực mà hai người biểu hiện ra lúc này đều chính là Chiến Sĩ hậu kỳ.

"Rống ~" Hắc Ngọc Hồ gào thét, hiện tại nó đã thấm mệt, móng vuốt sắc bén không còn uy hiếp được bọn Tô Tuấn.

Nhị Giai đình phong nó bị bốn tên Nhân Loại áp chế, trong lòng biệt khuất vô

cùng, mặc dù muốn chạy trốn nhưng đối phương căn bản sẽ không cho nó cơ hội.

"Chết đi!" Tô Tuấn gầm lên một tiếng ánh mắt như điện, thân hình như là đại bàng, xông lên dùng một chưởng hung hăng đập vào đầu Hắc Ngọc Hồ.

"Răng rắc", một tiếng xương cốt vỡ ra, Hắc Ngọc Hồ rên một tiếng, thân hình khổng lồ như con điều đứt dây bay ra ngoài.

"Tô huynh thật lợi hại, lấy thực lực bây giờ của ngươi đoán chừng ngay cả Tiêu Thiên cũng chưa chắc là đối thủ." Lâm Triều Dương cười cười, trong mắt lại lóe lên một tia quang mang hung ác nham hiểm.

"Lâm huynh khiêm tốn, một khóa Nhị Giai Hồn Tinh này ta cần để đột phá Chiến Sĩ đình phong, một viên tiếp theo liền thuộc về ngươi, như thế nào?" Tô Tuấn thần nhiên nói, ngữ khí dứt khoát.

"Tô huynh, ta cũng cần nó để đột phá Chiến Sĩ đình phong, hay là vậy đi, ta lấy một khóa này đột phá Chiến Sĩ đình phong xong liền lập tức cùng ngươi đi tìm Nhị Giai đình phong Hồn Thú khác." Lâm Triều Dương cũng không chịu thua, Nhị Giai đình phong Hồn Tinh này bọn hắn phải phí rất nhiều công phu mới có thể đạt được, lại làm sao có thể dễ dàng buông tha như thế.

Hơn nữa, Nhị Giai đình phong Hồn Thú thập phần khó tìm, tại bên ngoài Lạc Nhật Sơn Mạch xem như hiếm thấy, nhưng bên trong lại không thiếu, chỉ có điều lỡ như xuất hiện một đầu Hồn Thú Tam Giai thì sao?

Trước mắt đã có một khóa Hồn Tinh Nhị Giai đình phong, là kẻ ngu mới bỏ qua.

"Lâm Triều Dương, ngươi không nên quên một kích cuối cùng là ta

giết chết Hắc Ngọc Hồ." sắc mặt Tô Tuấn âm trầm bất định, viên nhị giai đình phong Hồn Tinh này hắn nhất định phải có.

"Nếu như không có chúng ta hỗ trợ, ngươi có thể giết chết nó sao?" Lâm Triều Dương lại nói, thân thể dường như muốn động thủ.

Vào lúc này, trong bụi cỏ cách đó không xa có một đạo thân ảnh đang lặng lẽ tới gần thì thể Hắc Ngọc Hồ, Tiêu Phàm cách Hắc Ngọc Hồ chỉ có vài mét, lúc đầu còn làm cho hắn kiêng dè một chút, hắn tính quay người chuẩn bị rồi đi nhưng lại không nghĩ tới Tô Tuấn cùng Lâm Triều Dương vậy mà chồ cấn chồ.

"Đây chính là trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi sao?" Tiêu Phàm nín thở

ngưng thần tận lực thu liễm khí tức, dùng một tay mò vào trong đầu của Hắc Ngọc Hồ.

Lúc này, một khóa tiểu tinh thạch hắc sắc to cỡ nắm tay xuất hiện ở trong tay hắn, đây chính là Hồn Tinh của Hồn Thú, ẩn chứa Hồn Lực khổng lồ, đối với việc tu luyện Hồn Lực có chỗ tốt cực lớn.

"Đồ vật tốt, có viên Nhị Giai đình phong Hồn Tinh này ta có thể đột phá Chiến Sĩ sơ kỳ rồi." Tiêu Phàm trên mặt vui vẻ, lặng lẽ thối lui.

Răng rắc! Thanh âm nhánh cây bị gãy vang lên, Tiêu Phàm thềm hô không tốt, quả nhiên đúng lúc này, bốn cặp mắt âm u quét đến làm Tiêu Phàm phát lạnh một trận.

Tiêu Phàm biến sắc, chân đạp Mê Tụng Bộ xoay người chạy, đối diện với bốn tên Chiến Sĩ hậu kỳ, chắc chắn hắn không thể thủ thắng.

"Một tên tiểu tử Chiến Linh cảnh đình phong cũng dám đoạt thức ăn trong miệng cọp?" Tô Tuấn cười lạnh, nụ cười cực kỳ tàn nhẫn, chân đạp một cái cả thân ảnh đều như một đạo kiếm quang bắn ra ngoài.

"Truy!" Lâm Triều Dương cũng không chút do dự đuổi theo, Hồn Tinh Nhị Giai đình phong rất trân quý, đồ vật tới tay làm sao có thể dễ dàng bỏ qua

như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Họa Thủy Đông Dẫn

Nhìn viên Hồn Tinh trong tay, Tiêu Phàm hít sâu một cái, thì thầm: "Đồ vật đã đến tay thì không có lý nào lại nhả ra."

Sau đó quay đầu nhìn phía sau thấy nhóm bốn người Tô Tuấn cùng Lâm Triều Dương truy theo không bỏ, hai người kia giờ phút này đã nổi lên sát tâm, cùng thống nhất một lần nữa đối phó với ngoại nhân, về phần thi thể Hắc Ngọc Hồ đã sớm bị bọn hắn ném ra khỏi đầu rồi, so với Hồn Tinh thì thi thể của Hồn Thú lại không có đáng tiền.

Cũng may nơi này là rừng rậm, nếu không thì không biết Tiêu Phàm đã bị giết bao nhiêu lần rồi.

Mê Tung Bộ được thi triển đến cực hạn, trong rừng chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh, Tiêu Phàm lướt đi ngay cả một chiếc lá cũng không hề đụng phải.

"Bỏ mẹ rồi! Hình như ta đang tiến vào Lạc Nhật Sơn Mạch a." Tiêu Phàm nghiêng rằng nghiêng lợi, Tô Tuấn cùng Lâm Triều Dương hai cái gia hỏa này vì một viên Hồn Tinh bé xíu lại truy sát hắn không thôi.

Sau nửa canh giờ Tiêu Phàm đã cực kỳ mệt mỏi, Mê Tung Bộ là nhị phẩm chiến kỹ nên tiêu hao đối với Hồn Lực là rất lớn, đây còn là dưới tình huống hắn đã khống chế cực kỳ chuẩn xác đối với Hồn Lực, nếu đổi lại là một tên tu sĩ Chiến Linh khác thì đã sớm bị hư thoát.

Mà trong nửa canh giờ này tinh thần của hắn cũng căng thẳng đến cực điểm, không chỉ phải đề phòng bọn người truy sát mà còn phải đề phòng Yêu thú nữa.

"Không được, nhất định phải lập tức bỏ sung Hồn Lực, bằng không bọn hắn sớm muộn cũng sẽ đuổi kịp." Tiêu Phàm thầm nghĩ, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chăm chăm vào viên Hồn Tinh trên tay.

Sau một khắc, Tiêu Phàm trực tiếp đem Hồn Thạch nuốt xuống, Hồn Lực trong cơ thể đột nhiên biến thành Hồn Lưu(dòng chảy hồn lực), trực tiếp tiến vào bên trong kinh mạch của Tiêu Phàm.

Hồn Tinh Nhị Giai đỉnh phong chứa Hồn Lực đủ để bạo thể bất kỳ tên tu sĩ Chiến Linh cảnh nào dám hấp thu nó, điểm này Tiêu Phàm hoàn toàn chưa nghĩ đến, hắn chỉ cảm thấy đan điền giống như muốn nổ tung, truyền đến một trận đau đớn tê tâm liệt phế.

Ngay tại lúc này U Linh Chiến Hồn đột nhiên động, điên cuồng cắn nuốt Hồn Lực bên trong đan điền, điều trùng hợp là thân thể của Tiêu Phàm cũng vừa đạt đến cực hạn.

Ầm ầm! Âm thanh giống như một con sóng lớn xô vào bờ, Hồn Lực bên trong cơ thể Tiêu Phàm cuộn cuộn tựa sông lớn tràn ra, khí thế Tiêu Phàm trong nháy mắt đại tăng.

"Chiến Sĩ sơ kỳ!" khoe miệng Tiêu Phàm chảy ra một dòng máu đỏ, bất quá lại là cười bản thân cuối cùng đã cựa đúng, một viên Hồn Tinh Nhị Giai đỉnh phong thật sự làm cho hắn đột phá lên Chiến Sĩ sơ kỳ.

Bất quá hắn cũng phát hiện một sự tình kỳ quái, chính là trong lúc U Linh Chiến Hồn hấp thu Hồn Lực dư thừa, vậy mà trở nên càng thêm thâm thúy, hơn nữa còn có từng tia Hồn Lực thẩm thấu ra không ngừng cọ rửa kinh mạch hắn.

Loại tốc độ này rất chậm nhưng Tiêu Phàm lại chân thực cảm nhận được, nói cách khác, hắn mỗi giờ mỗi khắc đều đang tu luyện, trong thời gian ngắn có lẽ không nhìn thấy hiệu quả nhưng nếu tích lũy theo năm tháng thì thế nào đây?

Nghĩ đến điều này, Tiêu Phàm trong lòng kích động không nói nên lời, vào lúc hắn đang suy nghĩ lại có một tiếng gầm của Yêu thú vang lên.

"Ngao ô ~ "

Cách phía trước hơn hai mươi mét có một đầu cự lang cao hai mét, dài gần bốn mét đang đứng tru lên, một đôi nhãn cầu huyết sắc lộ ra bản chất hung tàn, toàn thân nó huyết hồng giống như từng cây gai nhọn, trông hết sức sắc bén.

Hắn đoán công kích và phòng ngự của đầu Yêu thú này nhất định rất cường hãn.

Tiêu Phàm vội vàng đỉnh chỉ thân hình, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi: "Không phải chứ, vừa mới may mắn đột phá Chiến Sĩ sơ kỳ vậy mà lập tức gặp phải Tam Giai Huyết Văn Lang."

Mặc dù hắn không biết thực lực đầu Huyết Văn Lang Tam Giai này như thế nào, nhưng Tiêu Phàm có thể cảm nhận được đầu Huyết Văn Lang này so với Hắc Ngọc Hồ trước đó bọn Tô Tuấn giết càng cường đại hơn nhiều.

Chênh lệch giữa Tam Giai Hồn Thú cùng Nhị Giai Hồn Thú giống như Chiến Sĩ so với Chiến Sư vậy.

"Tên khốn kiếp, xem ngươi còn chạy đi đâu!" Cũng đúng lúc này, tiếng mắng chửi của Tô Tuấn vang lên.

"Tình huống hiện tại quả đúng như câu trước gặp sói sau gặp hổ." Tiêu Phàm trong mắt lóe lên một tia vẻ âm tàn, nhặt một cục đá ném về hướng Huyết Văn Lang.

Hắn hai chân phát lực, dùng sức đập một cái, thân thể lập tức đằng không mà lên, trong phút chốc liền trốn vào bên trong một bụi cỏ.

"Ngao ô" nhìn thấy có người dám khiêu khích nó, Huyết Văn Lang ngửa mặt lên trời gào thét, Hai con mắt to như cái lồng đèn chứa đầy huyết tính nhìn về hướng đám người Tô Tuấn..

"Tam Giai Hồn Thú Huyết Văn Lang?" Vào lúc Tô Tuấn nhìn thấy Huyết Văn Lang thì hắn đồng thời cũng nhìn thấy ánh mắt châm chọc của Huyết Văn Lang, Tô Tuấn gian nan nuốt nước miếng một cái.

Một đầu Hắc Ngọc Hồ Nhị Giai đỉnh phong cũng đã khiến bọn hắn thập phần gian nan huống chi là một đầu Huyết Văn Lang Tam Giai trước mặt, trong lòng hắn sớm đã đem tổ tông mười tám đời của Tiêu Phàm ăn cần chào hỏi một trăm lần.

"Thiếu gia, chạy mau!" người nam tử bên cạnh Tô Tuấn khó khăn nuốt vài ngụm nước miếng, trong mắt có chút sợ hãi.

"Tô Tam, thay ta ngăn nó lại, ta nhất định sẽ không bạc đãi người nhà của ngươi." thấy nam tử trung niên kia xông lên, Tô Tuấn gật đầu hài lòng.

Tiêu Phàm cách đó không xa thấy cảnh này liền cười lạnh không thôi, nếu như có thể thì nam tử trung niên gọi là Tô Tam kia tuyệt đối sẽ chạy, chỉ là hắn một khi chạy thì người nhà của hắn sẽ phải chết tuyệt không nghi ngờ.

Huyết Văn Lang gầm nhẹ một tiếng, thân hình to lớn nhảy lên trực tiếp nhào về phía Tô Tam, ngay một tích tắc liền đã cắn nát đầu của Tô Tam.

"Đồ phế vật, ngay cả mấy hơi thở đều không chống đỡ nổi!" Tô Tuấn tức giận mắng một tiếng sau đó cấp tốc lách mình biến mất trong rừng, Huyết Văn Lang thực lực mặc dù cường đại nhưng thân hình to lớn của nó lại hạn chế sự linh hoạt, vì vậy mà Tô Tuấn lúc này mới may mắn trốn.

"Tu sĩ cấp thấp thật đáng buồn, đều là chết đi một cách vô ích như vậy." Tiêu Phàm lắc đầu thở dài, hắn trong lòng có chút tiếc hận, vậy mà lại để cho Tô Tuấn trốn thoát.

Đây đúng là một thế giới nhọc nhằn cường thực, chỉ cần cảnh giới ngươi yếu một chút liền sẽ trở thành pháo hôi cho người khác.

Vừa nhìn một kích vừa rồi Tiêu Phàm cũng nhận thức được sự cường đại của con Huyết Văn Lang Tam Giai này, tuyệt đối không phải Yêu thú Tam Giai bình thường mà có thể chính là Tam Giai hậu kỳ, thậm chí Tam Giai đỉnh phong.

Sau nửa ngày, Huyết Văn Lang chậm rãi lui về địa phương lúc trước, Tiêu Phàm không khỏi lộ ra vẻ cổ quái, một đầu Hồn Thú mặc dù có lãnh thổ riêng nhưng bọn chúng cũng rất ít khi ở lại đó quá lâu.

Đột nhiên mắt Tiêu Phàm sáng lên, cái mũi ngửi ngửi, ánh mắt rơi vào một gốc thảo dược bên cạnh Huyết Văn Lang, cái nụ hoa của gốc thảo dược kia đã hơi mở, tùy thời liền có thể nở rộ.

"Long Tiên Thảo? Nhìn thế này nhất định đã trên trăm năm rồi a." Tiêu Phàm chấn động vô cùng.

Long Tiên Thảo mặc dù chỉ là thảo dược Tứ Phẩm, nhưng lại là chủ dược của rất nhiều loại thuốc khác, trong Lạc Nhật Sơn Mạch cũng thập phần hiếm thấy, một gốc trăm năm này lại càng cực kỳ hiếm.

Nếu đem đi bán thì giá trị ít nhất cũng được mấy vạn Hạ Phẩm Hồn Thạch, đủ để hắn tu luyện cho tới cảnh giới Chiến Sư.

Bất quá Tiêu Phàm cũng biết có Tam Giai Huyết Văn Lang thủ hộ ở đây thì hắn căn bản không thể nào lấy được Tứ giai Long Tiên Thảo.

"Xem ra Long Tiên Thảo này không có duyên với ta." Tiêu Phàm lắc đầu nằm rạp trên mặt đất chậm rãi bò ra khỏi lùm cây, ánh mắt luyến tiếc nhìn về phía Long Tiên Thảo.

Đột nhiên, Huyết Văn Lang ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ, Tiêu Phàm toàn thân run một cái nhìn sang để chuẩn bị toàn lực né tránh.

Nhưng mà để cho hắn kinh hãi chính là một đầu hắc sắc cự蟒 to lớn đang treo ngược phía trên cổ thụ, con蟒 xà này đuôi dài chỉ ít chừng hai mươi thước, hắc sắc lân giáp bao phủ toàn thân giống như chiến giáp, tản ra u quang khủng bố đang nhìn chằm chằm Huyết Văn Lang, lưỡi rắn liên tục phun ra nuốt vào.

Tiêu Phàm chỉ liếc nhìn một cái liền nhận ra lai lịch của con cự m này. "Hồn Thú Tam Giai đỉnh phong: Hắc Giáp Cự Mãng!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bọ Ngựa Bắt Ve, Hoàng Tước Tại Hậu

Nhìn thấy Hắc Giáp Cự Mãng xuất hiện, Tiêu Phàm cũng hít một hơi lạnh khi, một đầu Tam Giai Huyết Văn Lang đã đem hấn dọa cho phát sợ, hiện tại lại xuất hiện một đầu Tam Giai Hắc Giáp Cự Mãng.

Hai đầu Tam Giai Hồn Thú này đối với hấn mà nói đã là quái vật khổng lồ, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tiêu Phàm chính là bỏ chạy. Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, mà hiện tại đối với hai đầu Yêu thú này mà nói thì hấn ngay cả ruồi muỗi cũng chưa bằng.

Rống!

Tại thời điểm khi hấn quay người chuẩn bị bỏ trốn thì Hắc Giáp Cự Mãng cùng Huyết Văn Lang đã lao vào nhau, thân thể to lớn của Huyết Văn Lang đối với Hắc Giáp Cự Mãng cũng không tính là gì, nhưng mà tốc độ cùng công kích của nó lại không phải Hắc Giáp Cự Mãng có thể so sánh.

Hơn nữa, hai đầu Hồn Thú rất hiển nhiên đều là vì Long Tiên Thảo mà chiến nên cả hai đều cố ý tránh đi khu vực Long Tiên Thảo.

Tiêu Phàm lúc đầu định chạy trốn, nhưng thấy cảnh này liền mở cò trong bụng, hai đại Hồn Thú càng đánh càng xa, đây không phải là tạo cơ hội cho bản thân mình sao?

Từ Giai Long Tiên Thảo cực kỳ quý hiếm, đây chính là mấy vạn Hạ Phẩm Hồn Thạch a.

Tiêu Phàm thấy cho dù là tôn tử của Tộc Trưởng Tiêu gia thì tiền lương một tháng cũng chỉ có 10 mai Hạ Phẩm Hồn Thạch, 10 mai Hạ Phẩm Hồn Thạch đủ cho một nhà ba người bình thường sống an nhàn trong một tháng, như vậy liền có thể thấy được mức độ trân quý của Long Tiên Thảo.

"Soạt Soạt!" Nhưng mà không đợi Tiêu Phàm xuất thủ thì phía trước đã truyền tới từng đạo âm thanh soạt soạt, Tiêu Phàm vội vàng rút cổ lại, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén.

Hấn như thế nào cũng không nghĩ đến vẫn còn có những người khác đánh chủ ý lên Long Tiên Thảo, hơn nữa nhân số không ít, chỉ ít có bốn năm người.

Tiêu Phàm thần sắc khẩn trương tới cực điểm, nín thở ngưng thần không dám thờ mạnh một cái, đối phương rất hiển nhiên cũng muốn làm một cái ngưng đặc lợi.

Oanh! một tiếng như cuồng bạo thủy triều quét qua, Tiêu Phàm đang nằm sấp trên mặt đất có thể rõ ràng cảm giác được không gian bị rung động một cái, ngay sau đó truyền đến tiếng gào thét của Huyết Văn Lang.

Nơi xa, Hắc Giáp Cự Mãng lần giáp toàn thân tróc ra, máu tươi chảy đầm đìa, thân thể siết chặt lấy thân thể của Huyết Văn Lang, từng tiếng âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên.

Hắc Giáp Cự Mãng tuy tốc độ không bằng Huyết Văn Lang nhưng khả năng khống chế lại là vô cùng kinh khủng, cho dù Tam Giai đỉnh phong Hồn Thú đều muốn kính nhi viễn chi.

Một khi bị cuốn lấy cơ bản chỉ có một con đường chết, bất quá Huyết Văn Lang vẫn còn có sức phản kháng, răng nanh dữ tợn cùng móng vuốt xé rách một khối lớn huyết nhục của Hắc Giáp Cự Mãng, cuối cùng cắn vào đầu Hắc Giáp Cự Mãng.

Mà Hắc Giáp Cự Mãng siết chặt lấy Huyết Văn Lang trên không trung không ngừng quay cuồng, dùng hết toàn lực ghìm chặt Huyết Văn Lang, hai đầu Yêu thú giằng co lẫn nhau, chỉ cần một bên buông lỏng sẽ lập tức bị giết không nghi ngờ.

Thời gian đã trôi qua một nén nhang, hai con Yêu thú vẫn thế chết không buông.

Cũng ngay tại lúc này, nụ hoa Long Tiên đột nhiên chậm rãi nở rộ, cánh hoa từ sắc tiền điểm chói lọi tán ra từng đạo từng đạo từ sắc quang mang, giống như là một đầu Tiểu Long.

"Nở rồi?" Tiêu Phàm ánh mắt sáng quắc, thiếu chút nữa thì hô lên, bất quá cuối cùng vẫn nhịn xuống được.

Tiêu Phàm có thể nhìn xuống, nhưng những người khác thì chưa chắc nhìn được, nhìn thấy cánh hoa Long Tiên Thảo đã nở rộ, năm đạo thân ảnh từ trong bụi cỏ xông ra lao thẳng tới chỗ Long Tiên Thảo.

"Rống!" Huyết Văn Lang cùng Hắc Giáp Cự Mãng đồng thời gầm thét buông thân thể đối phương ra, hướng năm đạo thân ảnh kia đánh tới.

"Liều Nhất, Liều Nhì, ngăn bọn chúng lại!" Một tiếng quát như sấm vang lên, hai nam tử đằng đằng sát khí xông về hướng hai đầu Hồn Thú Tam Giai đánh tới.

Chỉ thấy một bạch y thiếu niên chừng mười tám tuổi đang đứng trước Long Tiên Thảo cúi người xuống hái lấy, ở bên cạnh hắn còn có hai tên nam tử trung niên đang đề phòng, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

"Àm!" Đuôi rắn của Hắc Giáp Cự Mãng quết ra, từ trên hư không lưu lại một đạo tàn ảnh, một tên nam tử bị đuôi rắn đánh trúng thân thể bị đánh bay ra ngoài đập vào trên một tảng đá lớn, thủ cấp vỡ nát.

Một tên khác cũng bị Huyết Văn Lang cắn đứt yết hầu, máu phun ra như suối.

Tiêu Phàm đối với thực lực hai đầu Hồn Thú Tam Giai có một nhận thức mới, cho dù bản thân bị trọng thương cũng có thể miểu sát Chiến Sĩ đỉnh phong, khó trách Tô Tuấn không cần suy nghĩ liền nhắc chân chạy trốn.

"Thiếu Chủ, đi mau!" Hai tên hạ nhân còn lại bị dọa đến nhũn người, bọn chúng nào ngờ được hai đầu Tam Giai Hồn Thú sau khi chiến đấu vậy mà còn khủng bố như thế.

Nhưng vừa chưa dứt lời thì bạch y thiếu niên hung ác kia đã đẩy hai tên hạ nhân đến phía trước hồn thú sau đó cầm Long Tiên Thảo xoay người chạy.

"Tiểu tử này so với Tô Tuấn càng thêm vô sỉ a, nhìn thực lực hắn chỉ là Chiến Sĩ hậu kỳ, nếu như không có những thủ hạ này đoán chừng đã sớm chết đến không thể chết lại." Tiêu Phàm xem thường nhìn bạch y thiếu niên kia biến mất trong rừng.

Hai tên thủ hạ kia bị đẩy ra chỉ có thể ngăn trở trong mấy hơi thở sau đó liền thân tử đạo tiêu.

Hai đầu Hồn Thú phần nộ gào thét, đuổi theo hướng bạch y thiếu niên kia, những nơi đi qua, đất đá bay tứ tung, thụ mộc sụp đổ, hai đầu Yêu thú giống như hai cái máy cày quét khắp nơi.

"Tam Giai Hồn Thú tuy thực lực mặc dù cường đại nhưng cũng không có khủng bố đến thế a." Tiêu Phàm cau mày cảm giác sự tình có chút cổ quái, hai con Yêu thú này tựa như đang thiêu đốt những tia sinh mệnh cuối cùng của chúng vậy.

Tiêu Phàm trong nháy mắt nghĩ đến cái gì liền lộ vẻ vui mừng, lấp bắp nói: "Hai con yêu thú này vừa nãy đã lưỡng bại câu thương, thực lực giảm đi nhiều, nên vừa rồi mới thiêu đốt sinh mệnh mạng chiến đấu, nhưng loại trạng thái này khẳng định không kiên trì được bao lâu."

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm không chút do dự truy theo, quả nhiên sau thời gian nửa chén trà nhỏ, Huyết Văn Lang đã ngã xuống, hai mắt vô hồn không còn sinh mệnh.

Còn về đầu Hắc Giáp Cự Mãng kia lại không thấy bóng dáng, hiển nhiên vẫn còn truy sát tên bạch y thiếu niên đi.

"Tam Giai Hồn Tinh, hình như cũng đáng giá mấy ngàn Hạ Phẩm Hồn Thạch a." Tiêu Phàm lấy ra kiếm thép mở đầu Huyết Văn Lang lấy ra một viên Hồn Tinh huyết sắc óng ánh trong suốt, trên mặt lộ ra vẻ kích động: "Xem ra ta mới là người cười đến cuối cùng a!"

Lời còn chưa dứt, Tiêu Phàm đột nhiên toàn thân nổi da gà, theo bản năng liền đem Mê Tung Bộ thi triển đến cực hạn, trong nháy mắt rời khỏi hơn năm mét.

Sau một khắc, một cái đầu to lớn xuất hiện ở trước thi thể Huyết Văn Lang, cái miệng như chậu máu mở ra, một ngum đem thi thể to lớn của Huyết Văn Lang nuốt vào, trừ Hắc Giáp Cự Mãng còn có thể là ai.

Tiêu Phàm tê cả da đầu, hắn nào nghĩ Hắc Giáp Cự Mãng sẽ quay trở lại, bất quá, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được sinh mệnh của Hắc Giáp Cự Mãng đang rất yếu ớt, tạm thời đối với hắn không có lực uy hiếp.

"Đại Ca, Huyết Văn Lang ở phía trước, đầu Hắc Giáp Cự Mãng cũng bị thương nặng, tuyệt đối chạy không được." Trong rừng đột nhiên truyền đến một đạo âm thanh cùng với tiếng bước chân dồn dập.

"Nhị Đệ, ngươi lần này đã lập được đại công, được hai viên Hồn Tinh Tam Giai thì hai người chúng ta đều có thể đột phá Chiến Sư." Một đạo tiếng cười còi mồm khác vang lên.

Ngay sau đó, tầm mười đạo thân ảnh tiến vào bên trong tầm mắt Tiêu Phàm, cầm đầu là hai nam tử, trong đó một người chính là bạch y thiếu niên khi nãy cầm lấy Long Tiên Thảo chạy đi.

Người còn lại là một thanh niên khôi ngô mặc áo giáp màu đen, trên vai vác một thanh phủ đầu(búa/riù) cự đại, tiếng bước chân trầm trọng mà hữu lực.

Nhìn quần áo đám người đang mặt cộng với xưng hô khi nãy của mấy người thủ hạ của bạch y thiếu niên kia, Tiêu Phàm bỗng hơi nheo hai mắt: "Liều Thành- Liều gia tại sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trảm Hắc Giáp Cự Mãng

Liễu Thành cũng giống như Tiêu Thành đều dựa vào Lạc Nhật Sơn Mạch, nhưng hai tòa thành trì này cách nhau rất xa, người Liễu gia xuất hiện ở nơi này quả thực kỳ quái.

Người của hai tòa thành trì đều dựa vào tài nguyên Lạc Nhật Sơn Mạch mới có thể sinh tồn, mặc dù bên ngoài không có phân chia cụ thể nhưng vị trí hiện tại của mảnh địa vực này lại thuộc về Tiêu Thành.

Tiêu Phàm thu liễm tâm tư, con ngươi lạnh lẽo nhìn về phía đám người Liễu gia.

"Hà? Thi thể của Huyết Văn Lang đâu? Làm sao chỉ còn lại Hắc Giáp Cự Mãng?" bạch y thiếu niên nhìn vũng máu phía trước cau mày nói.

"Nhị Đệ, thi thể Huyết Văn Lang đã không còn, vậy chỉ cần lấy được Hồn Tinh của Hắc Giáp Cự Mãng, Đại Ca liền đột phá Chiến Sư, sau đó giúp ngươi đi tìm Tam Giai Hồn Thú khác." Nam tử khôi ngô thông thả ngắm cảnh, cũng không để Hắc Giáp Cự Mãng cả người đầy máu kia vào trong mắt.

"Được." Bạch Y Thiếu Niên gật đầu, sau đó vung tay lên nói: "Giết được Hắc Giáp Cự Mãng này, mỗi người đều được thưởng 200 Hạ Phẩm Hồn Thạch."

"Yên tâm đi nhị thiếu gia, đầu Hắc Giáp Cự Mãng này đã trải qua trọng thương, muốn giết nó rất đơn giản." Một tên hạ nhân Liễu gia lơ đãng cười nói.

Những người khác cũng là khí thế hiên ngang, giờ phút này khí tức của Hắc Giáp Cự Mãng đã suy yếu vô cùng, căn bản không thể phát huy được thực lực của Tam Giai Hồn Thú.

Tám người bọn hắn đều là Chiến Sĩ đỉnh phong, cả đám hợp lực lại thì ngay cả Hồn Thú Tam Giai lúc còn toàn thịnh cũng có thể đối phó được.

"Giết!" Nam tử khôi ngô huy động chiến phù, lúc mình một cái liền tới trước người Hắc Giáp Cự Mãng, chiến phù chém xuống, tia lửa bắn tứ tung, Hắc Giáp Cự Mãng phát ra từng đợt âm thanh gào thét.

"Quả nhiên là miệng cọp gan thỏ." Những người khác thấy thế lập tức tự tin vô cùng.

Tiêu Phàm đang núp trong bóng tối cau mày một cái, hình như có điều gì đó không đúng, Hắc Giáp Cự Mãng sau khi thôn phệ thi thể Huyết Văn Lang không có khả năng trở nên yếu nhược như thế.

Nhưng trong một khắc hắn liền đã minh bạch.

Vào lúc tám người kia đang tiếp cận nó, Hắc Giáp Cự Mãng đột nhiên điên cuồng gào thét một tiếng, thân thể khủng bố đột nhiên hoành không vung ra, hư không kinh phong mãnh liệt, chín đạo thân ảnh bị đánh bay ra ngoài, thổ huyết không ngừng.

"Nó còn có lực đánh một trận, chạy mau!" Nam tử khôi ngô gầm thét, bây giờ hắn đã phát hiện Hắc Giáp Cự Mãng chỉ là dẫn dụ bọn hắn tới gần, nhất kích tất sát.

Bởi vì thực lực nó giờ phút này đã giảm đi nhiều, xác thực không phát huy được chiến lực lúc đỉnh phong cho nên mới cố ý kỳ địch lấy yếu.

Đáng tiếc lại không chạy được, Hắc Giáp Cự Mãng há miệng trong nháy mắt nuốt vào hai tên tu sĩ, đuôi rắn khuấy động, Hồn Lực quét đến bạch y thiếu niên.

"Đại Ca, cứu ta!" bạch y thiếu niên bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Nói thì chậm nhưng sự việc khi đó xảy ra rất nhanh, nam tử khôi ngô lách mình che ở trước người hắn, phía sau đột nhiên hiện ra một đạo bạch sắc hư ảnh, đó là một chuỗi búa, Tử Phẩm Chiến Hồn: Phích Lịch Phù!

Thân thể hắn nhảy lên thật cao, huy động lực lượng Chiến Hồn, Chiến Hồn cùng chiến phù trong tay hòa làm một thể, bạo tạc hung mãnh chém xuống.

Ầm! một mảnh huyết vũ xuất hiện, nam tử khôi ngô bị đánh bay, trong miệng thổ huyết không ngừng.

Con ngươi u lãnh của Hắc Giáp Cự Mãng nhìn chằm chằm bọn hắn, thân thể du động, rất nhanh liền đi tới trước người hai người, nhưng xem chừng cũng không có ý xuất thủ.

Bạch y thiếu niên sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

"Liễu Nham, có phải ngươi lấy thứ gì của nó không? Mau đem thứ đó trả lại cho nó!" Nam tử khôi ngô gào thét, lại phun ra mấy ngụm máu tươi, Hắc Giáp Cự Mãng một kích cơ hồ khiến hắn mất đi toàn bộ chiến lực.

Liễu Nham thần sắc sợ hãi, chậm rãi từ trong tay lấy ra một gốc thảo dược ướt át, đó chính là Long Tiên Thảo.

Hắc Giáp Cự Mãng gầm nhẹ, lưỡi rắn phun ra nuốt vào, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Long Tiên Thảo.

"Long Tiên Thảo cho người, người để cho chúng ta rời đi!" Liễu Nham cực kỳ không cam lòng, một gốc Long Tiên Thảo này so với một viên Hồn Tinh Tam Giai đỉnh phong lại càng đáng giá hơn.

Hắc Giáp Cự Mãng nhân tính hóa gật gật đầu, nó sợ Liễu Nham đem Long Tiên Thảo hủy đi.

"Đi!" Nam tử khôi ngô thấy thế quát to một tiếng, đám hạ nhân Liễu gia đang bị trọng thương liên nhau nhao nhao thối lui, Liễu Nham chậm rãi buông xuống Long Tiên Thảo, lập tức xoay người chạy.

Hắc Giáp Cự Mãng gầm nhẹ một tiếng, cũng không truy sát Liễu Nham bọn hắn, mục tiêu của nó chỉ là Long Tiên Thảo, mặc dù hiện tại thụ thương thảm trọng nhưng một gốc Long Tiên Thảo này có thể giúp nó khôi phục lại đỉnh phong, thậm chí tiến thêm một bước.

Con người lãnh lẽo của nó một lần nữa nhìn vào trong rừng, xác định đám Liễu Nham đã thực sự rời đi, khí thế của nó toàn thân yếu đi, rầm một cái ngã xuống đất.

"Con Hắc Giáp Cự Mãng này quả thật là cẩn thận a." Tiêu Phàm hít hai hơi, hành động của Hắc Giáp Cự Mãng đều không qua mắt được hắn, "Xem chừng hiện tại thì chiến lược của nó cao nhất chỉ là Nhị giai đỉnh phong a."

Nhìn thấy Hắc Giáp Cự Mãng chậm rãi hướng về Long Tiên Thảo bò đi, lúc này Tiêu Phàm bắt đầu hành động, U Linh Chiến Hồn sau lưng hắn mang theo Hồn Lực khủng bố xuất hiện, chân hắn đạp Mê Tung Bộ, tốc độ đạt tới cực hạn, trong nháy mắt liền xuất hiện sau lưng Hắc Giáp Cự Mãng, Nhị Phẩm Chiến Kỹ: Phi Hồng Kiếm gào thét mà ra, kiếm khí vũ động.

Phốc! kiếm quang sắc bén chém lên trên đầu của Hắc Giáp Cự Mãng làm cho máu tươi phun ra tung tóe.

"Rống!" Hắc Giáp Cự Mãng gào thét, đuôi rắn to lớn hung hăng quét tới Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cảm nhận được cuồng phong trong hư không đang gào thét, một kích này nếu hắn bị đánh trúng thì quả thật không chết cũng bị trọng thương.

Hắc Giáp Cự Mãng mặc dù như ngọn đèn cạn dầu trước gió nhưng thân thể của nó vẫn bá đạo như cũ, một kích này cho dù Chiến Sĩ đỉnh phong cũng tuyệt đối không ngăn được.

Trong một sát na, Tiêu Phàm chân đạp Mê Tung Bộ không lùi mà tiến, nghiêng người một cái liền xuất hiện ở dưới cằm của Hắc Giáp Cự Mãng né được một đuôi kia.

Tiêu Phàm trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu như hắn vẫn chỉ là Chiến Linh đỉnh phong thì một kích vừa rồi hắn tuyệt đối không thể tránh thoát, Hồn Lực tiêu hao khi dùng Nhị Phẩm Chiến Kỹ là cực lớn, cũng chỉ có tu vi Chiến Sĩ mới có thể chịu đựng được.

"Kim Cương Chi!" Tiêu Phàm quát một tiếng như sấm, Hồn Lực khủng bố dồn lên thanh kiếm, lấy kiếm hóa chỉ, toàn bộ lực lượng công kích đều ngưng tụ lại một kiếm đâm tới.

Phốc xuy một tiếng, thiết kiếm cắm sâu vào hàm dưới của Hắc Giáp Cự Mãng, toàn bộ xương sọ đều bị xuyên thủng, máu tươi nhuộm đỏ hết cả người Tiêu Phàm.

Hắc Giáp Cự Mãng ra sức giãy dụa hai lần liền không còn bất luận âm thanh gì, hiển nhiên là đã chết đến mức không thể chết lại.

Hồn Lực của Tiêu Phàm cũng đồng thời tiêu hao sạch sẽ, U Linh Chiến Hồn lại trở về đan điền, hai chân mềm nhũn mềm chút ngã nhào xuống mặt đất, hắn lung la lung lay nhặt Long Tiên Thảo trên mặt đất lên, cẩn thận từng li từng tí thu hồi, rồi ngay lập tức đem Hồn Tinh Huyết Văn Lang nắm trong tay, bắt đầu nhanh chóng hấp thu luyện hóa.

Một trận chiến này để hắn chân chính cảm nhận được sự cường đại của Tam Giai Hôn Thú, nếu như không phải bản thân nó bị trọng thì Tiêu Phàm căn bản còn không đủ để cho nó nhét kẽ răng.

Sau một lúc hắn mở hai mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn về phía thi thể Hắc Giáp Cự Mãng cách đó không xa, chậm rãi đi qua.

Lúc này trong tay hắn lại thêm một viên Hồn Tinh đang tản ra u quang hắc sắc, so với Huyết Văn Lang thì viên Hồn Tinh này càng thêm tinh khiết.

"Đáng tiếc a, đầu Hắc Giáp Cự Mãng này khắp người đều là bảo vật, thế nhưng thân thể lại lớn như vậy, ta căn bản không mang theo được." Tiêu Phàm âm thầm cảm thán một hơi.

Hắc Giáp Cự Mãng trên người lân giáp cùng răng nhọn đều là vật liệu chế tạo lợi khí tốt nhất, máu của Hắc Giáp Cự Mãng đối với Luyện Dược Sư mà nói cũng rất trân quý.

"Đoàn Trưởng, tiếng đánh nhau vừa rồi là từ hướng này truyền đến." Đang lúc Tiêu Phàm chuẩn bị rời đi thì một đạo âm thanh vang lên, ngay sau đó, mấy đạo thân ảnh trong nháy mắt liền xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn

Nhìn mấy người cách đó không xa, Tiêu Phàm nắm chặt thiết kiếm, hẳn biết rõ giờ phút này muốn đi đã tới không kịp, một cái tay khác giấu ở bên trong ống tay áo, không ngừng hấp thu Hồn Lực bên trong Hồn Tinh.

"Hắc Giáp Cự Mãng?" Mấy người đứng từ xa nhìn thấy thi thể cầu Hắc Giáp Cự Mãng liền kinh sợ không thôi.

Thủ lĩnh là một người nam tử mặc áo giáp màu đen, ánh mắt hắn trong nháy mắt rơi vào trên người Tiêu Phàm, kinh ngạc nói: "Đệ nhất phế, không, Tiêu gia tam thiếu?"

Đại danh đệ nhất phế vật Tiêu Thành- Tiêu gia tam thiếu gia: Tiêu Phàm, thậm chí rất nhiều người đều đã gặp qua Tiêu Phàm, nam tử áo giáp màu đen này chính là một trong số đó.

Cũng khó trách nam tử áo giáp màu đen lại kinh ngạc như thế, người trước mắt này không phải là Tiêu Thành đệ nhất phế sao, liên tục thức tỉnh Chiến Hồn chín lần đều không thành công Tiêu gia tam thiếu sao?

Một tên có thể chém giết Tam Giai Hồn Thú lại bị người khác gọi là phế vật suốt chín năm?

Nếu người như vậy đều là phế vật, thì chẳng phải tất cả người trong Tiêu Thành đều là phế vật sao?

Tên này rõ ràng chính là Tuyệt Thế Thiên Tài a, lúc này mới mười sáu tuổi đã có thể chém giết Tam Giai Hồn Thú thực lực tương đương với cảnh giới Chiến Sư, đợi một thời gian nữa há không phải càng thêm lợi hại sao?

Nam tử mặc áo giáp màu đen không có tiếp tục nghĩ nhiều, ánh mắt tràn ngập kinh sợ nhìn về phía Tiêu Phàm: "Tiêu tam thiếu, ta là Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn- Đoàn Trưởng: Vương Liệt, đầu Hắc Giáp Cự Mãng này là do ngài chém giết?"

"Liệp Hồn Đoàn?" Nghe được mấy chữ này, Tiêu Phàm hơi ngoài ý muốn, bản thân còn đang suy nghĩ xử lý thi thể Hắc Giáp Cự Mãng như thế nào, không nghĩ tới vậy mà gặp được Liệp Hồn Đoàn.

Liệp Hồn Đoàn là một trong tam đại nghề nghiệp đặc thù ở Chiến Hồn Đại Lục, bọn hắn chuyên môn săn giết Hồn Thú, lấy Hồn Tinh cùng thi thể Hồn Thú mà sống, đồng thời bọn hắn cũng giúp người khác săn giết Hồn Thú, từ đó thu hoạch lợi ích.

Bởi vậy bọn hắn hàng năm đều du dương tại các đại sơn trong rừng, cùng Hồn Thú chiến đấu, nghề nghiệp này tại Chiến Hồn Đại Lục cũng không tính là cao thượng, chỉ là nghề nghiệp của một số người ở dưới đáy kim tự tháp mà thôi.

Dù sao thì những người giàu có, hoặc có thể lực hoặc từ nhỏ đã sống trong nhung lụa thì có ai nguyện ý dùng mạng của mình để làm vốn đầu tư chứ.

"Đầu Hắc Giáp Cự Mãng này các ngươi có thể xử lý không?" Tiêu Phàm trực tiếp nói ra, đối phương cho rằng hắn một mình chém chết Hắc Giáp Cự Mãng, tự nhiên cũng kiêng kị thực lực hắn, không dám đánh chủ ý lên người hắn.

"Có thể, có thể!" Vương Liệt vội vàng gật đầu nói, hẳn mặc dù là Chiến Sư sơ kỳ nhưng ở trước mặt Hắc Giáp Cự Mãng cũng chỉ có thể chạy trốn.

Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn từ khi thành lập tới nay còn chưa bao giờ thu hoạch qua Tam Giai Hồn Thú, hẳn như thế nào lại bỏ lỡ mối làm ăn tốt này.

"Ngươi ra giá đi." Tiêu Phàm thản nhiên nói.

Vương Liệt trầm ngâm lúc này, hít sâu nói: "Đầu Hắc Giáp Cự Mãng này hẳn là Tam Giai hậu kỳ, trên thị trường giá trị 8.000 Hạ Phẩm Hồn Thạch, bất quá, chúng ta hỗ trợ xử lý một cái, cũng..."

"Vậy liền 5000 Hạ Phẩm Hồn Thạch." Tiêu Phàm khoát tay một cái nói, tên Vương Liệt này làm người cũng là thật phân ngay thẳng, rất phù hợp khẩu vị Tiêu Phàm.

"Đa tạ tam thiếu." Vương Liệt lập tức vui vẻ ra mặt, vô cùng kích động.

"Ta nói 5000, thế nhưng là gấp đôi." Tiêu Phàm cười tủm tỉm nói.

Nghe nói như thế, Vương Liệt sắc mặt lập tức cứng đờ, bên cạnh một tên nam tử cao gầy sắc mặt âm trầm vô cùng, nói: "Tiêu tam thiếu, ý ngươi là Hắc Giáp Cự Mãng này muốn một vạn Hạ Phẩm Hồn Thạch? Đừng tưởng rằng ngươi là người của Tiêu gia, liền khi dễ chúng ta!"

"Vương Viêm, im ngay!" Vương Liệt một tiếng quát như sấm, lạnh lùng liếc mắt trừng nam tử cao gầy, sau đó nhìn về phía Tiêu Phàm nói: "Tam thiếu..."

Nhưng mà Tiêu Phàm căn bản không có để ý tới hắn, đi đến phần bụng của Hắc Giáp Cự Mãng, dùng kiếm bắt đầu cắt, sau một lát, một bộ thi thể đỏ

bùng bị Tiêu Phàm lôi ra ngoài.

"Tam Giai Huyết Văn Lang?" con người Vương Liệt co rụt lại, kinh ngạc nhìn thi thể Huyết Văn Lang, tên nam tử cao gầy Vương Viêm kia cũng ngậm miệng không nói, thần sắc xấu hổ.

"Nếu 5000 không hài lòng, vậy liền 4000, tổng cộng 8.000 a." Tiêu Phàm thần nhiên nói.

"Tổng cộng 8.000?" Vương Liệt kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, thi thể Huyết Văn Lang mặc dù bị ăn mòn không ít nhưng giá trị tuyệt đối là bốn năm ngàn Hạ Phẩm Hồn Thạch a.

Tiêu Phàm hiện tại đem hai đầu Tam Giai Hồn Thú bán cho bọn hắn, chỉ lấy 8.000 Hạ Phẩm Hồn Thạch, vậy đầu Huyết Văn Lang há không phải cho không bọn hắn?

"Coi như kết giao bằng hữu, như thế nào?" Tiêu Phàm cười cười, "Mặt khác, sự tình của ta chỉ mình các người biết rõ là được."

"Tam thiếu yên tâm!" Vương Liệt còn chưa mở miệng, Vương Viêm lập tức quát lên: "Nếu ai dám đem sự tình hôm nay nói cho người khác, Vương Viêm ta là người thứ nhất không buông tha hắn! Nghe rõ không!"

"Vâng, Phó Đoàn Trưởng!" Những người khác vội vàng gật gật đầu.

"Tam thiếu, Hồn Thạch kia khi nào chúng ta giao cho ngài?" Vương Liệt lại mở miệng nói, bọn hắn hiện tại cũng không có mang nhiều Hồn Thạch như vậy, dù sao bọn họ đến để săn giết Hồn Thú.

Tiêu Phàm khoát tay một cái nói: "Không vội, khi nào có hãy mang đến phủ của ta là được, mặt khác người xem có thể từ hai thi thể này làm ra một thanh binh khí nào tốt một chút không, nếu thiếu Hồn Thạch cứ nói, ta sẽ bù thêm."

"Sẽ như lời tam thiếu." Vương Liệt cười cười, trong lòng kích động vô cùng, lần này bọn hắn tới đây nguyên bản chỉ cần có thể săn giết được vài đầu Nhị Giai Hồn Thú cũng đã không tệ rồi, không nghĩ tới còn có thể thu đến thi thể Tam Giai Hồn Thú.

Thu lợi bốn năm ngàn Hạ Phẩm Hồn Thạch đã tương đương với năm sáu thi thể Hồn Thú Nhị Giai đỉnh phong.

Tiêu Phàm sau khi bàn xong với Vương Liệt liền hướng vào bên trong Lạc Nhật Sơn Mạch mà đi, hiện tại được hai khóa Tam Phẩm Hồn Tinh, hắn muốn mau chóng đột phá, thời gian niên hội gia tộc chỉ còn hai mươi ngày.

"Đại Ca, chúng ta?" Vương Viêm nhìn Tiêu Phàm rời đi, lập tức cho Vương Liệt một cái ánh mắt.

"Nghĩ điều không nên nghĩ!" Vương Liệt hung hăng trừng mắt Vương Viêm, "Một người có thể ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, các người cảm thấy hắn đơn giản sao? Chín năm trước hắn còn chỉ có bảy tuổi a!"

Nghe nói như thế, đám người Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn thần tình nghiêm túc nhìn về phương hướng Tiêu Phàm rời đi, trên mặt tràn ngập vẻ kính sợ.

Những điều này Tiêu Phàm tự nhiên sẽ không biết, hắn đem thi thể hai đầu Hồn Thú giao cho bọn hắn cũng là mua bán không vốn, tự nhiên không cần lo lắng gì.

Một lúc lâu sau, Tiêu Phàm tìm đến một địa phương cực kỳ kín đáo sau đó ở chung quanh bố trí mấy cái bẫy rập, liền bắt đầu tu luyện.

Có vết xe đổ lần trước, lần này hắn cẩn thận từng li từng tí vận chuyển công pháp Kinh Lôi Quyết của gia tộc, U Linh thả ra, Hồn Tinh hóa thành từng sợi Hồn Lực tinh thuần rót vào thể nội của hắn.

Tiêu Phàm cũng phát hiện một vấn đề, thời điểm sử dụng U Linh Chiến Hồn thì Hồn Lực ngưng tụ càng thêm tinh thuần, dường như có thể luyện hóa tạp chất bên trong Hồn Tinh.

Chỉ là có một khuyết điểm chính là đại bộ phận Hồn Lực bên trong Hồn Tinh đều bị U Linh Chiến Hồn hấp thu lấy.

Tiêu Phàm tự nhiên là thà thiếu chứ không ầu, Hồn Lực càng thêm tinh thuần, chỗ tốt đối với bản thân cũng lớn hơn, kiếp trước làm một danh y thánh thủ, hắn hết sức rõ ràng là thuốc có ba phần độc, Hồn Tinh Hồn Thú cũng như thế, hấp thu tạp chất bên trong có thể hạn chế mức độ trưởng thành của một người.

Dùng U Linh Chiến Hồn tu luyện thì tương đương với đem những cái tạp chất kia loại bỏ không còn một mảnh, chỉ để lại Hồn Lực thuần khiết cho bản thân tu luyện.

"Mặc dù Hồn Tinh tiêu hao cực lớn nhưng cơ sở càng thêm chắc chắn mới có thể đi càng xa." Tiêu Phàm trong lòng nghĩ thầm, rất nhanh liền tiến vào trạng thái nhập định.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đầm nước gặp gỡ

Nháy mắt đã bảy ngày trôi qua, vào thời khắc khi Tiêu Phàm hoàn toàn hấp thu toàn bộ Hồn Lực trong Hồn Tinh thì trong cơ thể của Tiêu Phàm đột nhiên truyền đến một trận tiếng oanh minh.

"Chiến Sĩ hậu kỳ!" Tiêu Phàm mở mắt, một tia tinh quang lóe lên rồi biến mất.

Giờ phút này hắn cảm giác cơ thể mình tràn đầy lực lượng, Hồn Lực cuộn cuộn như giang hà đang cọ rửa kinh mạch toàn thân, lỗ chân lông toàn thân thư giãn thoải mái vô cùng.

"Hai viên Tam Giai Hồn Tinh vậy mà chỉ để cho ta đột phá hai tiểu cảnh giới, xem ra sau này muốn dùng Hồn Tinh để tăng tu vi thì quả thật có chút phiền toái a." Tiêu Phàm cười một tiếng cay đắng.

Bình thường mà nói thì Hồn Lực của Hồn Tinh Nhị Giai hậu kỳ đủ để một tên Chiến Sĩ sơ kỳ đột phá đến Chiến Sĩ hậu kỳ, lại càng không cần phải nói hai mai Tam Giai Hồn Tinh, đối lại những người khác luyện hóa cũng đủ để đột phá đến Chiến Sư cảnh giới.

Hơn nữa, Tam Giai Hồn Tinh ẩn chứa rất nhiều Hồn Lực, nếu như giống Tiêu Phàm luyện hóa nhanh như vậy thì rất có khả năng bạo thể mà chết.

Huống chi đây còn là hai viên Hồn Tinh, có thể là Hồn Tinh Tam Giai hậu kỳ, thậm chí Tam Giai đỉnh phong, Tiêu Phàm không có bạo thể đã là rất may mắn rồi.

Hắn cũng rất cục mịch bạch vì sao một số đại gia tộc lại có rất nhiều thiên tài, chỉ cần phẩm giai Chiến Hồn đủ cao, có đầy đủ Hồn Tinh, muốn đột phá đến cảnh giới quả thật dễ như ăn cơm.

Chỉ là hắn không biết người bình thường không có luyện hóa nhanh được như vậy, cũng không dám nhanh như thế.

Hơn nữa, Hồn Thú phẩm giai càng cao thì chiến lực càng mạnh, muốn giết chết Hồn Thú để lấy Hồn Tinh là phi thường gian nan, lần này có thể đạt được hai mai Tam Giai Hồn Tinh cũng xem như đã giảm phải cắt cho rồi.

"Bằng vào thực lực hiện tại của ta, nếu Tiêu Thiên vẫn chỉ là Chiến Sĩ hậu kỳ mà nói thì chỉ cần một quyền là đủ để đánh bại hắn, đáng tiếc Kinh Lôi Quyết phẩm giai quá yếu, đột phá đến Chiến Sư cảnh sẽ không còn dùng đến." Tiêu Phàm trong mắt lóe lên lãnh quang, Kinh Lôi Quyết lần nữa vận chuyển mấy chu thiên, đợi đến khi tu vi hắn triệt để ổn định rồi lúc này hắn mới đứng lên.

Sau khi đột phá, muốn thích ứng thực lực hiện tại cũng chỉ có chiến đấu.

Cùng cảnh giới cũng không phải đều là như nhau, kinh nghiệm chiến đấu cũng là một cái phương diện trọng yếu, đây cũng là nguyên nhân tu sĩ sau khi đột phá đều sẽ đi lịch luyện, chỉ có trong chiến đấu mới có thể không ngừng trưởng thành.

Tùng lâm rất u tĩnh, Tiêu Phàm một đường hướng vào trong Lạc Nhật Sơn Mạch, Hồn Thú cũng xuất hiện ngày càng nhiều, tầm sau nửa ngày thì Hồn Thú Nhị Giai trung kỳ chết ở trong tay hắn đã hơn ba con, còn có hai đầu Hồn Thú Nhị Giai hậu kỳ.

Tiêu Phàm cũng đã nhận biết rõ đối với thực lực của mình, đối mặt với Hồn Thú Nhị Giai hậu kỳ hắn đã có thể thân nhiên đối phó, cho dù là Hồn Thú Nhị Giai đỉnh phong thì hắn cũng có sức đánh một trận.

Ào ào! Tai Tiêu Phàm rung động một cái, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kích

động, đây là thanh âm nước chảy.

Lần trước chém giết Hắc Giáp Cự Mãng đã làm cho hắn máu me khắp người, hắn đã sớm muốn tắm rửa một lần, những ngày qua nếu như không phải là vì đột phá thì hắn đã sớm tìm kiếm nguồn nước rồi.

Sau một lát, một đầm nước màu xanh xuất hiện trong mắt hắn, nước sông

uốn lượn, mặt nước rung động, cây cỏ xanh tươi, phía trước chính là

một cái đầm nước rất sâu.

Tiêu Phàm toàn thân vô cùng bồn chồn, căn bản không có chút do dự liền nhảy ùm vào đầm nước, ngừng thở, đem toàn thân trên dưới kỳ cọ qua một hồi, loại cảm giác sáng khoái này rất lâu rồi chưa có a.

Đột nhiên, từng đám bọt nước từ trên trời rơi xuống, Tiêu Phàm sờ sờ khuôn mặt còn tưởng rằng trời mưa, chẳng qua lúc hắn quay đầu nhìn lại thì một thân ảnh nữ tử xuất hiện trong mắt hắn.

Chỉ thấy một nữ tử từ trong đầm nước xuất hiện, mái tóc đen nhánh ướt sũng

choàng tại sau vai, tay trắng nõn nà ướt át như là dương chi ngọc thụy, dung nhan tuyệt mỹ thanh lệ thoát tục phảng phất như là như hoa sen mới hé nở không nhiễm bụi trần.

Thân hình trắng nõn xuất hiện trên mặt nước, như mộng tựa huyền, nhìn một cái liền để người khác nhiệt huyết phun trào, Tiêu Phàm ánh mắt đờ đẫn nhìn nàng.

Khi Tiêu Phàm nhìn sang thì đôi mắt linh động kia cũng nhìn về phía hắn, lông mi dài chớp động, mũi ngọc tinh xảo thẳng tắp, cái miệng nhỏ nhắn như anh đào, giống như là một Tinh Linh thiên sứ trong truyền thuyết.

"A..." Một tiếng thét bén nhọn vang lên hù dọa cả đám chim thú giữa núi rừng, thiếu nữ một tay che tại trước ngực, tay kia búng ngón tay một cái, một mảng lớn bọt nước bắn lên giống như vô số mũi tên bắn về hướng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm kinh hãi một chương đánh ra Nhị Phẩm Chiến Kỹ: Phá Lăng Thủ, sóng nước dâng lên ngăn cản những bọt nước kia của thiếu nữ, sau đó giống như là con sói đói nhào về phía thiếu nữ.

"Luu manh, ta muốn giết ngươi!" Thiếu nữ gầm thét, giống như một con thú nhỏ nổi giận, Hồn Lực khủng bố trên người tỏa ra, một cỗ xung lực to lớn trực tiếp đem Tiêu Phàm đánh bay.

Đồng thời, thân thể nàng uyển chuyển mềm mại, linh động như là Mỹ Nhân Ngư từ trong nước bay ra, trên người mang theo từng giọt nước óng ánh bình ổn rơi vào tảng đá cạnh bờ, vung tay mặc vào một bộ tường bào màu trắng.

Tiêu Phàm cũng không muốn đợi nàng mặc quần áo từ tể xong mới ứng phó, hắn biết rõ cái tội danh lưu manh này đã không thể nào rửa sạch, hơn nữa thực lực thiếu nữ này vượt qua hắn dự liệu, chỉ ít cũng là cảnh giới Chiến Sư, bằng không cũng không có khả năng thoát khỏi công kích của hắn.

Tiêu Phàm không chần chờ chút nào, quay người liền ra sức bơi đến bờ bên kia, hiện tại thiếu nữ này đang nổi giận lôi đình, hắn giải thích thế nào thì nàng cũng sẽ không nghe, trước tiên chạy đi đã rồi tính tiếp.

Chỉ là tốc độ thiếu nữ rất nhanh hướng về bờ sông đối diện bay đi, đạp chân xuống như là chuồn chuồn lướt trên nước, ở trên mặt nước diêm nhiểu mấy lần liền xuất hiện ở đối diện, động tác thập phần nhẹ nhàng như một con chim yến.

"Thân Pháp Chiến Kỹ thật cường đại!" Tiêu Phàm nhìn mắt tròn trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, thực lực thiếu nữ này có lẽ chỉ là Chiến Sư, nhưng thân pháp lại cực kỳ bất phàm, tuyệt đối không phải

gia tộc bình thường có thể có được.

Mặc dù không phải ngư không phi hành, nhưng ngay cả Chiến Tôn nếu không dùng công pháp cũng sẽ không làm được như thế này, nhưng chiến kỹ của thiếu nữ trong thời gian ngắn có thể mượn lực lăng phi hành, vượt qua một dòng sông không phải chuyện đùa, Thân Pháp Chiến Kỹ này tuyệt không đơn giản.

Tiêu Phàm không chút do dự quay đầu liền chạy, ở trong nước hắn có lẽ còn có

một chút phần thắng nhưng lên trên bờ thì hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của thiếu nữ.

"Hôm nay ngươi đừng hòng chạy trốn." Thiếu nữ nhe răng trợn mắt nhìn Tiêu Phàm, sắc mặt khó coi vô cùng, lần nữa hướng về bờ bên kia bay đi.

Tiêu Phàm một trận bất đắc dĩ, hắn biết rõ mình không thể nào chạy thoát được, không thể làm gì khác hơn nói: "Cô nương, ngươi nghe ta giải thích, đây thực sự chỉ là hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Thiếu nữ lạnh lùng nhìn Tiêu Phàm, nàng hiển nhiên không tin, nếu như chỉ là hiểu lầm vậy tại sao hắn trước đó lại nhào về phía mình?

"Thủy Long Ba!"

Thiếu nữ lười nói nhảm cùng Tiêu Phàm liền quát nhẹ một tiếng, một chương vỗ hướng mặt nước, mặt nước khuấy động đột nhiên xuất hiện một đầu thủy long, thủy long gầm thét một tiếng rồi giương nanh múa vuốt xông thẳng đến Tiêu Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bát Phẩm Ngân Hoàng Đẳng

Nhìn thấy Thủy Long to lớn kia, sắc mặt Tiêu Phàm hoàn toàn thay đổi, không chút do dự thi triển ra Phá Lăng Thủ, từng chương đánh ra.

Bất quá hần vẫn xem nhẹ uy lực của Thủy Long, Phá Lăng Thủ căn bản không làm gì được Thủy Long, cổ lực lượng bá đạo kia xông thẳng vào hần.

"Thủy Long Ba này ít nhất là chiến kỹ Tam Phẩm." Tiêu Phàm con ngươi co rút lại, không chút do dự hướng về một bên tránh đi, dù vậy vẫn bị Thủy Long chấn cho lực phủ ngũ tạng *** từng phèo. "Cô nương, cái này thực sự là hiểu lầm." Tiêu Phàm gian nan từ trong nước đứng lên, hướng về phía thiếu nữ giải thích, sắc mặt khó coi vô cùng.

Lên bờ lên không được, ở trong nước cũng không làm gì được thiếu nữ này, chẳng lẽ bản thân thật muốn đem mạng để lại chỗ này?

Tiêu Phàm biết rõ sự tình lần này không tốt chút nào, hần trong lòng cực kỳ phiền muộn, bản thân mình chỉ muốn đi tìm ai ngờ tai bay vạ gió chẳng biết từ đâu áp xuống.

"Lăn đi lên." Sắc mặt thiếu nữ không tốt, Tiêu Phàm không nói lời nào còn tốt, vừa nhắc tới sự tình khi này liền làm nàng càng thêm phần nộ.

"Rống ~" đúng lúc này, trong rừng đột nhiên phát ra một trận tiếng gầm, ngay sau đó một đầu sư tử toàn thân kim quang long lánh xuất hiện, sư tử dài chừng bốn mét, cao hai mét, uy phong lẫm lẫm, bá đạo phi phàm.

Đồng tử màu vàng của Hoàng Kim Sư Tử gắt gao nhìn chăm chăm thiếu nữ, ánh mắt lộ ra khinh miệt cùng vẻ khinh thường.

Tiêu Phàm thần sắc khẽ động, trên mặt lộ ra thần sắc kích động, đây chính là Tam Giai Hồn Thú: Kim Cuồng Sư, chiến lực của nó không hề thấp hơn Huyết Văn Lang, khí thế toàn thân bạo phát ra không chỉ là một đầu Hồn Thú Tam giai bình thường.

Lấy thực lực của hăng khi kích hoạt U Linh Chiến hồn mà nói thì khi đối mặt với Hồn Thú Tam Giai sơ kỳ cũng có thể dây dưa một hai, nếu đánh không lại cũng có thể bỏ chạy. Nhưng nếu là ở trước mặt Kim Cuồng Sư thì hần lại không nắm điều gì.

Thiếu nữ kia xem ra cũng là cảnh giới Chiến Sư cũng không nhất định là đối thủ của Kim Cuồng Sư, nếu như hai người tàn sát lẫn nhau thì hần không có cơ hội chạy trốn sao?

Nhưng mà sự thật cũng không có đơn giản như vậy, chỉ thấy thiếu nữ đột nhiên động thì triển Thân Pháp Chiến Kỹ đập trên mặt nước, xuất hiện ở bờ sông đối diện, đang cười trên nỗi đau của người khác.

"Thủy Long Ba!"

Lại là một kích vừa rồi, Thủy Long lại hiện ra, một cổ sóng xung kích to lớn đánh về hướng hần đem hần đẩy về phía bờ đối diện.

Tiêu Phàm trong lòng có cảm giác xúc động muốn chửi lên, người đời đều nói nữ nhân như cạp mà thiếu nữ này so với cạp còn muốn ác độc hơn, vậy mà muốn đem mình làm thức ăn cho Kim Cuồng Sư.

Tiêu Phàm cũng không muốn cùng Thủy Long ngạnh kháng, một kích này nếu hần ngạnh kháng sẽ làm tiêu hao toàn bộ chiến lực của hần, trong lòng hung ác quyết định mượn cổ lực lượng kia bay đến chỗ Kim Cuồng Sư.

"Tiểu Ma Nữ, lần sau đừng để rơi vào tay ta, bằng không ta nhất định đem ngươi giải quyết tại chỗ." Tiêu Phàm cực kỳ tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu nữ, sau đó nhảy lên hướng về bờ kia mà đi.

Con ngươi lạnh lẽo của Kim Cuồng Sư nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, tựa như đang chờ con mồi đưa đến miệng.

Vào lúc Tiêu Phàm nhảy lên, sau lưng hần xuất hiện một đạo hắc ảnh, U Linh Chiến Hồn xuất ra, Nhị Phẩm Chiến Kỹ: Phi Hồng Kiếm chém xuống lang vang lên tiếng nổ ầm ầm, bá đạo tuyệt luân, cơ hồ hao hết toàn bộ khí lực Tiêu Phàm.

"Rống!" Kim Cuồng Sư nhìn thấy tên tiểu tử này dám khiêu khích quyền uy của nó liền gầm lên giận dữ, chân trước sắc bén quét ra, ngay tại lúc đó, Tiêu Phàm vọt đến một bên dùng kiếm thép ngăn cản trước người!

"Ầm!" Lợi trào trăm đánh vào bên trên kiếm thép, răng rắc một tiếng trường kiếm vỡ vụn, thân thể hần bay ngược ra ngoài đập thẳng vào một cây đại thụ, đại thụ sụp đổ, lực phủ ngũ tạng của hần bị chấn động liên phun một ngụm máu tươi ra.

Tuy bị thương nhưng hần không chần chờ chút nào, thân thể khẽ động thì triển ra Mê Tung Bộ đến cực hạn chạy trốn vào trong rừng.

"Đang đồ tể, đừng chạy!" Thiếu nữ tức giận, nguyên bản nàng xem như Tiêu Phàm hần phải chết không nghi ngờ, làm sao biết một kích của Kim Cuồng Sư vậy mà không có giết hần.

Nàng không chần chờ liền thi triển thân pháp bay đến bờ bên kia chuẩn bị đuổi theo Tiêu Phàm.

Lúc này, Kim Cuồng Sư phần nộ gào thét một tiếng xông thẳng đến thiếu nữ, Tiêu Phàm có thể chạy trốn khỏi món vuốt của nó đã làm nó triệt để nổi giận, cơn giận này liền trút lên người của thiếu nữ kia.

Thiếu nữ bị dọa đến hoa dung thất sắc, nàng mặc dù là Chiến Sư trung kỳ nhưng nàng có thể nhìn ra đầu Kim Cuồng Sư này là Chiến Sư đỉnh phong, nàng không dám chính diện giao phong lúc mình một cái liền biến mất vào bên trong rừng.

"Rống!" Kim Cuồng Sư gầm nhẹ một tiếng trực tiếp truy theo, rất hiển nhiên thiếu nữ Chiến Sư cảnh làm nó hứng thú hơn so với Chiến Sĩ cảnh Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cấp tốc chạy trốn, trong miệng thỉnh thoảng phun ra mấy ngụm máu, lần này thụ thương quá nặng, sự cường đại của Tam Giai Hồn Thú vượt qua hẳn tưởng tượng.

Từ trong hành trang lấy ra một khóa Hồn Tinh Nhị Giai nhét vào trong miệng, Hồn Lực bành trướng rót vào bên trong kinh mạch, đá màu trắng tản ra từng đạo từng đạo yếu ớt quang mang, khôi phục kinh mạch cho hắn.

"Đá màu trắng rốt cục là đồ vật gì, không phải Chiến Hồn nhưng lại có khả năng trị liệu như Chiến Kỹ của Chiến Hồn." Tiêu Phàm nghi hoặc trong lòng không thôi, chỉ là suy nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu được.

Bất quá đây cũng là chuyện tốt, có đá màu trắng giúp thì thương thế của hắn rất nhanh liền có thể khôi phục.

"Cút ngay!" Đột nhiên, hậu phương truyền đến một trận khê kêu âm thanh, cái này thanh âm Tiêu Phàm thế nhưng là rất tinh tường, không phải liền là cái kia Tiểu Ma Nữ sao? Chẳng lẽ nàng bị Kim Cuồng Sư cuốn lấy?

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm trong lòng liền mừng rỡ, chân đạp Mê Tung Bộ yên lặng không một tiếng động hướng về phía sau.

Hai đạo thân ảnh liền nhanh chóng xuất hiện trong mắt Tiêu Phàm, chính là Tiểu Ma Nữ cùng Kim Cuồng Sư, cả hai đang tại điên cuồng chiến đấu.

Kim Cuồng Sư thực lực bá đạo, vững vàng áp chế Tiểu Ma Nữ, bất quá thực lực Tiểu Ma Nữ cũng cực kỳ bất phàm, sử dụng chiến kỹ cường đại nhiều lần thoát khỏi công kích tất sát của Kim Cuồng Sư.

Kim Cuồng Sư nhất thời không làm gì được Tiểu Ma Nữ liền giống như phát cuồng, toàn thân phát ra kim quang, tốc độ bỗng tăng lên gấp đôi, chỉ bất quá công kích của nó lại yếu hơn rõ ràng.

"Phốc!" Do không kịp chuẩn bị nên Tiểu Ma Nữ bị lợi trảo của Kim Cuồng Sư đánh bay bay, váy trắng bị xé nát, cánh tay trắng như ngọc chảy xuống một dòng máu đỏ.

"Nghiệt súc, ta muốn giết ngươi!" Tiểu Ma Nữ vô cùng phẫn nộ, trong tay cầm một thanh bạch sắc trường kiếm phá không mà ra, phía sau nàng đột nhiên xuất hiện một hư ảnh màu trắng bạc.

Từng chùm sáng màu trắng bạc bắn ra, trong nháy mắt cuốn lấy tứ chi cùng đầu của Kim Cuồng Sư, lợi kiếm trong tay trong nháy mắt xuyên thủng chân trước Kim Cuồng Sư.

"Bát Phẩm Chiến Hồn Ngân Hoàng Đẳng?" con ngươi Tiêu Phàm co rút lại, kinh ngạc nhìn Tiểu Ma Nữ, hắn phát hiện bản thân vẫn đánh giá quá thấp Tiểu Ma Nữ.

Khó trách nàng trẻ tuổi như thế đã đột phá đến Chiến Sư cảnh, không ngờ nàng vậy mà nắm giữ Bát Phẩm Chiến Hồn.

Phải biết rằng toàn bộ Đại Yên Vương Triều, người nắm giữ Bát Phẩm Chiến Hồn gần như không có a.

Đại Yên Vương Triều chỉ có vài chục tòa thành trì, cũng rất ít nghe được có ai nắm giữ Bát Phẩm Chiến Hồn, lại càng không cần phải nói Tiểu Thành, cái loại này thành thị nhỏ nhoi này làm sao mà biết Bát Phẩm Chiến Hồn là dạng gì, Tiêu Phàm cũng chỉ có thể thông qua thư tịch mà biết đến.

Chân trước cơ hồ bị chém rụng, Kim Cuồng Sư cũng triệt để điên cuồng, ngựa mặt lên trời gào thét, thân thể cực đại tại hư không quay cuồng mấy lần, mặc dù trong lúc nhất thời căn bản không tránh được trời buộc của Ngân Hoàng Đẳng, nhưng trong nháy mắt cũng đã chém đứt mấy nhánh.

Tiểu Ma Nữ sắc mặt trắng bệch, xem chừng thi triển Bát Phẩm Chiến Hồn: Ngân Hoàng Đẳng đối với nàng cũng tiêu hao cũng cực lớn.

"Ngân Nguyệt Trảm!" Tiểu Ma Nữ đột nhiên quát một tiếng chói tai, Bát Phẩm Chiến Hồn: Ngân Hoàng Đẳng xuất ra vô số giống như từng thanh tuyệt thế lợi kiếm đánh úp về phía Kim Cuồng Sư.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chiến sĩ đỉnh phong

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Bát Phẩm Chiến Hồn: Ngân Hoàng Đẳng tốc độ khủng bố tới cực điểm, không trung truyền đến từng đợt tiếng xé gió, nhìn đến một kích này nhất định rất cường đại.

Việc đã đến nước này Tiểu Ma Nữ hiển nhiên là liều mạng, Hồn Thú Tam Giai đỉnh phong quả nhiên cường đại không tưởng.

"Rống!" Kim Cuồng Sur cũng không phải ăn chay, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng liền hướng Tiểu Ma Nữ phóng đi.

Biết rõ tránh không khỏi công kích của Bát Phẩm Chiến Hồn, nó cũng chỉ có thể liều chết đánh cược một lần, chạy trốn, hẳn phải chết không thời, công kích, có lẽ còn có đường sống.

Phốc phốc phốc!

Huyết hoa nở rộ trên hư không, mấy cái Ngân Hoàng Đẳng xuyên thủng phần bụng của Kim Cuồng Sur, máu tươi cuộn cuộn chảy ra, Kim Cuồng Sur không cam lòng gào thét một tiếng cuối cùng rồi ngã xuống đất.

Tiểu Ma Nữ sắc mặt trắng bệch, một kích vừa rồi cơ hồ tiêu hao hết Hồn Lực của nàng, thực lực của nàng có thể chém giết Hồn Thú Tam Giai đỉnh phong, nhưng cũng phải dùng hết sức lực.

"Tam Giai đỉnh phong Hồn Tinh, hẳn là đủ ta đột phá đến Chiến Sur hậu kỳ." Lúc này Tiểu Ma Nữ mới thở ra hơi, hướng về thi thể Kim Cuồng Sur đi đến.

Tiêu Phàm đang núp trong bóng tối thấy cảnh này cũng rất kinh ngạc, thực lực Tiểu Ma Nữ này thực sự là khủng bố, thậm chí ngay cả Hồn Thú Tam Giai đỉnh phong cũng có thể chém giết, hơn nữa còn là siêu việt hai cái tiểu cảnh giới.

"Chết sao?" Đột nhiên ánh mắt Tiêu Phàm gắt gao nhìn chăm chăm thi thể Kim Cuồng Sur, hẳn ở góc độ này có thể lờ mờ nhìn thấy phần bụng Kim Cuồng Sur chập trùng, đầy rõ ràng vẫn còn hô hấp a.

"Rống!" Thời điểm hắn muốn nhắc nhở Tiểu Ma Nữ, Kim Cuồng Sur đột nhiên bạo khởi, mở ra cái miệng như chậu máu hướng về Tiểu Ma Nữ đánh tới, toàn thân máu tươi phun ra, nhìn qua hết sức khủng bố.

"Cứu mạng!" Tiểu Ma Nữ bị dọa đến phát hoảng, thiếu chút nữa thì khóc lên, giờ phút này nàng thực sự bị dọa sợ, với khoảng cách gần như thế thì làm sao có thể tránh a.

Thân thể mềm mại run lên, theo bản năng lui về phía sau nhưng vẫn như cũ trốn không thoát một kích tất sát của Kim Cuồng Sur, trong lúc nguy cấp liền dùng toàn bộ sức lực bản thân đánh ra.

Mượn nhờ một cổ xoắn lực đẩy lui đầu của Kim Cuồng Sur, một kích mặc dù cản được, nhưng mà móng vuốt Kim Cuồng Sur lại là hung hăng xẹt qua tay nàng, tuy chỉ là sát qua nhưng máu tươi cũng bắn lên tung tóe.

Hai tiếng kêu thảm, Tiểu Ma Nữ cùng Kim Cuồng Sur đồng thời ứng thanh ngã xuống đất.

"Thực sự đồng quy vu tận?" Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn một người một thú đang nằm dưới mặt đất, sau nửa ngày hắn mới từ trong bụi cỏ xuất hiện đi đến thi thể Kim Cuồng Sur.

Để hắn vui mừng chính là Kim Cuồng Sur đã chết đến không thể chết lại, lấy ra Hồn Tinh Tam Giai đỉnh phong trong đầu Kim Cuồng Sur, Tiêu Phàm trên mặt lộ ra vẻ xán lạn.

Chỉ là khi ánh mắt của hắn nhìn về phía Tiểu Ma Nữ lại là có chút rối rắm, hô hấp Tiểu Ma Nữ mặc dù suy yếu nhưng xác thực còn chưa có chết.

Nếu như hắn hiện tại rời đi bỏ mặc nàng nằm như thế thì sớm muộn cũng sẽ trở thành thức ăn cho Hồn Thú, nhưng nếu bảo Tiêu Phàm cứu nàng thì trong lòng hắn lại cảm thấy khó chịu.

Bản thân mình chỉ vọt tình nhìn nàng một cái vậy mà nàng liền đòi đánh đòi giết.

Kỳ thật, lấy năng lực của Tiêu Phàm muốn cứu nàng ngược lại cũng không khó, điều quan trọng là vạn nhất đem nàng cứu sống, sau khi tỉnh lại lại muốn giết mình thì phải làm sao đây?

Tiêu Phàm trong đầu không ngừng thiên nhân giao chiến, sau nửa ngày, vẫn là thờ dài, hướng về phía Tiểu Ma Nữ đang hôn mê nói: "Ta nói trước, lần này cứu ngươi coi như sự tình lúc trước bỏ qua, à phải rồi, còn có viên Hồn Tinh này cũng thuộc về ta."

Một bên vừa lăm bằm, một bên đẩy đẩy thân thể Tiểu Ma Nữ.

"Ta đây là cứu ngươi." Tiêu Phàm âm thầm an ủi bản thân, ôm Tiểu Ma Nữ hướng về bờ sông, Tiểu Ma Nữ bản thân bị trọng thương, nhất định phải xử lý vết thương một chút, bằng không rất dễ bị nhiễm trùng.

Đi tới bờ sông, cẩn thận từng li từng tí đem thân thể Tiểu Ma Nữ đặt lên một tảng đá, cầm ấm nước đỏ đầy một bình rồi lần nữa trở lại bên người Tiểu Ma Nữ.

Bất quá, lúc này Tiêu Phàm lại rầu rĩ, toàn thân Tiểu Ma Nữ toàn là vết thương, hơn nữa còn không ít vết thương ở những vị trí nhạy cảm.

"Dù sao đã nhìn qua một lần, cũng không ngại lại nhìn thêm một lần, hơn nữa, ta đây là cứu ngươi." Tiêu Phàm lại cho bản thân một liều thuốc trợ tim.

Tiêu Phàm mặc dù không phải là chính nhân quân tử gì, nhưng cũng không phải hạng người tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, vẫn có đạo đức nghề nghiệp y học thánh thủ.

Bất quá hắn cũng không thể không thừa nhận, Tiểu Ma Nữ mặc dù ác độc một chút nhưng đúng là đẹp đến khuynh thành, lớn lên chút nữa chắc chắn sẽ trở thành một cái tuyệt thế mỹ nhân.

Đối với phương diện xử lý vết thương, Tiêu Phàm tự nhiên là dễ như trở bàn tay, rất nhanh liền xử lý sạch sẽ, cũng tại phụ cận tìm một chút thảo dược nhai nát đắp lên miệng vết thương, lấy một bộ quần áo sạch sẽ còn sót lại trên người đắp cho Tiểu Ma Nữ.

Làm xong hết thấy, Tiêu Phàm rốt cục thả lỏng một hơi, tay lấy lấy ra viên Hồn Tinh Kim Cuồng Sư.

"Tam Giai đỉnh phong Hồn Tinh, Chiến Sĩ đỉnh phong cách không xa." Tiêu Phàm cười cười, ngồi ở chỗ cách Tiểu Ma Nữ không xa, bắt đầu hấp thu luyện hóa. So với hấp thu thiên địa linh khí tu luyện thì trực tiếp hấp thu Hồn Lực bên trong Hồn Tinh xác thực là nhanh hơn rất nhiều.

Những ngày qua, Tiêu Phàm cũng rốt cuộc biết Hồn Lực và Cảnh Giới là gì, nếu như ví Cảnh Giới là một cái ao nước mà nói thì Hồn Lực chính là nguồn nước.

Mỗi khi cảnh giới đột phá thì ao nước liền biến lớn, liền cần càng nhiều Hồn Lực bổ khuyết, khi Hồn Lực bổ khuyết đầy thì ao nước phải tiếp tục mở rộng mới có thể đột phá.

Chỉ là ao nước có thể mở rộng hay không vậy thì phải xem thiên phú, thiên phú càng mạnh càng dễ dàng đột phá, mà thứ quyết định thiên phú chính là Chiến Hồn! Phẩm giai Chiến Hồn càng cao lại càng dễ dàng đột phá, cũng càng có thể đạt tới cảnh giới cao hơn, dung nạp càng nhiều Hồn Lực hơn.

Tiêu Phàm mặc dù không biết U Linh Chiến Hồn là mấy phẩm, nhưng hắn có thể cảm nhận được tại Chiến Sĩ cảnh, đột phá cảnh giới cơ hồ là thế như chẻ tre.

Thoáng cái qua mấy ngày, Tiêu Phàm ngoại trừ tu luyện chính là học tập chiến kỹ, lúc trước ở Chiến Kỹ các hắn mới chỉ có lĩnh ngộ được một nửa.

Hơn nữa mỗi loại chiến kỹ, hắn đều luyện đến đỉnh phong, dạng thiên phú này đừng nói Tiêu Thành thậm chí phóng nhãn toàn bộ Đại Yên Vương Triều cũng gần như không có tồn tại! Chỉ có thể dùng từ biến thái để hình dung!

"Oanh!" Đột nhiên, bên trong cơ thể Tiêu Phàm truyền ra một trận âm thanh ầm ầm, đó là thanh âm Hồn Lực thông suốt đang ở trong kinh mạch đang trùng kích.

Theo cái âm thanh này vang lên, khóe miệng Tiêu Phàm hiện ra một vòng tiểu dung, hắn biết rõ, đây là cảm giác đột phá.

Nhìn viên Hồn Tinh Tam Giai đỉnh phong bây giờ chỉ lớn như hạt đậu nành, Tiêu Phàm trực tiếp nuốt vào, nói: "Rốt cục đột phá đến Chiến Sĩ đỉnh phong, chỉ là Hồn Tinh càng ngày càng khó tìm a, hiện tại nếu muốn đột phá, đoán chừng cần ít nhất phải Tứ Giai Hồn Tinh mới được."

Nói đến đây, trên mặt Tiêu Phàm lộ ra vẻ cay đắng, khi hắn nhìn về phía Tiểu Ma Nữ lại là phát hiện Tiểu Ma Nữ đã biến mất.

"Không phải bị Hồn Thú tha đi rồi chứ?" Tiêu Phàm lắp bắp nói, vừa dứt lời, hắn cảm giác lưng phát lạnh, một đạo chương cương từ phía sau đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ấu Sư Ngũ Giai

Tiêu Phàm cảm giác tê dại cả da đầu, sau khi đột phá đến Chiến Sĩ đỉnh phong, Hồn Lực hắn cũng cường đại hơn nhiều, chẳng qua do vừa rồi hắn quá kích động nên không chú ý đến phía sau.

Vào thời khắc nguy hiểm, Tiêu Phàm theo bản năng liền nhào về phía trước.

Ầm một tiếng, Thạch Đầu chỗ Tiêu Phàm ngồi đột nhiên nổ tung, có thể tưởng tượng nếu như không phải hắn tránh kịp thì một kích này tuyệt đối sẽ lấy nửa cái mạng của hắn.

"Tiểu Ma Nữ, ngươi làm cái gì?" Tiêu Phàm tức giận, lạnh lùng nhìn đạo thân ảnh suy yếu phía trước, hiển nhiên người vừa xuất thủ chính là Tiểu Ma Nữ.

"Đăng đồ tử, lưu manh đáng chết, bại hoại! Ta muốn giết ngươi!" Tiểu Ma Nữ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tiêu Phàm, vừa nói vừa khóc.

Tiêu Phàm mặt xạm lại, ta cũng không có ức hiếp ngươi, ngươi tại sao lại khóc?

"Được được, đừng khóc nữa, không phải chỉ nhìn ngươi một cái thôi sao." Tiêu Phàm hơi mất kiên nhẫn nói, Tiểu Ma Nữ rõ ràng có chút tính khí đại tiểu

thư, chắc chắn có liên quan đến thân phận của nàng.

"Đồ lưu manh, lưu manh đáng chết!" Tiểu Ma Nữ gầm thét, một bộ dáng liều mạng hướng về Tiêu Phàm đi tới, chỉ là bởi vì thương thế còn chưa có khôi phục nên mỗi bước đi đều phải cố hết sức.

"Ta lưu manh làm sao? Ta đây là vì cứu ngươi a, nhìn một cái mà thôi, ngươi lại không mất miếng thịt nào!"

"Đồ lưu manh!"

"Ta hiện tại đã biết, người tốt không hảo báo, nếu là một người khác đoán chừng đã sớm đem ngươi... Người tốt giống như ta đây rất hiếm."

"Lưu manh đáng chết!"

"Hiện tại có khí lực đứng không, vậy thì đi thôi, đừng kêu ta cứu ngươi, ta cũng không muốn bị người đánh lén."

"Ai muốn ngươi cứu, cút ngay!"

...

Hai người giống như oan gia trời sinh gặp mặt liền cãi lộn không ngừng, Tiêu Phàm cuối cùng mệt mỏi, lười tiếp tục nhao nhao cùng nàng.

Thời gian gia tộc niên hội cũng càng ngày càng gần, ở lại Lạc Nhật Sơn Mạch đối với Tiêu Phàm đã không còn nhiều giá trị, sản giết Tứ Giai

Hồn Thú hẳn làm không được, chém giết Tam Giai Hồn Thú cũng không đủ cho hắn tiếp tục đột phá.

Đi nửa ngày, Tiểu Ma Nữ rốt cục mệt mỏi, Tiêu Phàm bắt đầu dĩ chỉ có thể dừng lại nghỉ ngơi một hồi.

"Đồ lưu manh, ta đói." Tiểu Ma Nữ đáng thương nhìn Tiêu Phàm, qua nửa ngày ở chung với hắn nàng cũng phát hiện hắn cũng không đáng ghét giống như trong tưởng tượng của nàng, chỉ là vừa nói xong câu đó nàng cũng có chút hối hận, trong lòng lấp bắp nói: "Ta tại sao lại cầu hắn? Hắn chỉ là cái đồ lưu manh!"

Ta chỉ là đói bụng mới cầu hắn, chờ ta khôi phục thương thế, nhất định phải cho hắn đẹp mặt."

"Đừng nhìn ta như thế, ta đi tìm một thức ăn đây, ngươi tốt nhất đừng chạy lung tung bằng không bị Hồn Thú ăn mất thì khổ, tiểu gia có thể không còn để ý ngươi." Tiêu Phàm liếc mắt nhìn Tiểu Ma Nữ, "Bộ dáng vừa rồi mới có chút giống với nữ nhân a."

"Hừ, lưu manh đáng chết, lão nương vốn chính là nữ nhân." Tiểu Ma Nữ tức giận mặt đỏ tới mang tai, đáng tiếc, Tiêu Phàm đã đi không thấy tăm hơi, Tiểu Ma Nữ lại thì thầm một câu: "Hừ, cũng không thương hoa tiếc ngọc người ta một chút!"

Tiêu Phàm hành tẩu ở trong rừng rậm, bốn phía tìm kiếm Hồn Thú cấp thấp, sau những ngày lịch luyện vừa qua thì hiện tại hắn đã có thể di chuyển trong rừng mà không hề phát ra âm thanh.

"Tô Tuấn, ngươi phải nhớ kỹ, viên Hồn Tinh Nhị Giai dinh phong tiếp theo phải là của ta." Đột nhiên, phía trước truyền đến một đạo âm thanh quen thuộc, Tiêu Phàm vội vàng dừng bước, cẩn thận từng li từng tí nấp vào trong bụi cỏ.

Bên ngoài mười mấy mét có mười đạo nhân ảnh, trong đó có bốn người Tiêu Phàm đã gặp qua chính là Tô Tuấn, Lâm Triều Dương, cùng hai nam tử Liễu Thành kia, những người còn lại đều là hạ nhân Liễu gia.

Tiêu Phàm thần sắc cứng lại, trong lòng có loại dự cảm không tốt, trầm ngâm nghĩ: "Tô gia cùng Lâm gia tại sao cùng Liễu Thành Liễu gia ở cùng một chỗ?"

"Yên tâm, Tô Tuấn ta cho tới bây giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh!"

Không đợi hắn nghĩ mình bạch thì thanh âm Tô Tuấn đã lạnh lùng vang lên.

"Ta nói hai vị, hiện tại đã lúc nào rồi mà hai vị còn vì một cái chuyện nhỏ mà tranh nhau?" Nam tử khôi ngô Liễu gia kia lông mày nhíu lại, cả giận nói.

"Liễu Đào, ngươi đừng đứng đây nói mát nữa, nếu không tìm được Hồn Tinh Tam Giai thì ngươi đột phá Chiến Sư cảnh bằng cách nào?" Lâm Triều Dương châm chọc khiêu khích nói, căn bản không đem nam tử khôi ngô Liễu Đào để vào trong mắt.

"Lâm Triều Dương, ngươi cũng đừng quên là Lâm gia cùng Tô gia ngươi gọi Liễu gia ta đến giúp đỡ, không có ta Liễu gia ta các ngươi muốn thu phục áu thú Tuyệt Sư? đúng là nằm mơ!" Liễu Đào còn chưa mở miệng, Liễu Nham lập tức không vui nói.

"Tuyệt Sư con?" Tiêu Phàm đang trốn ở trong bụi cỏ con ngươi co rút lại, thiếu chút nữa thì kêu ra, lần này Tam Đại Gia Tộc liên hợp cùng một chỗ chính là vì mưu đoạt Áu Sư(ấu thú Tuyệt Sư) sao?

Phải biết, Tuyệt Sư là Ngũ Giai Hồn Thú a, một khi trưởng thành chính là tồn tại cảnh giới Chiến Tông cường giả a, phóng nhãn cả tòa Tiêu Thành

cùng Liễu Thành cũng không có cường giả cấp bậc Chiến Tông.

Nếu quả thật để Tô gia cùng Lâm gia đạt được, về sau địa vị Tiêu gia ở Tiêu Thành sẽ như thế nào?

"Nhất định không thể để cho bọn hán đạt được!" Tiêu Phàm trong lòng trầm giọng nói, rất sợ bị mấy người phát hiện, nín thở ngưng thần, vênh tai từ từ nghe ngóng.

"Làm rõ một chút, nhiệm vụ chính của chúng ta là thanh lý Hồn Thú xung quanh, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ được một chút Nhị Giai hoặc là Tam Giai Hồn Tinh, hiện tại chúng ta chính là chờ trường bối trong gia tộc đem Tuyết Sư dẫn đi rồi ba người chúng ta chui vào hang ổ Tuyết Sư, lần này Ấu Sư chỉ ít sẽ có ba con, chúng ta một người một con là được." Liễu Đào phá vỡ cục diện bế tắc nói.

"Nếu như vượt qua ba con?" Lâm Triều Dương có chút không cam tâm.

"Vượt qua ba con ta mặc kệ, Liễu gia ta chỉ cần một con." con người Liễu Đào thập phần bình tĩnh, nhưng trong lòng thì cười lạnh không thôi.

"Tô gia ta cũng chỉ muốn một con." Tô Tuấn cũng không chút do dự nói, ý hán rất rõ ràng, nếu như số lượng không cao hơn ba con thì hán cũng nhất định phải có một con.

"Tốt, liền quyết định như thế, nếu ít hơn ba con liền thuộc về các người, còn nếu vượt qua ba con thì những con khác đều là của Lâm gia ta." Lâm Triều Dương cũng là sang sảng cười một tiếng, ba người xem như đạt thành một cái hiệp nghị đơn giản.

Về phần trong lòng ba người tính toán cái gì thì ai cũng không biết.

Sau một khắc từ phía xa truyền đến từng đợt âm thanh, mười mấy thân ảnh liền xuất hiện đi đến bên cạnh bọn Tô Tuấn, sau đó trực tiếp chia ba hướng.

Tiêu Phàm có thể cảm nhận được khí tức cường đại trên người những người này, tất cả đều là Chiến Sư cảnh giới, từ vết máu trên người bọn chúng có thể thấy bọn chúng cũng là đám người dọn dẹp Hồn Thú xung quanh.

Tiêu Phàm rất cực minh bạch vì sao bản thân mấy ngày nay lại nhìn thấy nhiều Hồn Thú Tam Giai như vậy, thì ra tất cả đều do bọn chúng đuổi ra, tất cả chỉ vì Ấu Sư.

Huru!

Đột nhiên, một đạo âm thanh bén nhọn từ trên không vang lên, pháo hoa ở trên không nổ rộ mà, tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn pháo hoa phía trên, trên mặt lộ ra tiểu dung.

"Đã đến giờ, chúng ta đi." Lâm Triều Dương hết sức kích động, dẫn đầu hướng về phía trước đi đến, Tô Tuấn cùng Liễu Đào cau mày một cái cũng vội vàng đuổi theo.

Nhìn thấy đám người đi xa, Tiêu Phàm trong lòng thập phần do dự, lấy thực lực bản thân hán không thể nào là đối thủ của Tam Đại Gia Tộc, cho dù đột phá Chiến Sư cũng không được.

Vì Ấu Sư, Tam Đại Gia Tộc Chiến Tôn cường giả đều xuất động, mà hán chỉ là một tên Chiến Sĩ nhỏ.

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm bắt đầu đi lắc đầu, chẳng qua là khi hán chuẩn bị đứng dậy thì bả vai giống như bị điện giật, điều này làm Tiêu Phàm dọa cho phát sợ, không chút do dự một chương vỡ ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bắt quá ta thích

"Đồ lưu manh, là ta!" Một tiếng quát khê vang lên, bàn tay Tiêu Phàm dừng lại, hán kinh ngạc nhìn thân ảnh trước mắt, đây không phải là Tiểu Ma Nữ sao?

"Sao lại là người?" Tiêu Phàm bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, một người thần không biết quỷ không hay xuất hiện sau lưng mình, nếu như có sát tâm thì hán hẳn đã chết không chút nghi ngờ rồi?

Tiểu Ma Nữ mặt phẫn nộ nhìn Tiêu Phàm: "Còn tưởng rằng người đi tìm đồ ăn, ta chờ nửa ngày không thấy người trở về, ta liền đi tìm người, mà việc khi này nàng cũng nghe thấy?"

Tiểu Ma Nữ tà tà cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, đôi mắt linh động chớp động, rất có tư sắc cùng vận vị.

"Ngươi muốn làm gì?" Tiêu Phàm bị dọa đến vội vàng lui ra phía sau mấy bước, hắn làm sao không biết ý đồ của Tiểu Ma Nữ.

"Ngươi nói đi?" Tiểu Ma Nữ cười càng thêm tà ác, nói ra: "Ngũ Giai Hồn Thú ấu thú, rất đáng tiền a, nếu không bắt được một con ta sẽ rất hối tiếc đấy."

"Đáng tiền?" Tiêu Phàm mặt xám lại, vội vàng khuyên nhủ: "Tiểu Ma Nữ, ngươi phải hiểu rõ Tam Đại Gia Tộc xuất động Chiến Tôn cường giả, dù sao một đầu Ngũ Giai Tuyệt Sư thì cho dù cùng giai Chiến Tôn cũng chưa hẳn là đối thủ."

"Ta biết a, chính bởi vì như thế cho nên chúng ta mới không thể bỏ qua cơ hội này, những Chiến Tôn cảnh đó bị cầm chân, hiện tại chỉ còn lại tu sĩ Chiến Sư cảnh, huống chi chúng ta còn có thể đánh lên nhà." Tiểu Ma Nữ tươi cười xán lạn.

Tiêu Phàm đề phòng nhìn Tiểu Ma Nữ, nha đầu này quả thật là không sợ trời không sợ đất, dám đoạt đồ vật từ trong tay một đám Chiến Sư, đây là phải dùng mạng để đánh cuộc a.

"Đi thôi, chỉ có thế này mà cũng sợ, ngươi có phải là nam nhân hay không!" Không đợi Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, Tiểu Ma Nữ đã theo hướng bóng người Tam Đại Gia Tộc.

Tiêu Phàm cau mày một cái, trong quyết đoán nói: "Muốn mạnh lên, nhất định phải có đầy đủ dũng khí, bất luận sự tình có nguy hiểm cỡ nào, nguy hiểm càng lớn thì thu hoạch càng cao!"

Tiêu Phàm khề cán môi, cũng không chút do dự truy theo, hắn cũng biết rõ khuyết điểm bản thân chính là làm cái sự tình gì cũng đều sẽ suy tính sâu xa, nhưng một khi cơ hội đến cũng sẽ không cho ngươi thời gian để suy tính, ngươi chỉ cần có dũng khí để quyết định mà thôi.

"Tiểu Ma Nữ, ngươi không đói bụng?" Tiêu Phàm đuổi kịp Tiểu Ma Nữ, mở miệng hỏi.

"Vừa mới làm thịt hai đầu Nhất Giai Phong Thỏ, mặc dù thịt không ngon nhưng coi như không tệ." Tiểu Ma Nữ cười nói.

Tiêu Phàm hoàn toàn bị Tiểu Ma Nữ đánh bại, trong lòng mắng to ngươi là không đói bụng, nhưng ta còn đói a.

"Rống" lúc này, một tiếng sư hổ gầm vang tai nhức óc từ xa truyền đến, nơi đó đang tiến hành chiến đấu kịch liệt.

"Nhanh, Ngũ Giai Tuyệt Sư đã bị cuốn lấy!" Lâm Triều Dương bọn hắn cấp tốc đi về phía trước, thời gian cho bọn hắn không nhiều, nếu như Ngũ Giai Tuyệt Sư phản ứng tới, đến lúc đó người chết chính là bọn hắn.

Cường giả Chiến Tôn cảnh của Tam Đại Gia Tộc tuyệt đối không phải đối thủ của Ngũ Giai Tuyệt Sư, bọn hắn chỉ có thể kéo dài thời gian, mà Tô Tuấn bọn hắn chính là trong thời gian này đem Ấu Sư trộm đi ra.

Rất nhanh, một cái sơn động to lớn xuất hiện trước mắt đám người, Tam Đại Gia Tộc Chiến Sư cảnh tất cả đều dừng bước lại, chỉ có Tô Tuấn, Lâm Triều Dương cùng Liễu Đào ba người hướng về trong động khẩu đi đến, Tam Đại Gia Tộc đề phòng lẫn nhau, như lâm đại địch.

"Ăn cắp Ngũ Giai Tuyệt Sư, vậy mà để Thiếu Chủ bọn hắn đi, đúng là không biết sống chết a." Tiểu Ma Nữ cười lạnh nhìn ba người Tô Tuấn biến mất ở cửa động.

"Ngươi không biết Ngũ Giai Hồn Thú đối với Tam Đại Gia Tộc có ý nghĩa như thế nào sao? Nói với người nắm giữ Bát Phẩm Chiến Hồn như ngươi cũng không hiểu." Tiêu Phàm liếc nhìn Tiểu Ma Nữ.

Hắn biết rõ Tiểu Ma Nữ thân phận bất phàm, nàng nắm giữ Bát Phẩm Chiến Hồn, tự nhiên không đem Ngũ Giai Hồn Thú để ở trong mắt, nhưng đối với những tiểu gia tộc như bọn hắn, Ngũ Giai Hồn Thú chính là nội tình để trấn tộc a.

Nếu để cho bọn hạ nhân trộm đi ấu thú chạy trốn thì phải làm sao bây giờ?

Gia Chủ Tam Đại Gia Tộc đương nhiên sẽ không vui lòng, cho nên yên tâm nhất chính là đem việc này giao cho nhi tử bọn hắn.

"Đồ lưu manh, ngươi nói nếu như bây giờ chúng ta thả một cái đạn tín hiệu sẽ thế nào?" Tiểu Ma Nữ đột nhiên cười nói.

Nhìn Tiểu Ma Nữ ngọt ngào mỉm cười, hắn cảm giác thân thể một trận run rẩy, mồ hôi lạnh thấm thấu vào quần áo hắn, nói: "Vậy trước tiên ngươi hãy để ta chạy xa ra một chút, với lại ta không phải là đồ lưu manh, ta tên là Tiêu Phàm."

Dứt lời, Tiêu Phàm không chút do dự bỏ chạy, hắn dùng móng cũng có thể nghĩ khi Tiểu Ma Nữ này thả đạn tín hiệu ra sẽ xảy ra chuyện gì.

"Đồ nhát gan." Tiểu Ma Nữ trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, sau đó thi triển thân pháp quý dị tiến gần đến đám người của Tam Đại Gia Tộc, Chiến Kỹ Thân Pháp của nàng đúng là bất phàm, cả đám Chiến Sư đều không một ai phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Suốt một tiếng, một vệt sáng bắn thẳng lên trời, một đám Chiến Sư lập tức mắt tròn.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Là tên khốn kiếp nào thả đạn tín hiệu!"

"Thiếu Chủ, mau ra đây, Tuyết Sur sắp trở về!"

Chiến Sur Tam Đại Gia Tộc gằm thét, ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngơ ngác, sát cơ lộ ra.

Cùng lúc đó, bên trong cổ lăm cách mấy dặm, một mảnh hỗn độn, cổ thụ sụp đổ vô số, mặt đất bụi bặm cuộn cuộn, một đầu dài bảy, tám mét tuyết bạch sư từ hai mắt đỏ bùng, lạnh lùng nhìn xung quanh Lục Đại Chiến Tôn cường giả, nghe răng trợn mắt, mặt mũi dữ tợn.

Trên người nó cũng lưu lại vài đạo vết máu, Lục Đại Chiến Tôn cường giả cũng không phải ăn chay, làm cho nó bị thương nhẹ, bắt quá Lục Đại Chiến Tôn cường giả càng thêm tả tơi, toàn thân chật vật không chịu nổi.

Đúng lúc này, nơi xa có một đạo âm thanh pháo hoa nổ rộ vang lên.

"Thành công, mau lui lại!" Một tên Chiến Tôn cường giả mở miệng để lại một câu nói liền xoay người rời đi, một người khác cũng xoay người bỏ chạy cùng người này.

"Đi!" Bốn người khác cũng không chút do dự, bọn hắn sáu người đều không phải đối thủ của Tuyết Sur, huống chi hiện tại chỉ có bốn người, hơn nữa hiện tại Ấu Sư đã tới tay, đã xong việc liền có thể thôi lui.

Đang lúc Lục Đại Chiến Tôn cảnh cường giả rời đi thì tại nơi xa nhóm Chiến Sur của Tam Đại Gia Tộc lại là vô cùng nóng nảy tựa như con kiến đang bò trên lò lửa, bọn hắn không ngừng la lên danh tự ba người Tô Tuấn.

Cũng khó trách bọn hắn vội vã như thế, nếu như Ngũ Giai Tuyết Sur trở về thì bọn hắn đều muốn chôn thầy tại đây.

"Thế nào, có ý tứ chứ?" Tiểu Ma Nữ thần không biết quý không hay xuất hiện ở bên người Tiêu Phàm, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

"Người quả nhiên là ma nữ, trò đùa này có chút hung ác a, bắt quá, ta thích." Tiêu Phàm cười ha ha, Tô gia cùng Lâm gia cùng là Tiêu Thành Tam Đại Gia Tộc, Tô Tuấn cùng Lâm Triều Dương cũng không ít lần đùa giỡn Tiêu Phàm trước kia, nếu như bọn hắn có thể chết ở chỗ này, vậy cũng đỡ cho bản thân khỏi phải xuất thủ.

Tiểu Ma Nữ sắc mặt ửng đỏ, đột nhiên hung dữ nhìn Tiêu Phàm nói: "Ai muốn người thích chứ, hừ!"

"Làm nữ nhân đừng hung ác như thế, cẩn thận không gả đi được." Tiêu Phàm lúc này mới minh bạch, bản thân vừa nãy không cẩn thận nói nhảm.

"Người muốn cưới lão nương có thể xếp thành mấy con phở." Tiểu Ma Nữ lơ đãng nói, nhìn thấy đám người Tam Đại Gia Tộc đang sốt ruột, trên mặt nàng rất vui vẻ.

Tại cửa động rất cực cũng xuất hiện ba đạo thân ảnh, trong ngực ba người đều ôm một con tuyết bạch sư tử con, lông xù, híp hai mắt, cực kỳ đáng yêu.

"Gấp cái gì! Vội vã đi đâu thai sao?" Lâm Triều Dương lạnh lùng hướng về đám người gằm thét một tiếng, nhưng mà sau một khắc lông tơ toàn thân hắn dựng đứng, rung mình nhìn lên không trung.

Đám người nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đầu Tuyết Sur dài tám mét to lớn đang từng bước đi đến, miệng lộ răng nanh, hai mắt đỏ bùng nhìn chằm chằm bọn hắn.

Chạy! Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu của đám người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Biến dị

Tại trước mặt Ngũ Giai Hồn Thú: Tuyết Sur, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy nhỏ bé, đây chính là tồn tại tương đương với Chiến Tôn, bọn hắn chỉ là Chiến Sur còn chẳng đủ cho nó nhét kẽ răng nữa?

"Rống!" Tuyết Sur gằm thét, con người băng lãnh nhìn chằm chằm ba người Tô Tuấn, bởi vì trong tay ba người đang con của nó.

Tô Tuấn, Lâm Triều Dương cùng Liễu Đào ba người toàn thân run rẩy, thân thể có chút không nghe theo sai khiến, tay chân lạnh buốt, sau lưng đã sớm ướt đầm mồ hôi ba người thâm nhập trong lòng, không phải Tuyết Sur đang bị cầm chân sao, tại sao sớm như vậy đã trở về rồi?

"Thiếu Chủ, không biết ai thả ra đạn tín hiệu, Gia Chủ bọn hắn khẳng định nghĩ chúng ta đã thành công thoát đi." một tên Chiến Sur Tô gia cười

khô nói, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

"Là cái tên khốn kiếp nào?" Lâm Triều Dương cùng Liễu Đào phẫn nộ gào thét, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua tất cả mọi người ở đây, phẫn nộ chiến thắng trong lòng sợ hãi.

Một đám Chiến Sư đưa mắt nhìn nhau kinh hồn táng đảm, bọn hắn làm sao biết là ai, chỉ có Tiểu Ma Nữ đang núp trong bóng tối cười đến không ngậm miệng được.

"Lúc này còn cười, vạn nhất chúng ta bị Tuyết Sư chú ý thì làm sao bây giờ?" Tiêu Phàm tức giận nhìn Tiểu Ma Nữ.

"Đúng a." Tiểu Ma Nữ không tìm không phổi trong nháy mắt nụ cười cứng lại,

giờ phút này nếu như chạy trốn thì tuyệt đối sẽ bị Tuyết Sư xem như người đoạt con của nó, Tuyết Sư tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nơi xa, Tuyết Sư đi từng bước một hướng ba người Lâm Triều Dương, cổ uy áp kia để ba người có chút không thở nổi, tại trước mặt Ngũ Giai Hồn Thú Tuyết Sư, vô luận là tu vi hay hình thể thì bọn hắn đều kém quá nhiều, bọn họ như là sâu kiến.

"Đừng tới, lại tới ta liền giết nó!" Đột nhiên, Lâm Triều Dương trong mắt hung ác, dùng tay nắm vào cổ Ấu Sư, trên mặt lộ vẻ dữ tợn quất.

Ấu Sư bị đau không ngừng giãy dụa, Lâm Triều Dương lại lấy ra một chuỗi kiếm sắt hướng về bụng của Ấu Sư.

Quả nhiên, Tuyết Sư thấy thế vội vàng ngừng bước chân, nhe răng trợn mắt gào thét.

Một đám Chiến Sư bị dọa đến run lẩy bẩy nhẹ thở phào, xem ra Tuyết Sư cũng kiêng kị con nó bị giết.

"Tôn kính Tuyết Sư các hạ, chúng ta nguyện ý trả lại hài tử cho ngài, hy vọng ngài thả cho chúng ta một con đường sống." Cũng đúng lúc này, Tô Tuấn đột nhiên tiến lên một bước, hai tay ôm Ấu Sư đang ngủ say trong ngực hướng phía trước đi mấy bước.

"Tô Tuấn, ngươi làm cái gì?" Lâm Triều Dương cực kỳ tức giận, ta đã chuẩn bị tốt tinh thần liều mạng còn Tô Tuấn ngươi lại chuẩn bị đầu hàng?

Không thể nghi ngờ hành động của Tô Tuấn để cho người Lâm gia rất khó chịu, nhưng đám người Tô Gia trong lòng lại chấn động một cái, đây mới là một cái quyết định đúng đắn a.

Cùng Ngũ Giai Hồn Thú liều mạng? Chiến Sư bọn hắn cho dù có mười cái mạng đi chăng nữa cũng không đủ để liều.

Tuyết Sư gầm nhẹ, nhân tính hóa gắt gât đầu, đặt tới cảnh giới Ngũ Giai nó đã có linh trí, chỉ là không thể miệng nói tiếng người mà thôi.

Tô Tuấn không chút do dự mang theo tộc nhân rời đi, Liễu Đào thấy thế, cũng vội vàng ôm Ấu Sư đi qua, cung bái nói: "Ta cũng nguyện ý thả hài tử của ngài, xin Tuyết Sư các hạ tha chúng ta một mạng!"

"Liễu Đào, ngươi!" Lâm Triều Dương tức giận sắc mặt đỏ bừng, trên trán gân xanh như là tiểu trùng đang ngo ngoáy.

Liễu Đào lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm Triều Dương, mang theo tộc nhân Liễu gia rời đi, sau một lát, chỉ còn lại nhóm Lâm Triều Dương đứng ngốc trệ tại chỗ.

"Tôn kính Tuyết Sư các hạ, ta cũng nguyện ý thả ngài hài tử..." Giăng co

chốc lát, Lâm Triều Dương rốt cục nhìn không được, nơm nớp lo sợ mở miệng, hắn biết rõ bản thân trước đó làm một cái quyết định sai lầm nhất, vậy mà uy hiếp Ngũ Giai Tuyết Sư.

Chỉ là nói còn chưa dứt lời, Tuyết Sư đột nhiên động, móng vuốt sắc bén hướng về Lâm Triều Dương vung đi, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng, từng đạo lợi mang sắc bén lấp lóe, một đám Chiến Sư Lâm gia nhao nhao bị đánh chết.

Lâm Triều Dương sắc mặt hoàn toàn thay đổi, vội vàng đem Ấu Sư ngăn ở trước người, Tuyết Sư mặc dù thu tay lại rất nhanh nhưng Ấu Sư vẫn mém chút bị đánh chết.

Lâm Triều Dương bị dọa vội vàng đem Ấu Sư ném ra, xoay người chạy!

"Rống!" Tuyết Sư triệt để phẫn nộ, làm sao cho phép Lâm Triều Dương chạy trốn, một móng vuốt hướng về phía dưới vung đi.

"Đừng tổn thương con ta!" Một đạo tiếng hét phẫn nộ từ đằng xa truyền đến, chỉ thấy Lục Đại Chiến Tôn cường giả đã quay lại, bọn hắn đã ước định địa phương chờ đợi người của Tam Đại Gia Tộc, thế nhưng là chờ nửa ngày Tam Đại Gia Tộc người vẫn chưa tới, Lục Đại Chiến Tôn lúc này mới vội vàng hướng trở về, quả nhiên như bọn hắn sở liệu, đã xuất hiện sự tình ngoài ý muốn.

Nhất là Lâm gia Gia Chủ, hắn phẫn nộ tới cực điểm, một bãi thi thể trên mặt đất đều là người Lâm gia bọn hắn, hơn nữa con trai Lâm Triều Dương của hắn sắp bị đánh chết.

"Phốc!" Tuyết Sư căn bản không thèm để ý, lợi trảo vung qua, thân thể Lâm Triều Dương hóa thành thịt vụn, huyết vụ vẫn chưa tan biến trong hư không.

Không dừng lại ở đó, Tuyết Sư bỗng nhiên quay người thẳng hướng đám người Lâm gia, phía sau nó là hai đầu ấu thú.

"Giết con ta, ngươi cũng phải chết!" Lâm gia Gia Chủ phẫn nộ gào thét, sau lưng hắn hiện lên một đạo bóng đen to lớn, mông lung, chính thể nhìn qua giống như một đầu Lão Hổ, chính là Tứ Phẩm Chiến Hồn Huyền Ảnh Hổ!

"Giúp ta làm thịt tên này, hai đầu Ấu Sư kia thuộc về các ngươi!" Lâm gia Gia Chủ cơ hồ điên cuồng, vì là cho con trai của hắn Lâm Triều Dương cùng tộc nhân Lâm gia báo thù, hắn đã trở nên liều lĩnh.

"Tốt, hi vọng ngươi nói lời giữ lời!" Tô gia Gia Chủ Tô Hàn gật đầu, sau lưng hắn đồng dạng xuất hiện một cái hư ảnh Hào Tử gương nanh múa vuốt, lộ ra một cỗ khí thế sắc bén, chính là Tứ Phẩm Chiến Hồn: Thanh Phong Hào.

Đồng dạng, Liễu gia Gia Chủ cũng phóng xuất ra Chiến Hồn, mang theo một tên Chiến Tôn cường giả khác của Liễu gia cùng nhau đi lên, Lục Đại Chiến Tôn cường giả, lần nữa đem Tuyết Sư vây quanh ở trung ương.

Nơi xa, Tiêu Phàm cùng Tiểu Ma Nữ nhìn chiến đấu phía xa, vừa mới chuẩn bị lui lại nhưng ánh mắt hai người đồng thời rơi vào thi thể Ấu Sư cách đó không xa.

"Thật là đáng tiếc a, một đầu Ấu Sư liền chết đi như vậy."

Tiểu Ma Nữ lắc đầu thở dài, nàng biết rõ Lục Đại Chiến Tôn cường giả đã xuất hiện thì bọn hắn không còn cơ hội nào lấy được Ấu Sư.

"Chết sao?" Tiêu Phàm cau mày, chẳng biết tại sao hắn cảm giác Ấu Sư kia còn chưa có chết đi.

"Đồ lưu manh, ngươi làm cái gì? Ấu Sư này chỉ là Chiến Linh cảnh giới, Hồn Tinh không có nhiều tác dụng." Nhìn thấy Tiêu Phàm chậm rãi hướng về thi thể của Ấu Sư, Tiểu Ma Nữ gầm nhẹ nói, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Tiêu Phàm không để ý, hắn cũng không phải là vì Hồn Tinh mà là cảm giác Ấu Sư kia không chết, khi Hồn Lực của hắn chạm vào Ấu Sư thì Bạch Thạch bên trong cơ thể đột nhiên run lên.

Sau vài hơi thở, Tiêu Phàm rốt cục đi tới bên cạnh Ấu Sư, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Ấu Sư, nhìn vết thương dữ tợn trên bụng Ấu Sư hắn khẽ nhủ.

"Bạch Thạch cảm giác quả nhiên không sai, Ấu Sư còn chưa có chết, Bạch Thạch có thể trị liệu cơ thể mình không biết có thể đem Ấu Sư cứu về không." Tiêu Phàm trầm nghĩ đến.

Lập tức, Hồn Lực trong thể tràn ra, hướng về phía vết thương của Ấu Sư thẩm thấu vào, bên trong đan điền Bạch Thạch tản ra quang mang yếu ớt, trong chớp nhoáng này Tiêu Phàm cảm giác toàn thân thư thái.

Nhưng mà, làm cho Tiêu Phàm chấn kinh là vết thương phần bụng Ấu Sư vậy mà lấy mất thường có thể nhìn thấy nó khôi phục một cách nhanh chóng, nếu như không phải tận mắt chứng kiến, hắn tuyệt đối không tin đây là thật.

"A, lông Ấu Sư này làm sao biến thành màu vàng kim nhạt?"

Sau một khắc, Tiêu Phàm đột nhiên phát hiện ra sự tình cổ quái, không khỏi xoa xoa con mắt, liên tục xác định mấy lần, hắn mới phát hiện bản thân cũng không nhìn lầm.

Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng, Ấu Sư này đã biến dị biến thành một loại Hồn Thú khác!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bách Niên Linh Nhũ

Hồn Thú biến dị?

Tiêu Phàm trong lòng kinh ngạc, hắn biết rõ bất luận Hồn Thú biến dị nào đều sẽ vượt qua phẩm giai ban đầu của nó, nói cách khác, Ấu Sư này ít nhất có thể trở thành Lục Giai Hồn Thú, thậm chí có khả năng biến dị càng cao cấp hơn.

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm khó khăn ức chế kích động trong lòng, Lục giai Hồn Thú đại biểu cho cái gì? Hắn hiểu rõ, nếu Ấu Sư này thuận lợi trưởng thành thì nhất định sẽ có cảnh giới ngang với Chiến Vương!!!

Nếu may mắn có thể trở thành thất giai Hồn Thú, đó là cảnh giới của tuyệt thế cao thủ Chiến Hoàng a!

Phóng nhân toàn bộ Đại Yên Vương Triều, Tiêu Phàm cũng chưa từng nghe thấy có tồn tại Chiến Hoàng cường giả.

"Chẳng lẽ đây chính là một loại năng lực khác của Bạch Thạch, làm cho Hồn Thú có thể biến dị?" Tiêu Phàm nghĩ đến càng nhiều, nếu trước đó hắn chỉ muốn cứu sống đầu Ấu Sư này thôi thì hiện tại hắn thực sự muốn thu lấy đầu Ấu Sư đã biến dị này.

"Đồ lưu manh, ngươi đang làm cái gì? Còn không mau đi?" Tiểu Ma Nữ đi tới sau lưng Tiêu Phàm, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, sau một khắc nàng đột nhiên trợn to hai mắt nhìn Ấu Sư, thiếu chút nữa hô lên: "Chú nhóc này không phải chết sao?"

"Nó chưa chết, là ngươi nhìn lầm thôi." Tiêu Phàm cười cười.

"Là ngươi cứu sống hắn?" Tiểu Ma Nữ kinh dị nhìn Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, giống như muốn nhìn thấu Tiêu Phàm vậy.

"Chiến Hồn của ta có năng lực chữa trị." Tiêu Phàm gật gật đầu, chỉ cần không bại lộ sự tình Ấu Sư biến dị kia, mọi thứ đều không vấn đề.

Dù sao trong thiên hạ, Chiến Hồn hệ chữa trị mặc dù thừa thớt nhưng vẫn tồn tại.

"Rống ~ "

Nơi xa truyền đến tiếng kinh thiên động địa của Tuyệt Sư, nó muốn bảo vệ con nó nên trên thân đã bắt đầu xuất hiện nhiều đạo vết thương khủng bố.

Bất quá, Lục Đại Chiến Tôn cường giả đối diện cũng chẳng tốt đẹp gì, Lâm gia Gia Chủ bản thân bị trọng thương, toàn thân máu me đầm đìa, bộ dáng giống như muốn cùng Tuyệt Sư đồng vu quy tận.

"Lâm gia chủ, Tuyệt Sư đã bắt đầu phát cuồng, nếu như còn tiếp tục đánh thì chúng ta tất cả đều phải chết ở chỗ này." Liễu gia gia chủ- Liễu Thành sắc mặt khó coi nói, hiển nhiên hắn đã bắt đầu sinh ra thoái ý.

"Các người không thể nói không giữ lời." Lâm gia gia chủ trợn mắt trừng một cái, hắn trong lòng cực kỳ không cam lòng, hắn trơ mắt nhìn nhi tử bị giết ngay trước mặt nhưng không thể bảo thù.

"Nói không giữ lời? Ấu thú Ngũ Giai Hồn Thú mặc dù đáng ngưỡng mộ, nhưng nếu để cho chúng ta đem mạng để lại chỗ này thì con Ấu Sư kia ta cũng không cần." Liễu Thành rên một tiếng, sau đó hướng về một tên Chiến Tôn của Liễu gia nói: "Đi!"

Hai người không chút do dự chạy trốn, chỉ trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Hồn trướng!" Lâm gia Gia Chủ gầm thét, nhưng kết quả cũng không thể nào cải biến được.

"Lâm huynh, xin lỗi, chúng ta đã cố hết sức!" Tô gia gia chủ sầm mặt lại, sáu người đều không phải là đối thủ của Tuyệt Sư, hiện tại chỉ còn bốn người thì làm sao mà đánh.

"Gia Chủ, đi mau." một tên Chiến Tôn cường giả của Lâm gia kêu to, thân hình không chút do dự lui về phía sau.

Lâm gia gia chủ sắc mặt khó xử vô cùng, khê cần môi chuẩn bị thoái lui, nhưng Tuyệt Sư đột nhiên nhảy lên cao, móng vuốt sắc bén hướng về hắn quét tới, tốc độ cực nhanh, căn bản muốn tránh cũng không được.

"Muốn chết liền cùng chết a." Lâm gia Gia Chủ gầm thét, hắn biết đã không còn đường lui nên liền liều mạng.

Từ Phàm Chiến Hồn: Huyền Ảnh Hồ phía sau hắn ngửa mặt lên trời vừa rống, Hồn Lực khủng bố phóng thích về hướng Tuyệt Sư.

Phốc! Một tiếng vang giòn, Chiến Hồn: Huyền Ảnh Hồ bị một trào của Tuyệt Sư xé nát, hóa thành một đám Năng Lượng Hồn Lực phân tán bốn phía, Lâm gia Gia Chủ phun ra một ngụm nghịch huyết, Chiến Hồn bị trăm, hắn cũng đã cùng đường mặt lộ.

Tuyệt Sư không hạ thủ lưu tình, móng vuốt lăng lệ tiếp tục vung xuống trực tiếp đem Lâm gia Gia Chủ xé thành huyết vụ, tên cường giả còn lại của Lâm gia thấy thế liền xoay người chạy.

"Đi mau!" Tiểu Ma Nữ cũng phản ứng lại, Lục Đại Chiến Tôn cảnh cường giả trốn năm chết một, bọn hắn sao có thể là đối thủ của Tuyệt Sư.

Tiêu Phàm thấy thế, ôm Ấu Sư nhấc chân chạy.

Oanh! Mặt đất đột nhiên rung động, một thân ảnh to lớn ầm vang rơi xuống đất gần ở trước mặt hai nhười, con người Tuyệt Sư đỏ bừng nhìn chăm chăm Tiêu Phàm làm đám người Tiêu Phàm cùng Tiểu Ma Nữ dọa cho phát sợ, thân thể trong nháy mắt lạnh buốt.

Chiến Sư cùng Chiến Sĩ tại trước mặt Ngũ Giai Hồn Thú quá mức nhỏ bé, căn bản không phải cùng một cái cấp độ.

"Ta không có ác ý, chỉ là chữa thương cho con trai của ngươi mà thôi." Tiêu Phàm vội vàng mở miệng nói, mặc dù khi hắn nói ra lời này ngay cả bản thân hắn còn không tin nhưng hắn biết rõ nếu tiếp tục ôm lấy con của nó, người chết chính là hắn.

Tiểu Ma Nữ cũng khản trương tới cực điểm, sắc mặt có chút trắng bệch, mồ hôi to như hạt đậu thấm đẫm y phục, nàng bình thường không sợ trời không sợ đất nàng, nhưng lúc đứng trước mặt Tuyết Sư lại không dám thở mạnh.

Tiêu Phàm cẩn thận từng li từng tí đặt Ấu Sư xuống, nhưng vừa khi đặt xuống Tuyết Sư lại gào thét một tiếng, móng vuốt hướng về Tiêu Phàm đánh tới.

Tiêu Phàm cùng Tiểu Ma Nữ như rớt vào hầm băng, Ngũ Giai Hồn Thú Tuyết Sư cho dù bản thân bị trọng thương nhưng cũng không phải hai người bọn họ có thể so sánh, thậm chí ngay cả cơ hội liều mạng đều không có, hai người đều nhắm chặt mắt chuẩn bị tâm lý đối mặt với cái chết.

Nhưng mà...

"Rống!" Ấu Sư đột nhiên gầm lên giận dữ, bộ lông vàng nhạt đột nhiên lóe lên quang mang, phần nộ nhìn chăm chăm Tuyết Sư, ngăn ở trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cùng Tiểu Ma Nữ chỉ cảm thấy một cổ kinh phong lăng lệ từ trên mặt lướt qua, da dê đều mém chút bị cắt ra, hai người tim đập rộn lên, chậm rãi mở ra hai mắt.

Lúc này bọn hắn mới phát hiện lợi trào Tuyết Sư đã dừng lại cách một thước ở trước người hai người, chỉ cần lại gần chút xíu nữa thì hai người tuyệt đối hẳn phải chết không nghi ngờ.

Tiêu Phàm lần thứ nhất cảm nhận tử vong cách bản thân gần như vậy, trái tim nhỏ bịch bịch nhảy không ngừng.

"Rống rống ~" một trận tiếng gầm từ dưới chân Tiêu Phàm truyền đến, đầu Ấu Sư nhẹ nhàng cọ vào bắp chân hắn, bộ dáng vô cùng hưởng thụ.

Tuyết Sư thấy thế, chậm rãi thu hồi lợi trào, gầm nhẹ một tiếng quay người hướng về sơn động đi đến.

Tiêu Phàm cùng Tiểu Ma Nữ có cảm giác đi một vòng Quỷ Môn Quan, nhịp tim mới dần dần hồi phục, khi Tiêu Phàm quay người chuẩn bị rời đi lại là phát hiện tiểu gia hỏa kia đang ngậm ống quần hắn, hướng phương hướng sơn động kéo đi.

"Người để cho ta cùng đi lên?" Tiêu Phàm trên mặt lộ ra vẻ khổ sở, hắn giờ phút này không thể rời khỏi nhưng ở lại lại vô cùng nguy hiểm.

Đột nhiên, Tuyết Sư dừng bước, xoay đầu lại hướng về phía Tiêu Phàm gật gật đầu.

Tiêu Phàm đầu còn dám do dự liền tiến về phía trước, Tiểu Ma Nữ nắm góc áo Tiêu Phàm cùng đi theo, nàng cũng không muốn một mình lưu lại chỗ này.

Tuyết Sư ngậm hai đầu Ấu Sư đi vào sơn động, còn con Ấu Sư màu vàng nhạt lại vô cùng lanh lợi vui vẻ đi theo, Tiêu Phàm cẩn thận từng li từng tí theo nó đi vào.

Sơn động rất lớn cũng rất rộng rãi, một mực hướng về phía dưới, cũng không có tối tăm như suy nghĩ của Tiêu Phàm, hai bên ánh sáng của thạch nhũ lập lòe tản ra một cỗ Linh Khí nồng đậm.

Cũng không biết tiến lên bao xa, Tuyết Sư rốt cục dừng lại, Tiêu Phàm cùng Tiểu Ma Nữ đứng cách Tuyết Sư không xa, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

"Đó là Linh Nhũ? Màu sắc như thế chỉ ít phải hơn trăm năm a!" Tiểu Ma Nữ đột nhiên kinh hô một tiếng làm Tiêu Phàm giật mình hô lên, hắn vội vàng che miệng nàng lại.

Nhìn theo ánh mắt của Tiểu Ma Nữ, cách đó mười mấy mét có một thứ gì đó đậm đặc giống như quỳnh tương ngọc dịch lại giống như chất lỏng, óng ánh trong suốt, lóe lên hồng quang chói sáng.

Cho dù xa như vậy cũng có thể ngửi được một cỗ mùi thơm nhàn nhạt, Tiêu Phàm mặc dù chưa thấy qua Linh Nhũ nhưng hắn biết Linh Nhũ đáng quý.

Bên trong Linh Nhũ ẩn chứa thiên địa linh khí còn thuần túy hơn Hồn Tinh rất nhiều.

Bất quá, Tuyết Sư còn chưa có biểu hiện gì thì hai người mặc dù muốn đến chỗ Linh Nhũ kia cũng không dám manh động.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đột Phá Chiến Sư Trung Kỳ

Tuyết Sư đầu hất lên, trực tiếp đem hai đầu Ấu Sư ném vào bên trong Linh Nhũ, Tiêu Phàm và Tiểu Ma Nữ ực ực lấy vải ngậm nước miếng, trên mặt lộ

ra thần sắc ước ao ghen tị.

"Rống!"

Lúc này, Áu Sư dưới chân Tiêu Phàm ngậm ống quần Tiêu Phàm hướng về phương hướng Linh Nhũ kéo đi.

Tiêu Phàm cười khò, ánh mắt nhìn về phía Tuyết Sư, chỉ thấy Tuyết Sư nhẹ nhẹ gật đầu.

"Đa tạ tiền bối." Tiêu Phàm hít sâu một hơi, hơi hơi xá nói, trong lòng vô cùng kích động.

"Tiêu Phàm, cho ta theo với." Tiểu Ma Nữ trong mắt ánh sao lấp lánh, một mặt cầu khẩn nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm xem thường nhìn Tiểu Ma Nữ, nha đầu này vào lúc có chỗ tốt liền mặt dày mày dạn dụ dỗ ngoan ngoãn như con cừu nhỏ, vào lúc không có chỗ tốt thì liền như một con cọp mẹ.

Bất quá, hần vẫn là nhìn về phía Tuyết Sư nói: "Tiền bối, mới vừa rồi là nàng hỗ trợ ta mới có thể cứu nhi tử ngài."

Tuyết Sư liếc mắt Tiểu Ma Nữ, cũng không nói thêm cái gì, Tiểu Ma Nữ lập tức hưng phấn vô cùng, hướng về phía Tuyết Sư bái nói: "Tạ ơn Tuyết Sư tiền bối." Kim sắc Áu Sư thấy thế liền lập tức vui vẻ, lập tức hướng về bên trong Linh Nhũ Trì chạy đi, Tiêu Phàm cùng Tiểu Ma Nữ tự nhiên cũng không chút do dự, cơ hội tốt như thế này bọn hắn lại làm sao có thể bỏ lỡ.

Linh Nhũ trăm năm trở lên, đừng nói bọn hắn chỉ là Chiến Sư cùng Chiến Sĩ, coi như là Chiến Tôn cũng sẽ tuyệt đối tranh nhau vỡ đầu.

Hai người Tiêu Phàm cùng Tiểu Ma Nữ nhảy vào bên trong Linh Nhũ Trì, Tiểu Ma Nữ không chút do dự triệu hồi ra Bát Phẩm Chiến Hồn: Ngân Hoàng Đẳng.

Tuyết Sư nhìn thấy Bát Phẩm Chiến Hồn, con người mạnh mẽ co lại, rất hiển nhiên nàng cũng nhận ra Bát Phẩm Chiến Hồn: Ngân Hoàng Đẳng, nếu như không xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì nhất định có thể tấn cấp Chiến Đế a.

Nhưng mà sau một khắc để cho nàng càng thêm chán kinh là bên trong Linh Nhũ Trì, thiên địa linh khí điên cuồng hướng về thân thể Tiêu Phàm

dũng mãnh lao tới, tốc độ hấp thu Linh Lực ngay cả Tiểu Ma Nữ đều không bằng.

"Đồ lưu manh, Chiến Hồn của người là gì thế? tốc độ hấp thu Linh Lực làm sao nhanh như vậy?!" Tiểu Ma Nữ cũng kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, tốc độ hấp thu này đầu chỉ nhanh mà còn là rất khủng bố.

Nàng nắm giữ Bát Phẩm Chiến Hồn a, nhưng tốc độ hấp thu Linh Khí cũng không thể so sánh cùng với Lâm Dịch, điều này đại biểu cho cái gì nàng biết rất rõ ràng, Chiến Hồn của Tiêu Phàm có khả năng vượt qua Bát Phẩm.

"Ta cũng không biết." Tiêu Phàm nhún vai cười một tiếng.

"Không nói thì không nói." Tiểu Ma Nữ bĩu môi, trong lòng mặc dù khó chịu nhưng vẫn không muốn lãng phí thời gian hấp thu Linh Nhũ.

Một trạng xung quanh Linh Nhũ Trì lấy mắt trần có thể thấy tốc độ giảm bớt, Tuyết Sư một mực tại lặng lẽ nhìn xem, đối với Linh Nhũ kia cũng không có quá nhiều hứng thú.

Nó trước đó đã trải qua trải qua Linh Nhũ tẩy lễ, hiện tại Linh Nhũ đối với nó đã không còn tác dụng quá lớn, miễn cưỡng chỉ có thể chữa thương mà thôi.

Thời gian trôi qua, khi Linh Nhũ hạ xuống một phần ba thì trong cơ thể Tiêu Phàm truyền ra một trận âm thanh ầm ầm, tựa như một đạo gong xiêng đã bị phá vỡ.

Tuyết Sư hít hai hơi, nó biết rõ Tiêu Phàm đã đột phá đến Chiến Sư cảnh.

Tiêu Phàm thần sắc mười điểm bình tĩnh, nhắm hai mắt, tinh tế cảm thụ được toàn thân biến hóa, đột phá Chiến Sư cảnh, hần hiển nhiên còn chưa hài lòng.

Bất quá, hần cảm nhận thấy Hồn Lực bản thân cường đại hơn lúc trước gấp mười lần, hơn nữa,

U Linh Chiến Hồn có vẻ như cũng biến lớn mấy phần, nhìn quacàng thêm thần bí khó lường.

Chỉ có Bạch Thạch vẫn lặng lẽ nằm bên trong đan điền, trừ phát ra bạch mang yếu ớt thì không còn dị động khác.

Sau một hồi, Tiểu Ma Nữ cũng rốt cục đột phá đến Chiến Sư hậu kỳ, thương thế trên người nàng tất cả đều phục hồi như cũ, cả người nhìn qua càng thêm thanh tú linh động.

Đương nhiên, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ không bị bề ngoài của nàng mê hoặc, Tiểu Ma Nữ này bề ngoài giống như là Tiên Nữ, nhưng trong nội tâm lại là Ma Nữ tràn đầy Ma Tính.

Đồng thời, ba đầu Ấu Sư ở đây cũng nhanh chóng đột phá, hình thể bọn chúng lấy mắt thường có thể thấy tốc độ không ngừng biến lớn, hơn nữa, có thể rõ ràng nhìn thấy Kim Sắc Ấu Sư kia hình thể rõ ràng to hơn hai con còn lại một vòng.

Tuyết Sư thấy thế, trong mắt lóe lên một vòng tinh quang, ánh mắt thình thoảng đảo qua trên người Tiêu Phàm, tựa như muốn đem Tiêu Phàm nhìn thấu đồng.

Đáng tiếc mặc cho nó có quan sát như thế nào thì Tiêu Phàm ngoại trừ tốc độ hấp thu Linh Khí nhanh một chút cũng không có gì khác thường, hẳn chỉ giống như một người bình thường.

Sau một ngày Linh Nhũ Trì rốt cục thấy đầy, khí thể trên người Tiêu Phàm lại thay đổi, thể nội lại truyền ra một trận âm thanh ầm ầm giống như sóng lớn vỗ bờ.

Khí lưu quanh người vũ động, ba đầu Ấu Sư cùng Tiểu Ma Nữ ném chút bị thổi bay.

Tuyết Sư không chút do dự đem ba đầu Ấu Sư ra, Tiểu Ma Nữ tức giận nhìn Tiêu Phàm, mím chút thì chửi ầm lên.

Bất quá cuối cùng nàng vẫn nhịn xuống, bởi vì nàng cũng đã đột phá đến Chiến Sư cảnh đỉnh phong, cũng không thể chỉ dựa vào một chút Linh Nhũ này để đột phá tiếp.

Nếu như không có Tiêu Phàm, đừng nói đột phá, cho dù trong thời gian ngắn có thể khôi phục thương thế nhưng cũng không thể đột phá được, hơn nữa trải qua Linh Nhũ tẩy lễ, nếu nàng cùng cô cảnh giới thì con đường tu luyện sau này của nàng sẽ có chỗ tốt cực lớn.

"Chiến Sư cảnh trung kỳ!" Lúc này, Tiêu Phàm mở mắt ra, trong mắt lóe lên một vệt kim quang, kích động tới cực điểm, sau đó đi ra Linh Nhũ Trì nhìn về phía Tuyết Sư nói: "Đa tạ tiền bối."

"Rống!" Tuyết Sư gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt thình thoảng nhìn qua ba con Ấu Sư.

Tiêu Phàm ánh mắt rơi vào ba đầu Ấu Sư, nhưng để hắn kinh ngạc là con Ấu Sư mà hắn cứu lại đột phá cảnh giới Chiến Sư, hơn nữa hình thể dài tới dài hai mét, toàn thân tản mát ra một cỗ Vương Giả chi khí.

Bất quá, điều này cũng không làm cho Tiêu Phàm quá kinh ngạc, Ngũ Giai Hồn Thú con vừa ra đời chính là cảnh giới Chiến Sĩ, qua Linh Nhũ tẩy lễ liền đột phá đến Chiến Sư cảnh cũng xem như bình thường.

Làm hắn khiếp sợ nhất là, Ấu Sư kia toàn thân lông tóc vậy mà tróc ra, ả ả có thể nhìn thấy bên ngoài cơ thể nó mọc ra một bộ lông non vàng óng.

Tiêu Phàm đại khái biết được ý của Tuyết Sư, gật gật đầu nói: "Ta thử một lần, bất quá có thể thành công hay không liền phải xem vận khí."

Tiểu Ma Nữ kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm cùng Tuyết Sư, không biết hai người đang muốn làm gì, tất nhiên nàng còn không có nhìn ra điều đặc thù của Kim Sắc Ấu Sư.

"Rống!" Tuyết Sư gầm nhẹ, gật đầu nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đi đến bên người một đầu Ấu Sư, sờ sờ đầu nó, bộ dạng Ấu Sư rất hưởng thụ, Tiêu Phàm điều động Hồn Lực trong cơ thể, Bạch Thạch tỏa ra quang mang nhàn nhạt, một cỗ lực lượng thần bí hướng về cơ thể Ấu Sư thâm thấu vào.

Tiểu Ma Nữ không biết cho nên chỉ có thể lẳng lặng đứng ở cách đó không xa chờ đợi.

Sau một lát, sự tình quý dị liền phát sinh, chỉ thấy toàn thân Ấu Sư vậy mà cũng dần biến thành màu vàng nhạt.

Tiêu Phàm thu hồi bàn tay, hẳn có thể cảm ứng được quang mang Bạch Thạch bị giảm đi không ít, bất quá trong lòng hắn lại vô cùng kích động: "Bạch Thạch có thể làm cho Hồn Thú biến dị? Năng lực này quá khủng khiếp."

Tiêu Phàm lại đi đến bên cạnh con Ấu Sư cuối cùng, dùng phương pháp tương tự giúp nó biến hóa, khi lông của Ấu Sư biến thành màu vàng thì cả người hắn cũng đến lúc hư thoát.

Để cho Hồn Thú biến dị không chỉ tiêu hao năng lượng của Bạch Thạch mà còn tiêu hao Hồn Lực vô cùng lớn.

"Tiền bối, đây đã là cực hạn." Tiêu Phàm cười khổ một tiếng, thiếu chút nữa thì ngã xuống, Tiểu Ma Nữ vội vàng đỡ lấy hắn, ánh mắt lộ ra vẻ cổ quái.

"Rống!" Tuyết Sư gật gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích, lập tức đi đến một bên góc động quét một cái liền xuất hiện một tảng đá lấp lánh nhiều màu sắc.

Tiêu Phàm ánh mắt sáng lên, không ngờ tất cả cái này đều là Hồn Tinh, hơn nữa có mấy khóa Hồn Tinh Tứ Giai, hẳn cũng không có khách khí, trực tiếp nắm lên một viên liền bắt đầu thôn phệ luyện hóa, khôi phục Hồn Lực.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Tiêu Gia Niên Hội

Khi Tiêu Phàm bọn hắn ra khỏi sơn động đã là một ngày sau đó, tu vi Tiêu Phàm triệt để ổn định tại Chiến Sư trung kỳ, trên người hắn còn một vài viên Hồn Tinh Tứ Giai không nổ bùng, Tiêu Phàm còn phải dựa vào nó để đột phá a.

"Tiền bối, sau này còn gặp lại." Tiêu Phàm hướng về phía Tuyết Sư hơi hơi chấp tay nói.

"Rống!" Tuyết Sư gật gật đầu, nhìn thật sâu vào Tiêu Phàm, sau đó đem con Áu Sư lúc trước được Tiêu Phàm cứu đẩy lên trước người hắn, làm hắn há hốc mồm.

Áu Sư lập tức không ngừng gào thét, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng, nó không biết tại sao mẫu thân của nó lại đuổi nó đi.

Đồng dạng, Tuyết Sư cũng gầm thét không thôi, trong mắt lại là lộ ra sự kiên quyết, tiếng gầm của Áu Sư có chút thê lương, lúc này, Tuyết Sư mang theo hai con Áu Sư còn lại dần biến mất trong tầm mắt của bọn hắn.

Tiêu Phàm ngốc trệ tại chỗ, hắn sao lại không biết ý của Tuyết Sư, đây là để cho Áu Sư cùng hắn rời khỏi Lạc Nhật Sơn Mạch.

"Đồ lưu manh, vận khí ngươi tốt thật đấy, Tuyết Sư lại yên tâm đem con nàng giao cho cho ngươi." Tiểu Ma Nữ trong mắt rất là hâm mộ.

Tiêu Phàm trầm mặc không nói, hắn biết rõ, Tuyết Sư giao Áu Sư cho bản thân, tuyệt đối không chỉ đơn giản là báo ân mà là coi trọng một đồ vật trên người của hắn, chính là Bạch Thạch.

Tiêu Phàm lẳng lặng nhìn Tuyết Sư mang theo con nó tiến vào Lạc Nhật Sơn Mạch, thẳng đến khi hoàn toàn biến mất trong tầm mắt thì tâm thần của Tiêu Phàm mới bắt đầu thu liễm lại.

Hắn cúi đầu nhìn Áu Sư đang gầm nhẹ, nói: "Ngươi có nguyện ý đi theo ta không? Nếu như không nguyện ý vậy liền lưu tại dãy núi này, nếu như nguyện ý, sau này ngươi chính là bằng của hữu Tiêu Phàm ta."

Tiêu Phàm sờ sờ đầu của Áu Sư, qua một ngày thì lông nó cũng dài ra không ít, không còn xấu xí như trước nữa.

"Rống!" Áu Sư gầm nhẹ gật gật đầu, đầu thân mặt cọ lên đùi Tiêu Phàm.

"Vậy liền cùng ta rời đi đi, ta có cơm ăn thì ngươi cũng có canh húp, từ hôm nay ta liền gọi ngươi là Tiểu Kim." Tiêu Phàm cười nói, trong lòng cũng là vô cùng sáng khoái.

Hắn rất chờ mong, một đầu Ngũ Giai Hồn Thú biến dị trong tương lai sẽ trưởng thành tới cấp độ như thế nào.

Áu Sư thu liễm tâm tình buồn thương, phủ phục tại trước mặt Tiêu Phàm, Tiêu Phàm do dự một cái vẫn xoay người ngồi đi lên, sau đó hóa thành một vệt sáng hướng về nơi xa phóng.

"Đồ lưu manh, thôi sư tử, chờ ta một chút." Tiểu Ma Nữ tức giận dậm chân, ngực phập phồng lên xuống một mảnh tuyết bạch vô cùng sống động, sau đó chân đạp Thân Pháp Chiến Kỹ nhanh chóng đuổi theo.

Hai người một sư tử lao nhanh giữa rừng núi, mục tiêu trực chỉ phương hướng Tiêu Thành, Tiêu Phàm trong mắt lộ ra một khí chất sắc bén, trầm ngâm nói: "Tiêu gia, ta tới!"

Niên hội hằng năm của Tiêu gia rốt cục bắt đầu, phủ đệ Tiêu gia phi thường náo nhiệt, bóng người đông đúc, tất cả tu sĩ lịch luyện bên ngoài đều trở về gia tộc.

Tất cả mọi người đều ma quyền sát chương, người người kích động, một năm qua tất cả mọi người đều cố gắng tu luyện không phải vì muốn nở mày nở mặt ở niên hội gia tộc sao?

"Nghe nói Đại Thiếu Gia đã đột phá đến Chiến Sĩ đỉnh phong, thậm chí có khả năng đột phá Chiến Sư sơ kỳ, xem ra quán quân niên hội năm nay lại là Đại Thiếu Gia rồi."

"Vậy cũng không nhất định, các ngươi chẳng lẽ quên một người? Ba năm trước nàng rời khỏi Tiêu Thành để đến Yên Thành tu luyện, nghe nói niên hội lần này nàng cũng phải trở về, hơn nữa, nghe nói nàng đã sớm đột phá đến Chiến Sư cảnh."

"Ngươi là nói Đại Tiểu Thư-Tiêu U? thiên phú Đại Tiểu Thư cũng không yếu hơn Đại Thiếu Gia a, hơn nữa còn có Tứ Phẩm Chiến Hồn: Băng Sương Kiếm, xem ra niên hội lần này sẽ rất thú vị a."

"Đầu chỉ thú vị, ta nghe nói chỉ cần Tiêu Phàm dám lên chiến đài, Đại Thiếu Gia sẽ đánh gãy hai chân hắn để hắn sống suốt quãng đời còn lại ở trên giường, đến lúc đó, cho dù Gia Chủ cũng không thể nói gì."

Bên trong Tiêu phủ nghị luận âm ỉ, tất cả mọi người đều rất mong chờ vào niên hội lần này.

Lúc này ở bên ngoài phủ đệ Tiêu gia, năm thốt Kim Thương Lang mang theo từng đợt gió lốc mà đến, cao hai mét dài bốn mét, Kim Thương Lang cực kỳ thu hút sự chú ý của người khác, đây chính là Hồn Thú Tam Giai đỉnh phong a, nhưng giờ phút này cũng chỉ là làm tọa kỵ?

Trên lưng con Kim Thương Lang dẫn đầu chính là một nữ tử tính lệ xinh đẹp, một thân Kim Sắc Phurong Vĩ(đuôi phurong) váy dài, làm cho nàng trở nên cao quý vô cùng, giống như tiên nữ giáng phàm vậy, trên mặt nàng ngạo nghễ, con người băng lãnh không nhìn ai, không ché Kim Thương Lang rong ruổi mà đi.

"Đại, Đại Tiểu Thụ!" Tiêu gia gác cổng cung cung kính kêu lên, cho dù đối đãi với Tiêu Thiên cũng không có khách khí như thế, ánh mắt bọn hắn thậm chí cũng không dám nhìn thẳng nữ tử, rất hiển nhiên nữ tử này chính là Tiêu U trở về từ Yên Thành.

Tiêu U nhìn không chớp mắt, trực tiếp cười Kim Thương Lang đi vào đại môn Tiêu phủ, cao ngạo giống như Công Chúa, bốn người sau lưng cũng theo sát tiến vào Tiêu phủ, về phần những hạ nhân Tiêu gia đó, Tiêu U đều không nhìn một cái.

"Đại Tiểu Thụ càng hơn trước kia, quán quân niên hội lần này không phải Đại Tiểu Thụ thì còn là ai." Một tên thủ vệ ánh mắt nhìn qua Tiêu U cảm khái nói, một tên thủ vệ khác cũng không nhận được gật gật đầu.

Tiêu gia luyện võ tròng đều đã kín hết chỗ, tại trung ương luyện võ tròng có mười cái bệ đá tỷ võ, trên bệ đá đứng đầy con cháu Tiêu gia.

Hôm nay chính là niên hội Tiêu gia, trong lòng tất cả mọi người đều có hơi kích động, chuẩn bị đại triển quyền cước, đạt được sự tán thành của cao tầng gia tộc.

Đúng lúc này, Tiêu U năm người cười Kim Thương Lang rong ruổi mà tới, khí tức cường đại dọa đám người Tiêu gia nhao nhao tránh ra một con đường, phần lớn ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Tiêu U đang dẫn đầu.

Tiêu Thiên trong đám người hai mắt khê hí một cái, trong mắt lóe lên vẻ ngưng trọng, trong lòng trầm giọng nói: "Tiêu U, ngươi lại còn dám trở về?"

Mặc dù đại bộ phận ánh mắt nhìn về phía Tiêu U đều tràn ngập vẻ kính sợ, nhưng một ít cao tầng Tiêu gia lại mặt lộ thần sắc băng lãnh, có mấy người thậm chí mím chặt xong lên, hận không thể đem Tiêu U chém thành tám khối, đương nhiên, vinh viễn đều không thiếu người cười trên nỗi đau của người khác.

"Gia Chủ đến." Theo một tiếng quát chói tai, một lão già sắc mặt uy nghiêm, tóc mai điểm bạc từ Diễn Võ Tròng đi tới, trực tiếp hướng về đài cao mà đến, lão già chính là Tiêu gia Gia Chủ- Tiêu Hạo Thiên.

Tiêu Hạo Thiên xuất hiện, hiện trường trong nháy mắt yên tĩnh lại, Tiêu Hạo Thiên đi đến chỗ ngồi ở trung ương đài cao nhất, dư quang quét về

hướng Tiêu U, vừa nhìn về phía nam tử trung niên hắc y bên cạnh, thần nhiên nói: "Nếu đều đến, vậy thì bắt đầu đi."

Niên Hội, đây là truyền thống của đại bộ phận các dòng họ trên Chiến Hồn Đại Lục, kỳ thật chính là khảo nghiệm tu vi đệ tử gia tộc, xem trong vòng một năm tiến bộ bao nhiêu.

Dù sao thì thể hệ trẻ chính là hy vọng của gia tộc, hơn nữa, niên hội này cũng có tác dụng giám sát, đối với những đệ tử ưu tú trong gia tộc thì sẽ đặc biệt bồi dưỡng cùng cung cấp những tài nguyên cần thiết khác.

Mà nội dung niên hội dĩ nhiên là thực chiến, chỉ có bên trong thực chiến mới có thể chân chính kiểm tra ra thực lực một người.

Nam tử trung niên áo đen gật gật đầu, cất cao giọng nói: "Quy củ của niên hội vẫn như những năm qua, vòng thứ nhất thủ chiến đài, trong luyện võ trường có mười sáu cái chiến đài, các ngươi có thể tùy ý chọn lựa chiến đài, ai có thể kiên trì đến cuối cùng liền có thể tiến vào vòng trong."

Vừa dứt lời, các đệ tử Tiêu gia đều nhao nhao hướng về mười sáu cái chiến đài đi đến, Tiêu gia niên hội chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cắt Ngang Hai Chân Ngươi

Phía trên mười sáu cái chiến đài rất nhanh đã xuất hiện một trăm tên đệ tử Tiêu gia, điều quý dị là trên hai cái chiến đài còn lại chỉ có hai người, đó

là Tiêu Thiên và Tiêu U.

Đám đệ tử Tiêu gia dường như ai cũng không muốn xung đột với hai người kia.

Vòng thứ nhất chỉ có mười sáu người có tấn cấp, mấy tên kia thực lực cường đại, khiêu chiến cùng bọn họ giống như tự rước lấy nhục.

Không hề nghi ngờ, Tiêu Thiên cùng Tiêu U chính là một trong những đệ tử mạnh nhất ở Tiêu gia, đám người tránh không kịp, lại càng không cần phải nói đến xuất thủ.

"Sau khi lựa chọn chiến đài thì không thể thay đổi, các người xác định chưa?" Đen nam tử trung niên âm thanh ngưng trọng nói, ánh mắt nhìn về phía Tiêu U lúc, sâu trong đáy mắt đảo qua một vòng lãnh quang.

Đám người gật gù đầu, không ai có hành động gì, con người Tiêu Thiên sắc bén nhìn vào đám người như muốn tìm kiếm gì đó.

"Phế vật kia thật đúng là không có gan, vậy mà không dám tới."

"Nhất định là không dám tới, đại thiếu gia đã nói nếu hấn dám đến sẽ đánh gãy chân hấn, cho dù ta cũng không dám đến tìm chết."

Đám người nghị luận không ngừng, phần lớn mọi người đều là cười trên nỗi đau của người khác.

"Chậm đã, còn có ta!" Đột nhiên, một tiếng quát trung khí mười phần từ đại môn luyện võ trường truyền đến, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy hai đạo thân ảnh chật vật chạy vội tới, phía sau hai người còn có một đầu sư tử nhỏ lớn hai mét.

"A, lại là đệ nhất phế, hấn thực đến! Hơn nữa còn mang theo một tên tiểu ăn mày cùng một đầu súc sinh rụng lông, ha ha, thực có can đảm đi tìm cái chết a."

"Đúng thực sự là người tự theo loại, vật phân theo bày a, hai người một thú này xem ra chính là người một nhà."

"Gi thế này, hấn thật sự dám tham gia niên hội? Chiến Hồn của hấn không phải mới vừa mới thức tỉnh sao?"

Đám người nhận ra lập tức ha ha cười, bên trong lời nói đều đầy châm chọc.

Người tới chính là Tiêu Phàm, Tiểu Ma Nữ và Áu Sư Tiểu Kim, ba người toàn lực từ bên trong Lạc Nhật Sơn Mạch chạy tới nơi này, y phục trên người sớm đã rách nát, đầu tóc rối bời nhìn qua vô cùng bẩn, xác thực cùng tiểu ăn mày không khác nhau chút nào.

Tiểu Ma Nữ nghe được bốn phía tiếng giễu cợt, thiếu chút nữa thì muốn bộc phát, bất quá lại bị ánh mắt Tiêu Phàm ngăn lại, Tiểu Kim phần nộ gầm nhẹ một tiếng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh.

"Ta hình như không có tới trễ a." Tiêu Phàm cười cười, ánh mắt nhìn về hướng tỷ thí đài nói.

"Phế... Tiêu Phàm, ngươi khẳng định muốn tham gia niên hội?" nam tử trung niên cau mày một cái, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, ánh mang hướng về phía Tiêu Hạo Nhiên.

Ánh mắt Tiêu Hạo Nhiên rất bình tĩnh, nhàn nhạt đánh giá Tiêu Phàm, nhưng làm cho hấn thất vọng là Tiêu Phàm cũng không có bất kỳ dị thường gì, vẫn như cũ như là người bình thường.

"Ta xác định." Tiêu Phàm ánh mắt vô cùng kiên định.

"Tùy tiện lựa chọn một cái chiến đài a." Áo bào đen nam tử trung niên hơi nhíu mày, trầm nghĩ trong lòng: "Đã ngươi tự tìm cái chết, thì cũng đừng trách người khác a."

"Tiêu Phàm, đi lên đây, ta cam đoan sẽ không đánh gãy hai chân ngươi." Lúc này một đạo âm thanh bá đạo lạnh lùng vang lên.

Nhìn về hướng phát ra âm thanh, đám người ánh mắt nhao nhao rơi vào trên người Tiêu Thiên, Tiêu Hạo Nhiên cau mày một cái, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng, mà mấy vị Trưởng Lão bên cạnh hấn lại đang cười trên nỗi đau của người khác, giống như đã sớm biết chuyện này xảy ra.

"Tam Đệ, ngươi không dám lên sao? Ngươi yên tâm, một chút nữa ta sẽ chấp ngươi hai tay, tới điểm là dừng thôi." Thấy Tiêu Phàm bất vi sớ động, Tiêu Thiên lập tức cười lên, cười cực kỳ xán lạn, trong lòng lại bổ sung một câu: "Đến điểm là dừng, nhưng có thể phát sinh điểm ngoài ý muốn a."

"Làm sao, là đệ tử Tiêu gia ta ngay cả chút dừng khí này cũng không có sao?"

"Nếu là ta thì đã sớm tự vẫn cho rồi, cùng là người Tiêu gia ta cảm thấy thực sự hổ thẹn."

Nghe được lời trào phúng từ bốn phía, Tiêu Phàm trong lòng cười lạnh không thôi, nếu là lúc trước thì hấn có lẽ không thể chịu được cái trò khích tướng này rồi.

Tiểu Ma Nữ một bên lộ ra vẻ cô quái, chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Làm sao một chút Chiến Sĩ, thậm chí Chiến Linh tu sĩ đều không đem hấn để vào mắt, dám mở miệng châm chọc hấn!

"Đại Ca, ngươi có cần phải bức người đến thế không? Ngươi nắm giữ Tứ Phẩm Chiến Hồn, Tam Đệ một tháng trước mới thức tỉnh Chiến Hồn làm sao là đối thủ của ngươi?" Đang lúc Tiêu Phàm chuẩn bị hướng về phía tỷ thí đài của Tiêu Thiên, thì một đạo âm thanh vang lên.

Tiêu Phàm dừng bước quay người nhìn lại thấy một thanh niên áo xám gầy gò đang đứng ở mép tỷ thí đài, thân thể lung lay sắp đổ, sắc mặt tái nhợt, nhưng đôi mắt kia lại thanh tỉnh đến cực điểm.

"Nhị Ca?" Tiêu Phàm trong lòng có chút ấm áp, thanh niên áo xám bên trong dòng chính xếp hàng thứ hai chính là Tiêu gia-Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn và Tiêu Thiên là huynh đệ cùng cha khác mẹ, chỉ là Tiêu Hàn từ nhỏ cơ thể đã nhiều bệnh tật, nhưng một thân tu vi cũng không yếu, hẳn thức tỉnh Tam Phẩm Chiến Hồn hiện tại đã là chiến sĩ trung kỳ, đây là kết quả do hắn nỗ lực hết mình.

Nếu nói trong Tiêu gia người nào đối với hắn tốt nhất vậy không ai khác ngoài Tiêu Hàn.

Tiêu Phàm cảm kích nhìn Tiêu Hàn, cuối cùng vẫn từng bước một hướng về tỷ thí đài Tiêu Thiên đi đến.

"Tam Đệ!" Tiêu Hàn biến sắc.

"Nhị Ca, cảm ơn ngươi." Tiêu Phàm thoải mái cười một tiếng, nhảy lên giống như là viên hầu xuất hiện phía trên chiến đài, động tác nước chảy mây trôi.

Tiêu Thiên nhìn Tiêu Phàm, trong mắt lóe lên một tia quang mang lạnh lẽo, sau đó nhìn về phía nam tử trung niên nói: "Nhị Trưởng Lão, nếu như Tam đệ xảy ra chuyện ngoài muốn thì thế nào?"

"Bên trong chiến đấu bị tổn thương là chuyện bình thường." ngữ khí Nhị Trưởng Lão thập phần bình thản, lại là ngầm đồng ý hành động của Tiêu Thiên.

"Vậy là tốt rồi, Chiến Hồn của Tam Đệ vừa mới thức tỉnh, ta sợ vạn nhất tổn thương tính mạng hắn." Tiêu Thiên tà tà cười một tiếng, sát khí lộ ra.

"Ngươi nói nhầm quá nhiều." Tiêu Phàm sắc mặt lạnh lùng, ngay lúc Tiêu Thiên nổi giận thì hắn quay người nhìn về phía Nhị Trưởng Lão trên đài hội nghị, cười lạnh nói: "Nhị Trưởng Lão, dựa theo quy củ niên hội, trong lúc tỷ thí luận bàn những người khác không được nhúng tay?"

Nhị Trưởng Lão nao nao, trong lúc nhất thời không minh bạch ý Tiêu Phàm, bất quá vẫn gật đầu nói: "Không sai, bất luận kẻ nào cũng không được nhúng tay, cho đến khi trên đài chỉ còn một người."

"Tốt!" Ngay tại đám người về mặt vô cùng nghi hoặc cùng kinh ngạc thời khắc, Tiêu Phàm lại là cười một tiếng, lạnh lùng nói: "Vậy ta liền yên tâm, qua đây, ta sẽ phế hai chân ngươi!"

Đám người nghe vậy sửng sò, tiếp theo ha ha cười ha ha.

Một tên phế vật chín năm lại muốn cắt hai chân thiên tài? Đây không là trò hề sao?

Đám người tựa như nghe được thiên đại tiểu thoại, rất nhiều người cười không ngấm miệng được, trong tiếng cười tràn ngập mỉa mai cùng chế giễu.

"Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn đánh gãy hai chân ta?" Tiêu Thiên hai tay ôm ở trước ngực, hiển nhiên không đem Tiêu Phàm để vào trong mắt.

Lời nói còn chưa dứt thì một bóng người trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước người hắn, Tiêu Thiên biến sắc, ánh mắt lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Tốc độ bóng người kia quá nhanh không thể tránh, một quyền trực tiếp đánh vào ngực của hắn, thanh âm xương cốt vỡ vụn vang lên, Tiêu Thiên phun ra một ngụm máu tươi.

Vào một giây này, tiếng cười của đám người cũng đột nhiên dừng lại, sắc mặt cứng đờ, kinh hãi nhìn bóng người như thiểm điện kia, trừ Tiêu Phàm còn có thể là ai?

Trong mắt đám người đều là vẻ khó tin, tốc độ của Tiêu Phàm vừa rồi thật không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chiến Điển Diệt Dụng

"Làm sao có thể? Hắn làm sao lại nhanh như vậy, ta nhất định là đang nằm mơ." Tiêu Thiên kinh hãi nhìn Tiêu Phàm, bỗng nhiên lắc đầu mấy cái, bất quá đau nhức kịch liệt trên ngực nói cho hắn biết hiện tại chính là sự thật.

Nhưng Tiêu Phàm làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, sát khí nặng nề nhìn Tiêu Thiên, vung một cước xé gió hướng về Tiêu Thiên.

"Dừng tay!" Đột nhiên Nhị Trường Lão trên đài cao kêu to, hần cũng bị một màn vừa rồi làm cho chấn kinh, phần nộ quát: "Tuổi còn nhỏ mà đã biết đánh lén, khi lớn lên còn trở thành nhu thế nào?!"

Nhưng mà Tiêu Phàm căn bản không để ý đến hần, tốc độ ngày càng tăng, một cước đá vào đùi Tiêu Thiên, hừ không mang theo một cổ phong minh.

"Kim Cương Cước? Ta sẽ cho ngươi biết, cái gì mới là Kim Cương Cước chân chính!" Tiêu Thiên cười lạnh không thôi, lần này hần có chuẩn bị, căn bản không đem Tiêu Phàm để ở trong lòng.

Trong phút chốc, hần cũng đồng dạng một cước quét ra, hừ không tản mát ra từng đợt quang mang kim sắc cùng tiếng nổ bùng đoàng chói tai.

"Phế vật này dám cùng Tiêu đại ca so Nhị Phẩm Chiến Kỹ: Kim Cương Cước? Thực sự là tự tìm cái chết, Kim Cương Cước của Tiêu đại ca đã luyện đến Đệ Nhị Trọng, chẳng mấy chốc sẽ đột phá đến tầng thứ ba." Trong đám người có người khinh thường nói.

Răng rắc!

Lại một trận âm thanh tiếng xương gãy vang lên, kế tiếp, đám người hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ thấy đột nhiên trên mặt Tiêu Thiên lộ ra vẻ thống khổ, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất.

"Quý xuống cũng vô dụng, ngươi không phải nói muốn chấp ta hai tay sao? Ngươi còn muốn phế hai chân ta? Hôm nay, ta thành toàn cho ngươi." Tiêu Phàm thần sắc băng lãnh, một màn một thoáng trước hần vẫn nhớ kỹ, ngay trước mặt nhiều người như vậy làm nhục bản thân không nói, lại còn nói muốn phế hai chân mình?

Ngươi đừng bắt nạt vậy đừng trách Tiêu Phàm ta bất nghĩa!

Đám người tất cả đều tròn tròn mắt, Tiêu Thiên Kim Cương Cước tu luyện đến Đệ Nhị Trọng lại bị Tiêu Phàm đá gãy xương? thực lực Tiêu Phàm kia lại cường đại như vậy?

Tiêu U mị mị hai mắt, bắt quá vèn vèn trong nháy mắt liền khôi phục lại bình tĩnh.

"Phế vật, ta muốn giết ngươi!" Tiêu Thiên rốt cục triệt để nổi giận, rống ra, sau lưng hần đột nhiên hiện ra một đầu bạch sắc hư ảnh to lớn, chính là Tứ Phẩm Chiến Hồn: Truy Phong Lang.

Hồn Lực cuộn cuộn xuất hiện, khí thế Tiêu Thiên tăng tới cực điểm, thân thể bỗng nhiên đánh về phía ngực Tiêu Phàm.

"Chiến Sư cảnh?! Tiêu Thiên quả nhiên không hổ là Tiêu gia đệ nhất thiên tài!" Trên đài hội nghị, một vài Tiêu gia Trưởng Lão bỗng nhiên đứng dậy, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Hiện tại niên hội chính thức bắt đầu." Nhị Trường Lão nhìn thấy năm đám Tiêu Thiên trong nháy mắt sắp oanh trúng Tiêu Phàm, vội vàng hét to nói, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

Gần như đồng thời, người trên mười lăm tòa chiến đài khác lấy lại tinh thần, nhao nhao đề phòng nhìn xem bốn phía, bắt quá, rất nhiều người vẫn không có xuất thủ, ngược lại nhìn về phía vị trí chiến đài của Tiêu Phàm cùng Tiêu Thiên.

"Quả nhiên, có một người cha tốt quả là không tệ." Tiêu Phàm dừ tợn cười một tiếng, lạnh lùng nhìn Nhị Trường Lão, vừa nãy bản thân chiếm thượng phong, hần bảo dừng tay, mà hiện tại nhìn thấy một quyền Tiêu Thiên muốn đánh trúng mình, Nhị Trường Lão lại vội vàng tuyên bố tỷ thí chính thức bắt đầu, cái này không phải là muốn dồn ta vào chỗ chết sao?

Hồ! Đột nhiên thân hình Tiêu Phàm lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện ở phía sau Tiêu Thiên, Nhị Phẩm Chiến Kỹ: Phá Lăng Thủ quét ngang ra, Tiêu Thiên kêu thảm một tiếng ngã xuống.

"Nhị Phẩm Chiến Kỹ: Mê Tung Bộ đệ tứ trọng?"

"Tốc độ thật nhanh, như vậy mà cũng tránh được!"

Đám người mặt không thể tin nhìn Tiêu Phàm, chỉ mới qua bao lâu, Tiêu Phàm từ một tên phế vật trở mình liền biến thành thiên tài?

Trong mắt Tiêu Hạo Thiên tràn ngập kinh hãi, cho đến hiện tại hần đều lấy thực lực để áp chế đám người trong gia tộc muốn đối phó với Tiêu Phàm, những người không muốn phân phối tài nguyên tu luyện cho Tiêu Phàm.

Trong lòng hần một mực ôm hy vọng Tiêu Phàm không phải là phế nhân, hy vọng hần có một ngày thức tỉnh Chiến Hồn, mặc dù một ngày này tới hơi trễ nhưng rốt cục đã đến.

Tiêu Thiên chật vật xoay người đứng lên, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt huyết hồng, giống như một đầu cuồng thú thị huyết, trong mắt người khác là chấn kinh, mà trong mắt của hần lại là xấu hổ cùng phần nộ.

Trước đó, hần đã nói như đinh đóng cột rằng hần muốn phế hai chân Tiêu Phàm, nhưng hiện tại thì như thế nào, ngay cả thân thể của Tiêu Phàm còn không thể động đến? Hần chính là Chiến Sư s kỳ a.

Đây thật sự là tên phế vật chín năm qua sao? Hay là hấn vẫn luôn ần nhẫn trong suốt thời gian qua?

Nếu như hấn thực sự ần nhẫn thì không phải rất đáng sợ sao!

Tiêu Thiên ngửa mặt lên trời hét lớn, gân xanh trên trán run run như tiểu trùng ngoa nguẩy, lần nữa điên cuồng đánh đến Tiêu Phàm, ý nghĩ duy nhất trong đầu hấn hiện tại chính là phải giết chết Tiêu Phàm.

Mình là thiên tài của Tiêu gia, cho dù có giết hấn thì cũng không ai tìm mình vấn tội.

Nhìn Tiêu Thiên điên cuồng lao tới, hai mắt Tiêu Phàm lạnh lùng, Hồn Lực toàn thân phát ra, khí thế trong nháy mắt tăng lên Chiến Sư sơ kỳ, trước mắt của mọi người liền cứng đờ cứng với Tiêu Thiên.

"Liệt Hồ Quyền!" Tiêu Thiên gầm thét, Tứ Phẩm Chiến Hồn: Truy Phong Lang gào thét mà tới, quyền ảnh cương mãnh mang theo âm thanh xé gió xuất ra.

"Tam Phẩm Chiến Kỹ sao?" Tiêu Phàm nheo hai mắt, trong đầu hấn từng hình ảnh quyền thức hiện lên, tất cả đều là những chiến kỹ mà hấn đã luyện đến đỉnh phong.

Đột nhiên, thân hình hấn khẽ động, một quyền dung hợp giữa sức mạnh và tốc độ xuất ra.

Ầm! Một tiếng nổ vang, Tiêu Thiên liên tiếp lui về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, mà Tiêu Phàm lại đứng tại nguyên tại chỗ không nhúc nhích, trong đầu hiện ra từng đạo từng đạo hình ảnh, đó chính là quyền pháp chiến kỹ trước đó hấn học qua.

Đúng lúc này từ trên ngực hấn truyền đến một cảm giác nóng nóng, Tiêu Phàm lấy tay sờ lấy ngực, đây là chỗ hấn cất Vô Tận Chiến Điện.

"Trong một sát na, tựa như Vô Tận Chiến Điện đem mấy loại quyền pháp dung hợp làm một, hóa phức tạp thành đơn giản, dung hợp hoàn mỹ đủ loại ưu thế." Tiêu Phàm hít sâu, trong lòng nhắc lên sóng gió to lớn.

Hấn không phải kinh ngạc bản thân mình đánh bại Tiêu Thiên, bởi vì điều này nằm trong dự liệu của hấn.

Mà hiện tại hấn đang nghĩ đến diệu dụng của Vô Tận Chiến Điện, hấn muốn kiểm tra lại một lần nữa.

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm lần nữa động, lần này hai tay hấn ngưng tụ thành kiếm chỉ, đồng thời trong đầu hiện ra những Chiến Kỹ Kiếm Pháp mà mình từng luyện.

Sau một khắc, khí thế Tiêu Phàm đại biến, cả người giống như một thanh Tuyệt Thế Thần Kiếm hướng Tiêu Thiên phóng tới.

"Dừng tay!" Nhị Trưởng Lão giận dữ, thi triển Thân Pháp Chiến Kỹ từ đài cao vọt lên như là chuồn chuồn lướt nước, lách mình xuất hiện ở phía trên chiến đài.

Tại thời khắc Tiêu Phàm một kiếm đánh xuống, Nhị Trưởng Lão đã che trước người Tiêu Thiên.

"Trảm!" Tiêu Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, Hồn Lực cuộn cuộn tại hư không ngưng tụ thành kiếm ảnh chém thẳng vào Nhị Trưởng Lão.

"Phong Nhận Trảm." Nhị Trưởng Lão gào thét một tiếng, kiếm ảnh kia làm cho hấn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, hấn không thể không triệu hồi ra Chiến Hồn Tam Phẩm: Phong Nhận Báo, đồng thời cũng thi triển ra Tam Phẩm Chiến kỹ để ngăn một kích kia của Tiêu Phàm.

Phong nhận sắc bén đến cực điểm gào thét cùng kiếm ảnh của Tiêu Phàm va chạm vào nhau.

Nhưng để mọi người hoảng sợ chính là phong nhận sắc bén kia hoàn toàn bị đánh tan, hai người Nhị Trưởng Lão và Tiêu Thiên đều bị phản chấn bay ngược ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Một kiếm thật mạnh!" Đám người hít vào một ngụm khí lạnh, Nhị Trưởng Lão là Chiến Sư đỉnh phong lại bị Tiêu Phàm đánh bại?!

Tiêu gia cao tăng các trưởng lão bỗng nhiên đứng dậy, kinh ngạc nhìn xem Tiêu Phàm.

Thần sắc Tiêu Phàm thập phần bình tĩnh, nhưng trong lòng thì kinh ngạc không thôi: "Vô Tận Chiến Điện, vậy mà có thể dung hợp các chiến kỹ khác, hình thành một chiến kỹ mới!

Vừa rồi mấy loại Chiến Kỹ Nhị Phẩm Quyền Pháp dung hợp thành một loại Tam Phẩm Quyền Pháp Chiến Kỹ, hiện tại dùng 7 ~ 8 loại Chiến Kỹ Nhị Phẩm Kiếm Pháp cũng có thể dung hợp thành Chiến Kỹ Tam Phẩm Kiếm Pháp, vậy có phải chỉ cần dung hợp mấy loại Tam Phẩm Chiến Kỹ liền sẽ trở thành Tứ Phẩm Chiến Kỹ?"

Vừa nghĩ đến đó trong lòng Tiêu Phàm kích động không thôi, trước đó hấn còn không để ý đến Vô Tận Chiến Điện, nhưng hiện tại hấn xem Vô Tận Chiến Điện như bảo bối.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Không chịu nổi một kích

Trong luyện võ trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Tiêu Phàm tựa như nhìn một tên Yêu Nguyệt, sau nửa ngày, đám người này hoàn toàn sôi trào lên.

"Làm sao có thể, Tiêu Phàm lại là Chiến Sư cảnh, không phải một tháng trước hắn chỉ mới thức tỉnh Chiến Hồn thôi sao? Chẳng lẽ hắn một mực ản ản, chỉ chờ đến hôm nay bộc phát?"

"Ản ản? Lại làm sao có thể ản ản chín năm, nhất định là hắn đột phá trong vòng một tháng, một tháng liền đột phá đến Chiến Sư sơ kỳ, điều này cũng quá khủng bố đi."

"Chiến Sư sơ kỳ? Các ngươi cho rằng Chiến Sư sơ kỳ có thể đánh bại Chiến Sư đỉnh phong sao?"

Đám người mắt tròn, Tiêu gia một đám Trưởng Lão cũng há hốc mồm, một tên phế vật đánh bại thiên tài, đơn giản là quá sức tưởng tượng, nhưng sự việc kì lạ kia hôm nay lại diễn ra trước mắt bọn hắn.

Thậm chí ngay cả Nhị Trưởng Lão Chiến Sư đỉnh phong cũng không phải đối thủ của Tiêu Phàm, bị Tiêu Phàm một kiếm đánh bay!

Những tên trước đó trên chóc Tiêu Phàm hiện tại hận không tìm được cái lỗ nào đó để chui vào, nếu như Tiêu Phàm là phế vật vậy bọn hắn há không phải ngay cả phế vật cũng không bằng?

"Tự cao tự đại cho rằng mình là thiên tài, cảm giác bị người khác giẫm dưới chân thế nào?" Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường lạnh lùng nhìn hai phụ tử Tiêu Thiên cùng Nhị Trưởng Lão đang nằm trên mặt đất.

Phốc! Tiêu Thiên tức giận học máu, mém chút đã hôn mê.

Nhị Trưởng Lão lạnh lùng nhìn Tiêu Phàm, sát cơ lộ ra, bất quá giờ phút này hắn quả thực không dám nói một lời, ánh mắt Tiêu Phàm quá là đáng sợ.

Một kiếm vừa rồi đã chấn hắn bị thương, vạn nhất đây chưa phải là cực hạn của Tiêu Phàm thì sao?

"Phế vật! Không chịu nổi một kích!" Tiêu Phàm lạnh giọng một tiếng, một mình từ từ đi xuống tỷ thí đài, hắn cũng không thèm nhìn phụ tử Tiêu Thiên một cái.

Bình thường hai cha con này đối hắn đều chưa ngoa khắc nghiệt, nếu như không phải xem mặt mũi Tiêu Hàn thì Tiêu Phàm làm sao có thể tùy tiện buông tha hai người, ít nhất hắn cũng muốn phế đôi chân của Tiêu Thiên!

Tiêu Thiên tức giận sắc mặt trắng bệch, hắn lại bị một tên phế vật gọi là phế vật? đây không phải nói hắn ngay cả phế vật cũng không bằng sao?

"Tỷ thí đài Số 1, Tiêu Phàm thắng." Theo một đạo thanh âm vang lên, người thứ nhất trong danh sách vào vòng trong xuất hiện, ai cũng không thể ngờ người thứ nhất thắng lại là Tiêu Phàm.

Nhị Trưởng Lão đã thụ thương, Niên Hội tạm thời do Tam Trưởng Lão chủ trì, Tam Trưởng Lão nghiêng ngả nhìn Tiêu Phàm đi xuống chiến đài, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

"Đồ lưu manh, không tệ, rốt cục ngươi cũng thắng." Tiểu Ma Nữ cười hề hề, một bộ dáng chỉ sợ thiên hạ không loạn nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thần sắc bình tĩnh, con ngươi thỉnh thoảng đảo qua Tiêu U, hắn cũng

đã nghe được một chút sự tình của Tiêu U, nghe đồn là nữ nhi do Nhị Trưởng Lão thu dưỡng, coi như là tỷ tỷ của Tiêu Thiên cùng Tiêu Hàn.

Ba năm trước, Tiêu U ăn cắp một viên Hồn Tinh Ngũ Giai cùng một khóa Thiên Niên Huyết Sâm của gia tộc rồi đào tẩu, Tiêu gia phái người truy sát, cuối cùng Tiêu U được một đệ tử từ một đại gia tộc ở Vương Đô Yến Thành tại Đại Yên Vương Triều cứu đi.

Tiêu gia không dám đắc tội gia tộc kia cũng không muốn mất đi thể diện nên thông báo ra ngoài là để cho Tiêu U đến Yến Thành tu luyện.

Chỉ là hắn cũng không ngờ tới, hôm nay Tiêu U vậy mà mang theo bốn người trở lại nơi này, hơn nữa khí tức bốn người kia rõ ràng còn mạnh hơn so với Nhị Trưởng Lão.

Nhìn thấy Tiêu Phàm đang dò xét đám người Tiêu U, Tiểu Ma Nữ mở miệng nói: "Đồ lưu manh, mấy người kia có vẻ như lai giả bất thiện(người tới không có ý tốt) a."

"Người biết bọn chúng?" Tiêu Phàm nhẹ giọng hỏi, mày cau lên.

"Mấy người kia thì ta không biết, nhưng Tam Giai Hồn Thủ Kim Thương Lang này hẳn là tọa kỵ chuyên dụng của Hoàng gia tại Yến Thành." Tiểu Ma Nữ nói ra, bất quá Hoàng gia trong lời nói của nàng lại không chút kiêng kỵ này.

"Yến Thành? Hoàng gia? Xem ra trò hay mới vừa mới bắt đầu a." Tiêu Phàm vẻ mặt nghiêm túc, hiển nhiên Tiêu U dựa vào Hoàng gia chống lưng phía sau, về phần tại sao nàng lại trở về Tiêu Thành thì hẳn hoàn toàn không biết gì cả.

Thời gian một nén nhang, danh sách mười sáu người thông quan cũng đã xuất hiện, mười sáu người đều có tu vi từ Chiến Sĩ trở lên.

Vòng thứ hai tỷ thí tổng cộng chia làm bốn tổ, mỗi một tổ bốn người, mỗi người cùng với ba người còn lại so đấu, ai có nhiều chiến thắng nhiều hơn sẽ tấn cấp vào vòng trong.

Tiêu Phàm bị phân vào tổ thứ nhất, cùng một tổ với hắn còn có Tiêu Hàn, Tiêu Vũ cùng Tiêu Mai, nghe Tam Trưởng Lão công bố danh sách vòng thứ hai, Nhị Trưởng Lão sầm mặt lại, nói: "Tiêu Ngạn, Tiêu Thiên con ta bại, người lại đem Tiêu Hàn cùng Tiêu Phàm an bài cùng một tổ, đây là cố ý làm ta xấu mặt sao?"

Tam Trưởng Lão: Tiêu Ngạn cười cười ra vẻ kinh ngạc nói: "Nhị Trưởng Lão, lời này của người không đúng, tỷ thí vòng thứ hai này là rút thăm phân tổ, cũng không phải cá nhân ta quyết định."

"Hừ, chuyện hôm nay Tiêu Văn ta nhớ kỹ." Nhị Trưởng Lão lạnh lùng nói, cũng khó trách hắn tức giận như thế, con trai thiên tài của hắn bị phế vật Tiêu Phàm này đánh bại đã để hắn mất mặt.

Nếu như Tiêu Hàn lại bại, đó há không phải nói nhĩ tử của Tiêu Văn hắn ngay cả phế vật cũng không bằng sao?

Nhưng mà Tam Trưởng Lão cũng không thèm nhìn hắn nữa, tiếp tục công bố: "Tổ thứ nhất, Tiêu Phàm đối Tiêu Hàn, tổ thứ hai, Tiêu U đối Tiêu Chính, tổ thứ ba, Tiêu Ly đối Tiêu Nam, tổ thứ tư, Tiêu Hải đối Tiêu Đào "

Đám người nghe vậy, ánh mắt hơi sáng lên, hai trận đầu nhất định cực kỳ hấp dẫn. Tiêu Phàm cùng Tiêu U, một người từng là phế vật, một người lại mới cường thế trở về, đao quang kiếm ảnh nhất định sẽ rất đặc sắc.

Tổ thứ ba Tiêu Nam cùng Tiêu Ly, tổ thứ tư Tiêu Hải cùng Tiêu Đào, đều chỉ thiếu mỗi Tiêu gia tiểu thiên tài Tiêu Thiên mà thôi.

Tám người nhao nhao đi đến tỷ thí đài, mọi người đều mong chờ một trận chiến của Tiêu U và Tiêu Phàm, bọn hắn rất muốn biết sau ba năm, Tiêu U đã mạnh lên bao nhiêu, cũng rất muốn biết, phế vật Tiêu Phàm gia có thể đánh bại Tiêu Thiên, thực lực chân chính của hắn sẽ đến mức độ nào.

"Ta nhận thua." Tiêu Chính nhìn Tiêu U đối diện, rất thẳng thắn liền đi xuống tỷ thí đài.

"Tổ thứ hai, Tiêu U thắng." Tam Trưởng Lão Tiêu Ngạn cười nhạt một tiếng, dường như đây là kết quả hắn đã đoán trước được.

Tiêu Hàn cười khỏ nhìn Tiêu Phàm đang đứng trước mặt mình cười khỏ, nói:

"Tam Đề, không nghĩ tới người ẩn tàng sâu như vậy, để Nhị Ca phí công lo lắng rồi."

Tiêu Phàm trầm mặc không nói, hắn không biết làm sao để giải thích, cũng không nhất định phải giải thích, tu vi của hắn hiện tại đúng là Chiến Sư, một trận chiến vừa rồi cũng đã chứng minh cho chiến lực của hắn.

"Ta không phải đối thủ của người, ta nhận thua." Tiêu Hàn cười cười rất thoải mái đi xuống tỷ thí đài, thân thể lung la lung lay tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Tiêu Phàm nhìn qua bóng lưng Tiêu Hàn, không có mở miệng, bên trong Tiêu gia, hắn cũng chỉ có Tiêu Hàn là huynh đệ, cũng chính là nể tình Tiêu Hàn nên hắn mới không phế hai chân của Tiêu Thiên.

"Tổ thứ nhất, Tiêu Phàm thắng." Tam Trưởng Lão Tiêu Ngạn tà tà cười một tiếng tựa như âm mưu đã thực hiện được, trong lòng cười thầm nói: "Đánh bại thiên tài Tiêu Thiên? Chờ hắn gặp được Tiêu U tiểu thư liền biết cái gì gọi là thiên tài chân chính, phế vật vĩnh viễn chỉ là phế vật."

Vòng thứ hai rất nhanh liền kết thúc, điều khiến Tiêu Phàm ngạc nhiên là đối thủ nào gặp hắn cũng đều tự động nhận thua, việc này làm trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ đây chắc chắn là an bài của Tam Trưởng Lão.

Nhưng mục đích của hắn là gì?

Chẳng biết tại sao trong lòng Tiêu Phàm có cảm giác rất bất an, hắn cảm giác Niên Hội lần này có chút không đúng, không chỉ tràn ngập mùi thuốc súng mà ẩn ẩn trong đó còn có mùi vị âm mưu.

Khi đến vòng thứ ba, danh sách bốn người kia tựa như làm cho hắn hiểu ra một thứ gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Một Kiếm Giết Chết

"Vòng thứ ba, Tiêu Phàm, Tiêu U, Tiêu Nam cùng Tiêu Đào." Tam Trưởng Lão Tiêu Ngạn tuyên bố danh sách vòng thứ ba, tiêu dung trên mặt hiện rõ.

"Ta nhận thua."

"Ta cũng nhận thua."

Hai người Tiêu Nam cùng Tiêu Đào đột nhiên mở miệng, trực tiếp nhận thua, từ giờ cuộc tỷ thí chỉ còn lại Tiêu Phàm và Tiêu U.

Trên đài hội nghị, Tiêu Hạo Thiên hai mắt khẽ híp một cái, ánh mắt đảo qua Tam Trưởng Lão Tiêu Ngạn, trong mắt lóe lên một đạo u lãnh sát mang.

"Cho dù là đệ tử Tiêu gia, lúc hiểu rõ tình thế thì nhận thua cũng không có gì đáng xấu hổ, ta lấy các ngươi làm vinh, không giống có ít người biết rõ phải chết cũng phải làm thiêu thân lao đầu vào lửa." Tam Trưởng Lão cười ha ha một tiếng, Tiêu gia rất nhiều người nổi giận mà không dám nói gì.

Con đường tu luyện vốn là dựa vào một khóa cường tâm mà tiến đến, làm sao có thể chưa đánh liền nhận thua, ngay cả dừng khí đôi mắt đều không có vậy thì tu luyện để làm gì nữa.

Nhưng mà Tam Trưởng Lão Tiêu Ngạn lại đem không chiến mà bại nói đường hoàng như thế, không phải bởi vì Tiêu Nam và Tiêu Đào đều là đệ tử thuộc mạch của hắn sao.

Hơn nữa, Tiêu Phàm cũng nghe ra ý tứ bên trong lời nói của Tiêu Ngạn, Tiêu Ngạn là nói hắn là thiêu thân không tự lượng sức.

"Đây là trận chiến cuối cùng của Niên Hội năm nay, người chiến thắng chính là quán quân của Niên Hội năm nay, Gia Chủ nói, nếu ai đạt được quán quân sẽ thưởng cho một viên Ngũ Giai Hồn Tinh." Tam Trưởng Lão cười nói.

"Ngũ Giai Hồn Tinh?" Đám người con người co rụt lại, Ngũ Giai Hồn Tinh, đây là giết Ngũ Giai Hồn Thú mới có được a, mà thực lực Ngũ Giai Hồn Thú tương đương với Chiến Tông Nhân Loại, gia tộc chẳng lẽ thật có Ngũ Giai Hồn Tinh?

"Hơn nữa, đây là ban thưởng thứ nhất, mặt khác, Gia Chủ đại nhân thân thể khiếm an, chuẩn bị nhường ra vị trí gia chủ, nếu ai trở thành quán quân liền có thể trở thành Tiêu gia Gia Chủ." Tam Trưởng Lão đột nhiên lại bổ sung một câu.

Một viên đá dấy lên ngàn con sóng, lời nói của Tam Trưởng Lão Tiêu Ngạn lập tức để tất cả mọi người Tiêu gia sôi trào, ánh mắt không khỏi rơi vào trên người Tiêu Hạo Thiên.

Tiêu Hạo Thiên sắc mặt trầm xuống, không đợi hắn mở miệng, Nhị Trưởng Lão Tiêu Văn bỗng nhiên đứng dậy, quát lên: "Tiêu Ngạn, ngươi thật to gan! sự tình Gia Chủ thế nào một mình ngươi có thể quyết định?"

"Nhị Trưởng Lão, đây là Trưởng Lão Hội chúng ta quyết định, Gia Chủ mặc dù đại biểu gia tộc nhưng Trưởng Lão Hội cũng có thể vạch tội Gia Chủ, Gia Chủ thân thể khiếm an đã không còn thích hợp để đảm nhận chức vị gia chủ nữa." Tiêu Ngạn sắc mặt thập phần bình tĩnh.

"Không sai, bởi vì Tiêu Trường đột ngột từ vong, thân thể Gia Chủ ngày càng suy yếu nên nghỉ ngơi cho khỏe, không nên tiếp tục vất vả." Trên đài hội nghị, một tên Trưởng Lão khác đứng lên nói.

"Ta cũng đồng ý như thế."

"Tán thành!"

Càng ngày càng nhiều người mở miệng, một vài Trưởng Lão trầm mặc không nói, xấu hổ cúi thấp đầu.

"Âm mưu rất cực bậc phát rồi sao?" Tiêu Phàm hai mắt khẽ híp một cái, đảo qua Tiêu U cách đó không xa, trong mắt lộ ra một cổ sắc bén.

Tiêu Văn toàn thân run rẩy không thôi, ngón tay chỉ nguyên một đám Trưởng Lão Tiêu gia, tức giận không thốt nên lời, ngược lại ánh mắt Tiêu Hạo Thiên thập phần bình tĩnh, hắn nhìn Tiêu U thân nhiên nói: "Tiêu gia đối với ngươi có ân, nhưng ngươi vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn?"

"Lấy oán trả ơn? Ha ha, Tiêu U ta một mực đem bản thân xem như người Tiêu gia, nhưng còn các ngươi có từng coi ta là người Tiêu gia không, bắt luận tài nguyên tu luyện gì đều cắt một nửa, dù ta là Ngũ Phẩm Chiến Hồn, các ngươi cũng xem như không biết, càng gạt tất cả mọi người trong gia tộc nói ta chỉ là Tứ Phẩm Chiến Hồn: Băng Sương Kiếm!" Tiêu U rất cực bậc phát, gương mặt phần nộ nhìn Tiêu Hạo Thiên.

"Nuôi không quen chó, cho ngươi tài nguyên tu luyện chính là đã đối xử tốt với ngươi rồi, nếu không phải là ta thì ngươi đã sớm chết công tại đầu đường xóa chơ rồi!" Nhị Trưởng Lão Tiêu Văn gào thét, trên mặt lộ vẻ dữ tợn.

"Đúng vậy a, cho nên ta rất cảm kích ngươi, cũng không ra tay đối với ngươi, cũng sẽ không giết ngươi." Tiêu U cười lạnh nhìn Tiêu Hạo Thiên nói: "Có phải ngươi phát hiện gần đây Hồn Lực bị đình trệ? Cho dù bế quan tu luyện cũng vô dụng?"

"Là ngươi?" con ngươi Tiêu Hạo Thiên co rụt lại.

Tiêu U cười không nói, hiển nhiên là ngầm thừa nhận.

Tiêu Phàm nhìn về phía Tiêu Hạo Thiên, quả nhiên như hắn suy nghĩ, Tiêu Hạo Thiên hai mắt vô thần, thiên đình hắc ám, trên mặt lượn lờ hắc khí, đây quả nhiên là dấu hiệu bị trúng độc.

"Quả nhiên là độc nhất là lòng dạ đàn bà a." Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, nhưng mà ngênh đón chính là ánh mắt hung tợn của Tiểu Ma Nữ, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Tiêu Phàm không biết đã chết bao nhiêu lần.

Bất quá, Tiêu Phàm lại không để ý, hắn chậm rãi hướng về tỷ thí đài đi đến, một màn này không khỏi hấp dẫn chú ý phần lớn người.

"Phế vật này muốn làm cái gì? Chẳng lẽ còn muốn cùng Đại Tiểu Thụ so tài sao?"

"Quả thực là phế con không sợ cạp, lấy cảnh giới Chiến Sư hậu kỳ của lão phu cũng không phải là đối thủ của Đại Tiểu Thụ a, chỉ bằng Chiến Sư sơ kỳ hẳn?"

"Một kiếm vừa rồi đánh lui Tiêu Văn cũng chỉ là may mắn mà thôi, hơn nữa một kích vừa rồi khẳng định tiêu hao phần lớn Hồn Lực của hắn, giờ phút này mà đi lên chỉ có chịu chết thôi."

Đám người Trưởng Lão khinh thường nhìn Tiêu Phàm, phần lớn bọn hắn đều đã bị Tiêu U thu mua, chỉ còn một vài người còn đứng về phía Tiêu Hạo Thiên, nhưng cũng không quá coi trọng Tiêu Phàm.

"Tiểu tử, ngươi còn muốn chiến đấu?" Tam Trưởng Lão thấy Tiêu Phàm đi đến tỷ thí đài lập tức trầm giọng nói

"Ta có nhận thua sao?" Tiêu Phàm thập phần bình tĩnh, thần nhiên nói: "Thân làm người Tiêu gia, ta vì ngươi cảm thấy thật đáng xấu hổ!"

"Hừ, tiểu tử, ngươi có biết đang nói chuyện cùng với ai không?" Tam Trưởng Lão cau mày một cái, sát ý nồng đậm từ khóe mắt dâng lên.

"Một con chó mà thôi, hơn nữa còn là một con chó biết cắn ngược lại chủ nhân!" Tiêu Phàm không hề kiêng kỵ gì.

Mặc dù Tiêu Phàm đối với Tiêu gia không có bao nhiêu lòng trung thành, nhưng hắn đối với Tiêu Hạo Thiên lại rất cảm kích và kính trọng, cho tới nay, nếu như không có Tiêu Hạo Thiên bảo hộ thì hắn sớm đã chết.

Bây giờ Tiêu Hạo Thiên bị người khác hạ độc, Trưởng Lão Tiêu gia phản loạn, hắn sao có thể đứng nhìn.

Mặc dù tu vi hắn rất yếu, chỉ là cảnh giới Chiến Sư trung kỳ, nhưng chỉ cần cảnh giới dưới Chiến Tôn hắn đều có sức đánh một trận, mà Chiến Tôn cường giả tại Tiêu gia cũng chỉ có hai người, một là Tiêu Hạo Thiên, người còn lại chính là vị Đại Trưởng Lão luôn thần bí kia.

Đại Trưởng Lão một mực canh giữ ở Chiến Kỳ Các rất ít khi xuất động, bất quá Tiêu Phàm biết rõ Đại Trưởng Lão nhất định đã phát hiện sự tình phát sinh ở đây, nếu hắn còn chưa tới có lẽ hắn chưa muốn xuất thủ.

Đã như vậy, hắn liền đi ra.

"Tự tìm cái chết!" Tam Trưởng Lão nghe Tiêu Phàm nói liền nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể nhảy lên thật cao, chân đạp Mê Tung Bộ hướng về Tiêu Phàm đánh tới.

Tiêu Phàm thần sắc bất động, đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn chăm chú Tam Trưởng Lão đang lao đến, khi khoảng cách chỉ còn ba mét thì Tiêu Phàm động.

Đồng dạng thi triển Mê Tung Bộ, Hồn Lực cuộn cuộn xuất ra, khí thế khủng bố bộc phát.

"Chiến Sư trung kỳ!" Nhị Trưởng Lão Tiêu Văn kêu sợ hãi, trong mắt lóe lên vẻ khó tin, hắn làm sao có thể ngờ Tiêu Phàm lại cường đại như thế, Chiến Sư sơ kỳ chưa phải thực lực chân chính của hắn.

"Chiến Sư trung kỳ? Chiến Sư trung kỳ thì thế nào, Bản Trưởng Lão là Chiến Sư hậu kỳ!" Tam Trưởng Lão cười lạnh nói, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng: "Phá Phong Trảm!"

Sau lưng hắn hiện ra một đạo hắc sắc quang ảnh, tỏa ra một cỗ khí thế sắc bén, Chiến Hồn Tam Phẩm: Phàm Kiếm.

"Hong hộc!"

Tiêu Phàm cười lạnh, lại thi triển ra một kiếm vừa rồi chém bay Tiêu Văn cùng Tiêu Thiên, chỉ là khí thế lần này lại mạnh hơn gấp mấy lần, lần trước hắn chỉ xuất ra chiến lực sơ kỳ mà thôi.

Tốc độ kiếm mang rất nhanh, công kích, lực lượng và tốc độ cơ hồ đạt tới dung hợp hoàn mỹ, một kiếm xuyên thủng ni tâm Tam Trưởng Lão, xé nát

Chiến Hồn của hắn.

Thi thể Tam Trường Lão ngã xuống đất, máu tươi, óc từ mi tâm bắn ra, trong mắt tràn ngập vô tận phần nộ cùng không cam lòng.

Trong lúc nhất thời toàn trường lặng ngắt như tờ, trợn mắt hốc mồm nhìn Tiêu Phàm, trong mắt lộ vẻ khó tin!

Một kiếm giết Tam Trường Lão!

Tiêu Phàm xuất thủ quyết đoán, tàn nhẫn, lấy thực lực Chiến Sư trung kỳ một kích giết chết Chiến Sư hậu kỳ, thực lực và tâm tính này triệt để trấn trụ tất cả mọi người ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đồ ước

"Tam Trường Lão, chết?"

Đám người kinh hãi hít vào một ngụm khí lạnh, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt cùng nhau đặt tại trên người Tiêu Phàm.

Ai cũng không ngờ Tiêu Phàm sẽ sát phạt quả đoán như thế, Tam Trường Lão dù sao cũng là Trường Lão a, lại bị hắn giết như thế.

Tiêu Hạo Thiên kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, cảm giác cực kỳ xa lạ, hắn bình thường khúm núm, ngay cả thờ cũng không dám lớn tiếng vậy mà tàn nhẫn quyết đoán như thế, người này thật sự là tôn nhi của hắn sao?

"Tính tình Phàm Nhi cùng phụ thân hắn Trường Phong giống nhau như đúc." Tiêu Hạo Thiên kích động trong lòng nói, "Đây mới là hài tử của Tiêu Trường."

Tiêu Phàm đứng ở trên chiến đài, cả người giống như một thanh bảo kiếm tuyệt thế, lạnh lùng quét mắt lên một đám Trường Lão trên đài hội nghị, cuối cùng nhìn về phía Tiêu U nói: "Sự tình Tiêu gia khi nào đến phiên một ngoại nhân đến nhúng tay? "

"Tiêu U ngươi không niệm ân tình, uống nước không nhớ nguồn liền thôi, còn muốn đoạt vị trí gia chủ Tiêu gia ta? Tiêu Phàm ta bình thường không giết nữ nhân, nhưng hôm nay nếu không giết ngươi thì làm sao lấy lại danh dự cho Tiêu gia ta? Nếu không giết ngươi, thì làm sao bàn giao cho tộc nhân của Tiêu gia?"

"Lăn đi lên nhận lấy cái chết!"

Mấy chữ cuối cùng, Tiêu Phàm cơ hồ là gào thét ra, một tay nắm chặt, một tay cầm kiếm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu U.

Con người Tiêu U vô cùng băng lãnh, khi nàng nhìn về đám người phía trên đài hội nghị lại phát hiện không có một người nào dám mở miệng, tất cả đều cúi đầu.

Tiêu gia Tam Trường Lão chết triệt để làm bọn hắn lạnh lòng.

"Tiêu Phàm, ngươi thật đúng là có thể ần nhẫn, dù bị người kêu phế vật suốt chín năm, kết quả ngươi lại trở thành chướng ngại vật của ta, ngươi đã muốn chết, ta liền thành toàn cho ngươi." Tiêu U cười lạnh một tiếng, nàng căn bản không đặt Tiêu Phàm ở trong mắt.

Sau đó ánh mắt lại rơi vào trên đài hội nghị, âm thanh lạnh lùng nói: "Coi như Tiêu Ngạn chết, các ngươi có thể đem tất cả phỉu sạch sẽ không? Tiêu Hạo Thiên chương quản Tiêu gia mười mấy hai mươi năm, Tiêu gia một mực đậm chân tại chỗ, hắn có tư cách gì làm gia chủ?"

"Chẳng lẽ ngươi có tư cách sao?" Tiêu Văn không chút khách khí, hắn mặc dù đối với Tiêu Phàm rất không ưa, nhưng là giờ phút này, hắn vẫn một mực đứng về phía Tiêu Hạo Thiên, không vì cái gì khác bởi vì Tiêu Hạo Thiên là thúc phụ hắn.

Toàn bộ Tiêu gia trừ Tiêu Phàm ra thì chỉ có hắn có quan hệ thân thiết với Tiêu Hạo Thiên, khả năng cha con bọn họ trở thành Gia Chủ Tiêu gia cũng lớn nhất.

"Ồ ào!" Tiêu U lạnh lùng chỉ vào Tiêu Văn, sau một khắc, một vệt sáng gào thét xuất ra, chỉ thấy một tên nam tử Hoàng gia cười Kim Thương Lang nháy lên thật cao, trong nháy mắt xuất hiện ở trước người Tiêu Văn.

Tiêu Văn biến sắc, đầu Kim Thương Lang là Tam Giai Hồn Thú, nam tử kia càng là Chiến Sư đỉnh phong, thực lực tổ hợp dạng này làm sao mà hắn có thể chống đỡ.

"Cút!" Tiêu Phàm gầm lên, trong nháy mắt Tiểu Kim cũng nổi giận gầm lên một tiếng, một cỗ uy thế ngập trời tán ra, Kim Thương Lang toàn thân run rẩy

dữ dội, bị dọa đến trong nháy mắt liền nằm rạp trên mặt đất.

Nam tử trên lưng nó run lên bần bật, trực tiếp từ trên lưng Kim Thương Lang ngã xuống.

Sau một khắc, tất cả mọi người đều nhìn vào Tiểu Kim, ai cũng không ngờ tới Hồn Thú còn chưa mọc đủ lông này lại khủng bố như thế, ần ần bên trong tiếng gầm còn có Thú Vương chỉ uy.

Tiêu Văn hít vào ngậm khí lạnh, phức tạp nhìn Tiêu Phàm, hẳn nào ngờ người cứu mình lại là Tiêu Phàm, Tiêu U mặc dù sẽ không giết chết hẳn nhưng vừa rồi nếu như bị đánh trúng cũng tuyệt đối sẽ trọng thương.

"Hồn Thú ta muốn." Tiêu U cực kỳ bá đạo nói.

"Rống!" Tiêu Kim gầm thét, mặt coi thường nhìn Tiêu U, điều này càng đẩy lên ham muốn chiến hữu của Tiêu U.

"Ta nghĩ phu quân ta sẽ rất thích Hồn Thú này." Tiêu U không những không giận mà còn cười nói, sau đó vừa nhìn về phía một đám trường lão trên đài hội nghị, nói: "Các người hiện tại còn có thể đổi ý, bất quá từ nay về sau các người sống hay chết đều không liên quan đến ta."

Lời này vừa nói ra, một đám Trường Lão toàn thân run rẩy, hồi lâu, lại có một người đi tới nói: "Gia Chủ, xin ngài hãy suy nghĩ cho Tiêu gia, hãy thoái vị a!"

"Mời Gia Chủ nghĩ lại." Các Trường Lão khác cũng nhao nhao bá nói.

Tiêu Hạo Thiên toàn thân run lên, cả người tựa như già đi mấy chục tuổi.

"Tiêu U, có dám đánh cuộc với ta một ván, người nếu thắng, vị trí gia chủ Tiêu gia liền thuộc về người, người nếu thua, ngay lập tức rút ra Tiêu Thành, từ nay về sau không được bước vào Tiêu Thành một bước." Tiêu Phàm tiến lên phía trước, lạnh lùng nhìn Tiêu U nói.

"Được, nếu như ta thắng, Hồn Thú này thuộc về ta." Tiêu U gật gù đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Tiêu Kim.

Tiêu Phàm lắc đầu, nhưng mà Tiêu Kim lại là gầm nhẹ một tiếng, Tiêu Phàm minh bạch ý tứ Tiêu Kim, lập tức hít sâu nói: "Được!"

"Gia gia, có thể tin tưởng ta một lần hay không?" Tiêu Phàm vừa nhìn về phía Tiêu Hạo Thiên nói.

Hắn biết rõ, Tiêu U muốn danh chính ngôn thuận chiếm lấy vị trí gia chủ, cho nên sẽ không bức từ Tiêu Hạo Thiên, đây cũng là thẻ đánh bạc duy nhất của hắn.

Bằng không, nếu như Tiêu U muốn bất chấp thủ đoạn giành lấy chức vị gia chủ này thì chỉ bằng những người Tiêu gia cơ bản không thể chống đỡ được, dù sao chỗ dựa của nàng là Hoàng gia, Hoàng gia tại Yên Thành là đại gia tộc, tuyệt đối không phải Tiêu gia nhỏ nhỏ có thể so sánh.

Tiêu Hạo Thiên cau mày tựa muốn đem nhìn thấu Tiêu Phàm, lúc này, Tiêu U giống như sợ Tiêu Hạo Thiên không đáp ứng, vội vàng mở miệng nói: "Làm sao, Tiêu gia Gia Chủ thậm chí ngay cả điểm quyết đoán ấy đều không có sao? Người như thế này lại muốn chấp chương Tiêu gia?"

Ánh mắt Tiêu Hạo Thiên rơi vào trên người Tiêu Phàm, hắn phát hiện Tiêu Phàm vô cùng kiên định, mang theo một cỗ tự tin vô địch, đột nhiên, hắn sang sang cười một tiếng, nói: "Người là tôn nhi ta, ta không tin người thì còn có thể tin ai?"

"Không hổ là Tiêu gia Gia Chủ, có quyết đoán! Nếu Gia Chủ đều đã đáp ứng vậy tên phế vật này liền có thể đến đây nhận lấy cái chết." Tiêu U cười đắc ý, đi đến tỷ thí đài, vấy dài kim sắc phiêu động, phách lối không ai bì nổi.

Tiêu Phàm thập phần bình tĩnh đi đến tỷ thí đài, trên người tỏa ra một cỗ khí thế thần bí.

"Cho người một cái lựa chọn, nếu như người tự giác rút xuống dưới ta liền có thể tha cho người một mạng." thần sắc Tiêu U bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, hoàn toàn không để Tiêu Phàm vào mắt.

Tiêu Phàm cười, Tiêu U giờ phút này xác thực tán mát ra một cỗ tự tin, cho dù Chiến Tôn bình thường nhìn thấy đoán chừng cũng sẽ kiêng kị mấy phần.

"Người cười cái gì? Chẳng lẽ người cho rằng ta đang đùa giỡn với người? Người nghĩ người đánh thắng được Tiêu Thiên thì có tư cách đánh với ta một trận sao? Người sẽ sớm thấy ý nghĩ của người buồn cười đến thế nào! Còn có, nụ cười của người làm ta rất khó chịu." Tiêu U lạnh lùng nói.

Nghe nói như thế, Tiêu Phàm càng vui vẻ, chậm chọc nói: "Ý người muốn nói cho ta biết, người đã là nửa bước Chiến Tôn phải không, tại sao người lại nói nhảm nhiều như vậy?"

Quả nhiên vừa nghe Tiêu Phàm nói, thân thể mềm mại của Tiêu U run lên, thần sắc cứng đờ, sau đó chậm rãi trở nên âm lãnh, một cỗ khí thế bành trướng từ trên người nàng tỏa ra: "Nếu người đã biết thế, vậy người cũng không nên sống tiếp nữa."

"Chiến Sư đỉnh phong? Không, nửa bước Chiến Tôn! Nàng đã bước nửa chân vào cảnh giới Chiến Tôn!" Đám người lên tiếng kinh hô.

Rất nhiều đệ tử Tiêu gia và Trường Lão bắt đầu dao động, Tiêu U trẻ tuổi như thế lại tùy thời có thể trở thành Chiến Tôn, đợi một thời gian sau Tiêu U nắm giữ Ngũ Phẩm Chiến Hồn liền không phải càng lợi hại hơn Tiêu Hạo Thiên?

Nếu quả thật để Tiêu U làm gia chủ, có lẽ, Tiêu gia mới có thể chân chính hưng thịnh, quét ngang các thế lực ở Tiêu Thành, trở thành Tiêu Thành đệ nhất gia tộc!

"Ta vốn cho rằng người cuối cùng là Tiêu Thiên lại không hề nghĩ tên phế vật suốt chín năm như ngươi, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết, ngươi mãi mãi cũng chỉ là vật làm nền cho người khác!" Tiêu U toàn thân phát ra khí tức cường đại, hàn khí băng lãnh hướng về Tiêu Phàm đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chiến Tiêu U

Trên tỷ thí đài, Tiêu U phát ra khí tức băng lãnh, quanh thân nàng đột nhiên xuất hiện một tầng bạch sắc băng sương, hàn khí lạnh lẽo hướng về Tiêu Phàm đánh đến.

"Phi Hồng Thất Kiếm!" Tiêu Phàm quát lên một tiếng đánh đòn phủ đầu, thân hình chớp động, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Tiêu U, hai tay cũng kết thành kiếm chỉ, Hồn Lực xuất ra ngoài ngưng tụ thành một thanh Hồn Lực Chỉ Kiếm.

Đám người hai mắt ngưng tụ, bọn hắn chỉ thấy một đạo kiếm mang lấp lóe, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng, ai cũng không ngờ Tiêu Phàm vậy mà chủ động xuất kích.

Giờ phút này, không có bất luận kẻ nào đem Tiêu Phàm cùng phế vật hai chữ liên hệ cùng một chỗ, nếu như Tiêu Phàm mà là phế vật thì cả tòa Tiêu Thành có ai dám xưng là thiên tài?

"Điều trùng tiểu kỹ! Băng Sương!" Tiêu U lạnh lùng cười một tiếng, không thèm để ý, hơi hốt vung ra một chưởng, một cổ băng hàn chi khí lao về phía Tiêu Phàm.

"Hàn khí thật bá đạo, Chiến Hồn của Tiêu U đến cùng là gì?" Đám người con ngươi co rụt lại ánh mắt tràn ngập kinh khủng nhìn về phía Tiêu U.

Dưới đài, Tiểu Ma Nữ sắc mặt có chút ngưng trọng, không khỏi nắm chặt tay, lo lắng thay Tiêu Phàm, trong lòng buồn bực nói: "Ta làm sao lại lo lắng cho tên lưu manh kia? Nhưng mặc dù hắn hơi xấu tính một chút nhưng ta cũng không muốn hắn chết a."

Tiêu Thiên nắm chặt nắm đấm, móng tay bấm vào trong lòng bàn tay, từng tia máu tươi thấm thấu mà ra, hắn không cam lòng: "Người đứng trên đài đáng lẽ phải là ta, Tiêu Phàm kia dựa vào cái gì có thể đứng trên đó!"

Càng nghĩ Tiêu Thiên càng phần nộ, thiếu chút nữa thì triệt để bạo phát ra.

Tiêu Phàm hai tay chấn động, Băng Sương bao trùm bên ngoài cơ thể lập tức bị chấn nát, Kiếm Thế không giảm mấy may cùng một chưởng của Tiêu U va chạm vào một chỗ, hai người cấp tốc lui lại.

Một cổ sóng to gió lớn quét ra, thân hình Tiêu Phàm rút lui mấy trượng, thẳng đến mép tỷ thí đài mới dừng lại, khí huyết trong cơ thể sôi trào không thôi.

"Quả nhiên không hổ là nửa bước Chiến Tôn, Hồn Lực cường đại vô cùng, có thể ngưng tụ thành thực thể, xác thực so Chiến Sư cảnh cường đại hơn quá nhiều." Tiêu Phàm cảm nhận được cổ hàn băng chi lực bá đạo, thầm nghĩ trong lòng: "Bất quá ta cũng có ưu thế, Hồn Lực tinh khiết hơn một trăm loại chiến kỹ."

"Kim Cương Chi!" tâm thần hắn thu liễm lại, ngón tay lại xuất ra, tại hư không ngưng tụ thành một cái Kim Sắc Chỉ, khí tức cuồng bạo không thể cản.

"Ánh sáng đom đóm cũng dám cùng nhật nguyệt tranh huy? Kim Cương Chi sao? Ta cũng biết." Tiêu U vẻ mặt coi thường, thực lực nàng đã nửa bước Chiến Tôn cũng không phải nói đùa, cảnh giới dưới Chiến Tôn nàng cơ hồ không hề sợ bất kỳ ai.

Oanh!

Hai đạo Kim Cương Chi va chạm vào cùng một chỗ, sau một khắc, Tiêu U biến sắc, không thể tưởng tượng nổi nhìn Tiêu Phàm: "Kim Cương Chi của ngươi đã luyện đến đỉnh phong?"

"Ngươi cứ nói xem." Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng, thân hình lần nữa bị đẩy lui, bất quá lại tốt hơn vừa rồi, chỉ bị đẩy lui chút ít.

Nếu chỉ so về khổng chế Hồn Lực thì cho dù Tiêu U cũng không bằng Tiêu Phàm, hắn đem hơn một trăm loại chiến kỹ luyện đến đỉnh phong, cái này không phải chỉ dùng khủng bố để hình dung, đừng nói Chiến Sư, coi như Chiến Tôn, thậm chí Chiến Tông cũng không thể nào làm được.

Hơn nữa, Tiêu Phàm vẹn vẹn trong một tháng liền thành công, nói ra tuyệt đối kinh thế hãi tục.

"Coi như người đem Kim Cương Chi luyện đến đỉnh phong thì như thế nào, người đồng dạng đều sẽ chết!" Tiêu U khẽ kêu, lấy tu vi của nàng vẫn như cũ không xem trọng Tiêu Phàm.

Băng tuyết đầy trời tựa như đang nhảy múa, sương lạnh tàn phá bừa bãi, tụ lại thành một cỗ lại một cỗ Băng Phong cường đại xâm nhập tứ phương.

"Phá Lăng Thủ!"

Tiêu Phàm quát lạnh một tiếng, vẫn như cũ vững như Thái Sơn, lời âm cuộn cuộn, tay phải một chưởng quét ra, một cỗ khí lạnh trong hư không dân lên, Hồn Lực bành trướng giống như sóng biển đang gào thét.

"Lại là chiến kỹ đỉnh phong?" Tiêu U rút cục biến sắc, cho dù là nàng cũng chỉ có thể đem ba loại Nhị Phẩm Chiến Kỹ luyện đến đỉnh phong, mỗi một loại đều hao phí thời gian gần một năm.

Nàng biết rõ đỉnh phong chiến kỹ rất đáng sợ, cho dù là Nhị Phẩm Chiến Kỹ một khi luyện đến đỉnh phong hóa cảnh, uy lực tuyệt đối không kém gì Tam Phẩm Chiến Kỹ.

Trên đài hội nghị, Tiêu Hạo Thiên cũng là kinh ngạc không thôi, nhìn lên thương khung, trong lòng quát âm lên: "Trường Phong, người thấy sao? Đây là con trai của người, là Tiêu gia thiên tài! Nhất mạch của ta đây rút cục có người kế tục!"

Bên trong một góc tối trong luyện võ trường có một lão giả tóc trắng đang nhìn Tiêu Phàm phía trên chiến đài, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái: "Tiêu tử này chỉ từng tiến vào Chiến Kỹ Các một lần, làm sao biết nhiều chiến kỹ như vậy? Chẳng lẽ là học trộm?"

Nếu như người Tiêu gia nhìn thấy nhất định sẽ nhận ra, đây không ai khác mà chính là Đại Trường Lão?

"Không đúng, nếu như là học trộm thì hẳn không có khả năng học đến hoàn mỹ như thế, cái này căn bản không có bất kỳ tí vết nào, còn có một vài chiến kỹ ta cũng không bằng a." Đại Trường Lão hít sâu một hơi, đột nhiên con người run lên, nói: "Chẳng lẽ là lần trước hắn tiến vào Chiến Kỹ Các liền đem những chiến kỹ kia ghi nhớ hết? Nếu quả thật là như vậy thì thiên phú của kẻ này cũng quá yêu nghiệt đi!"

Khó trách Đại Trường Lão lại khiếp sợ như vậy, một loại chiến kỹ muốn luyện đến đỉnh phong đều cần thời gian rèn luyện cùng diễn luyện, cho dù thiên phú người Yêu Nghiệt như thế nào cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy tu luyện tới đỉnh phong.

Phải biết, Tiêu Phàm hiện tại mới chỉ có mười sáu tuổi a, coi như hắn lần thứ nhất thức tỉnh Chiến Hồn về sau bắt đầu tu luyện đến hiện tại cũng mới chín năm.

Thời gian chín năm đem hai ba loại chiến kỹ tu luyện tới đỉnh phong đối với thiên tài mà nói cũng không có khó gì, nhưng chiến kỹ tu luyện tới đỉnh phong mà Tiêu Phàm thi triển lại đến hai ba chục loại, cái này cũng có chút khủng bố.

"Tiêu gia có lẽ sẽ không còn yên tĩnh a, Trường Phong, con trai của người có lẽ không hề yếu hơn người a." Hồi lâu, Đại Trường Lão cảm thán một hơi nói.

Phía trên tỷ thí đài, Tiêu Phàm cùng Tiêu U đối chiến trên trăm chiêu, trong lúc đó, Tiêu Phàm hết thấy thi triển ra ba mươi mấy loại chiến kỹ đỉnh phong làm mọi người vô cùng chấn động.

Ba mươi mấy loại chiến kỹ đỉnh phong a, cho dù Tuyệt Thế Yêu Nghiệt cũng chưa chắc có thể làm đến a.

Tiêu U càng đánh càng sợ, thực lực Tiêu Phàm không mạnh nhưng lại quá khó chơi, hắn chỉ thi triển Nhị Phẩm Chiến Kỹ liền chống đỡ được nửa bước Chiến Tôn, nếu như học được Tam Phẩm Chiến Kỹ, sau đó lại tu luyện tới đỉnh phong, như vậy lại càng cường đại biết bao.

"Hàn Băng Trảm!" Tiêu U khẽ quát một tiếng, trong lòng càng thêm ngưng trọng, nàng phát hiện bản thân đánh giá quá thấp Tiêu Phàm, đây mới là thực lực chân chính của Tiêu Phàm, Thân Pháp Chiến Kỹ đều kỳ diệu tuyệt đỉnh, Công Kích Chiến Kỹ càng là nhanh, chuẩn, hung ác!

"Lưu Vân Kiếm!" Tiêu Phàm rất bình tĩnh, động tác nhẹ nhàng không có hoa chiêu hư ảnh gì nhưng sức công phạt lại dị thường sắc bén lạnh lẽ.

Ầm! Hai người hai kiếm va chạm lẫn nữa, Băng Sương Chi Khí cùng Vô Tận Kiếm Khí va chạm, hư không phát ra từng đợt tiếng nổ đùng đoàng.

Quý dị là lần này Tiêu Phàm vền vẹn chỉ lui ra phía sau hai bước, đồng dạng.

Tiêu U cũng lui ra phía sau một bước.

"Các người có phát hiện hay không, Tiêu Phàm càng đánh càng mạnh?"

"Có mạnh hơn lại thì thế nào, hắn chỉ là Chiến Sư trung kỳ, Tiêu U lại là Chiến Sư đỉnh phong, một chân bước vào cảnh giới Chiến Tôn, hơn nữa, nàng còn chưa thi triển lực lượng Chiến Hồn!"

"Chẳng lẽ Tiêu Phàm đã thi triển lực lượng Chiến Hồn sao? Có thể lấy Chiến Sư trung kỳ đối chiến Chiến Sư đỉnh phong, nếu như thi triển Chiến Hồn, Tiêu U chưa chắc là đối thủ!"

Đám người kinh hô không thôi, cái nhìn đối với Tiêu Phàm hoàn toàn thay đổi, không ít người càng lộ ra vẻ kính sợ.

"Ta muốn ngươi chết!" Tiêu U triệt để phản nộ, lời còn chưa dứt, ở sau lưng nàng đột nhiên xuất hiện một đầu cự lang dài sáu mét, miệng nhe răng nanh, mặt mũi dữ tợn nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Muốn giết ta? Ngươi còn chưa có tư cách

Ngũ Phẩm Chiến Hồn: Băng Sương Cự Lang.

Nhìn thấy bóng sói to lớn sau lưng Tiêu U, đám người lên tiếng kinh hô, trên người cự lang phát ra hàn khí cuộn cuộn, làm mọi người ở đây một trận hãi hùng khiếp vía.

Uy thế Ngũ Phẩm Chiến Hồn phát ra cũng không hề yếu hơn Tứ Giai Hồn Thú.

Tiêu U nắm giữ Ngũ Phẩm Chiến Hồn, nếu không vẫn lạc vậy liền đại biểu cho nàng có một ngày sẽ trở thành cường giả Chiến Tông cảnh, phóng nhân cả tòa Tiêu Thành cơ hồ cũng là tồn tại vô địch.

Người Tiêu gia rốt cuộc biết lực lượng Tiêu U, rất nhiều người trong lòng đã làm tốt dự định, từ Tiêu U đảm nhiệm Tiêu gia Gia Chủ, có lẽ thật có thể nhưng Tiêu gia cường thịnh phồn vinh.

"Đại tỷ Tiêu U vậy mà thực nắm giữ Ngũ Phẩm Chiến Hồn, tương lai chính là cường giả Chiến Tông a, để nàng đảm nhiệm Gia Chủ tốt hơn."

"Không sai, ta thấy cũng không cần nhất thiết phải so sánh, coi như Tiêu Phàm may mắn thắng lại như thế nào, làm Gia Chủ quan trọng nhất là tiềm lực."

"Chiến lực mặc dù là phương diện, nhưng không thể không thừa nhận, Tiêu U đảm nhiệm chức vị Gia Chủ Tiêu gia thích hợp hơn, hơn nữa Tiêu U còn là con dâu của Hoàng gia Yên Thành, càng có lợi cho Tiêu gia ta phát triển."

Đám Trưởng Lão ta một câu người một câu làm Tiêu Hạo Thiên toàn thân run rẩy dữ dội, sắc mặt trắng bệch không thôi, hần hướng về phía một đám Trưởng Lão Tiêu gia nổi giận nói: "Đều im miệng cho ta! Trong mắt các ngươi còn có Gia Chủ ta sao?"

"Gia Chủ? Bởi vì ngươi là Gia Chủ mới nên lấy đại cục làm trọng, Tiêu gia ta chỉ có dưới sự lãnh đạo của Tiêu U mới có thể trở nên càng mạnh!" Một tên Trưởng Lão cười lạnh nói.

"Vậy nàng cũng phải là người của Tiêu gia!" Tiêu Hạo Thiên trợn mắt trừng một cái, tức giận đến toàn thân run rẩy không thôi.

Trưởng Lão kia không chút phát lòng, nói ra: "Tiêu U họ Tiêu, chẳng lẽ không phải ta người của Tiêu gia sao? Tiêu Phàm đồng dạng họ Tiêu lại là liên Tam Trưởng Lão cũng dám giết, về sau nếu như hần trở thành Gia Chủ còn như thế nào? Trưởng Lão chúng ta đủ cho hần giết sao?"

Tiêu Hạo Thiên bắt lực phản bác, tức giận phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt khó coi vô cùng.

"Gia gia!" Tiêu Phàm kêu to, hần biết rõ Tiêu Hạo Thiên lửa giận công tâm, làm độc tố trong bản thân tăng nhanh hơn.

"Ngươi cũng đừng quên, ngươi nếu rời khỏi tỷ thí đài thì ngươi liền bại!" Tiêu U cười lạnh, Tiêu Phàm thân hình bỗng ngưng một cái, một cước ngừng trên không trung, nếu như bước thêm một bước thì hần đã rời khỏi tỷ thí đài.

Nếu quả thật thua, vị trí gia chủ Tiêu gia liền thuộc về Tiêu U.

Nếu như là trước đó, Tiêu Phàm lúc đầu còn kiêng dè vị trí gia chủ kia nhưng khi hần vừa thấy đám Trưởng Lão khốn kiếp kia kẻ xướng người họa liền biết rõ Tiêu gia như thế này giữ lại cũng không còn ý nghĩa gì.

Nhưng một trận chiến này hần vẫn không thể thua, một khi thua, Tiểu Kim nhất định bị cưỡng ép mang đi, thực lực Tiêu U sẽ không kiêng kị hần.

Nhưng bốn người Hoàng gia này lại để hần không thể không đề phòng, trong đó không thiếu Chiến Tôn cường giả.

Hơn nữa, những người Tiêu gia này tình nguyện trở thành chó của Tiêu U, một khi bản thân thất bại thì đám người Tiêu gia nhất định sẽ trở mặt.

"Ngũ Phẩm Chiến Hồn: Băng Sương Cự Lang? Rất mạnh sao?" Tiêu Phàm hai mắt khẽ híp một cái, cười lạnh, phản nộ quát: "U Linh Chiến Hồn, đi ra!"

Hô! Chỉ một thoáng, một đạo bóng đen to lớn từ phía sau Tiêu Phàm xuất hiện, bóng đen chìm nổi, khi nhìn vào trực tiếp liền làm cho người khác cảm thấy lạnh xương.

Mặc dù so với Ngũ Phẩm Chiến Hồn: Băng Sương Cự Lang thì U Linh Chiến Hồn hình thể hoàn toàn nhỏ bé nhưng khí tức nó phát ra lại là vô cùng cường đại.

"Đây là Chiến Hồn gì? Ta làm sao chưa thấy qua?"

"Chiến Hồn nhỏ như vậy, thì có thể mạnh đến thế nào? Đoán chừng chỉ là Tam Phẩm Chiến Hồn thôi, dù sao Tiêu Phàm hiện tại cũng chỉ là cảnh giới Chiến Sư."

"Không đúng, khí tức Chiến Hồn này phát ra không hề yếu hơn so với Ngũ Phẩm Chiến Hồn, chẳng lẽ là Lục Phẩm Chiến Hồn?"

Đám người kinh hãi nhìn hư ảnh phía sau Tiêu Phàm, phần lớn mọi người cũng không coi trọng, trên mặt đều là vẻ khinh thường, chỉ có số ít người hơi hơi ngoài ý muốn.

Chiến Hồn mặc dù đại biểu cho tiềm lực và thiên phú của một người nhưng ở một số thời điểm nhất định cũng đại biểu cho chiến lực của người đó.

Chiến Hồn của Tiêu Phàm quá mức nhỏ bé, hơn nữa lại mờ mịt không thấy được, đoán chừng ngay cả một vuốt của Ngũ Phẩm Băng Sương Cự Lang cũng không đỡ được, như thế làm sao có thể là đối thủ của Tiêu U.

"Đồ lưu manh đây là Chiến Hồn gì?" Tiểu Ma Nữ ánh mắt lập lòe, ánh mắt lộ ra vẻ cổ quái.

Dưới tình huống hấp thu thiên địa linh khí mà không phóng xuất Chiến Hồn thì tốc độ của hắn luôn nhanh hơn nàng, theo lý thuyết, Chiến Hồn của Tiêu Phàm phải rất mạnh mới đúng, nhưng hiện tại nhìn vào thì cũng không mạnh chút nào a.

Nếu như nói có người nhìn ra chỗ bất phạm của Chiến Hồn này vậy cũng chỉ có Đại Trưởng Lão đang nấp trong góc kia.

Vào lúc Tiêu Phàm triệu hồi ra Chiến Hồn thì con người Đại Trưởng Lão rung động kịch liệt, bờ môi run rẩy nói: "Ám... Hắc Ám Hệ Chiến Hồn?"

Hắc Ám Hệ Chiến Hồn, đây chính là Chiến Hồn đặc thù a, phóng nhãn toàn bộ Đại Yên Vương Triều cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện, khó trách Đại Trưởng Lão lại khiếp sợ như vậy.

"Không đúng, khí tức này lại không giống Chiến Hồn đặc thù của Hắc Ám Hệ, bất quá vô luận như thế nào, nếu như kẻ này có thể tiến vào học viện Thần Phong thì xem như mình đã tặng cho tiểu tử Lục Vũ kia một tuyệt thế chí bảo rồi."

Đã như vậy, vậy liền dứt khoát rời Tiêu gia đi, cứ ở lại đây cũng không còn ý nghĩa nữa, đợi một ngày người trưởng thành vậy thì có thể đi giúp phụ thân người một tay." Đại Trưởng Lão nhìn U Linh Chiến Hồn của Tiêu Phàm, cười lên, nguyên bản hắn chuẩn bị tại thời khắc mấu chốt xuất thủ nhưng giờ phút này hắn lại từ bỏ.

Bên trên Tỷ thí đài, Tiêu U rất hưởng thụ âm thanh tán dương của tu sĩ bốn phía, nàng nắm giữ Ngũ Phẩm Chiến Hồn, dù tại Yên Thành cũng coi là một tiểu nhân vật.

Khi thấy U Linh Chiến Hồn yếu đuối của Tiêu Phàm, Tiêu U lập tức cười lạnh, nói: "Còn tưởng rằng người có thể cho ta vui mừng ngoài ý muốn, nhưng là hiện tại xem ra chỉ là miệng hùm gan sứa, đã như vậy, người có thể chết được rồi!"

Lời vừa nói xong vô số Băng Sương bay lên, không gian xung quanh Tiêu U đều tràn ngập hàn khí chí hàn, tuyết ánh bay tán loạn, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống mấy độ.

Đám người bên dưới chiến đài không khỏi lui về sau mấy bước, trong thần sắc đều là vẻ kinh hãi, Ngũ Phẩm Chiến Hồn cường đại vượt qua tưởng tượng của bọn hắn.

"Muốn giết ta, người còn không có tư cách!" Tiêu Phàm thần sắc không hề bận tâm cổ hàn khí kia, trên người hắn hình thành một tầng hơi mỏng Băng Sương, nhưng quý dĩ là hắn căn bản không hề cảm giác được bất luận điểm hàn khí nào.

Cho dù tóc cùng lông mày hắn đều đông kết thành Băng Sương, nhưng con người vẫn tĩnh lặng đến đáng sợ.

Sau một khắc, Tiêu Phàm đạp chân xuống, chân đạp Mê Tung Bộ trong hư không lưu lại một đạo tàn ảnh, có U Linh Chiến Hồn gia trì, bộ pháp hắn càng quý dĩ hơn, khí thế của hắn chẳng những không yếu đi mà ngược lại càng thêm cường đại, phảng phất không có cái gì có thể ngăn cản bước chân hắn.

"Chết!" Tiêu U gầm thét, bông tuyết đầy trời đột nhiên ngưng tụ thành Băng Sương Chi Khí phô thiên cái địa hướng về Tiêu Phàm đánh tới.

"Phá!"

Tiêu Phàm không lùi mà tiến, trong đầu lóe lên những chiến kỹ quyền pháp mà Vô Tận Chiến Điển dung hợp lúc trước, tất cả khí thế đều hội tụ ở trên nắm đấm, phá không mà lên, có U Linh Chiến Hồn gia trì, khí thế của hắn bỗng gia tăng gấp bội.

Một quyền kinh thiên, thế như lôi đình, bông tuyết đầy trời nổ tung, hàn băng đông kết trong hư không đều trực tiếp bị phá vỡ.

Dưới một quyền này, tất cả chỉ là rom rác, không chỉ có là uy lực mà còn có khí thế, đều đạt tới cực hạn của Chiến Sư trung kỳ, một kiếm lúc trước bại

lui Nhị Trưởng Lão Tiêu Văn, một quyền này đồng dạng đẩy lui Tiêu U.

Con người Tiêu U bỗng nhiên co rút lại, một quyền này quá kinh khủng, so với một kiếm chém bay Tiêu Văn kia lại càng khủng bố hơn, nàng liên tục lui về phía sau.

"Trảm!"

Nhưng Tiêu Phàm cũng không có cho nàng bất cứ cơ hội nào, thân thể liên tục ép tới, Hồn Lực lại ngưng tụ thành một thanh Hồn Lực Chi Kiếm, phong lôi sét gào, kiếm khí tung hoành, tất cả mọi thứ đều bị chôn vùi trong kiếm quang.

Phốc!

Trên cánh tay Tiêu U xuất hiện một vết huyết kiếm, nếu như không phải nàng lui nhanh thì một cánh tay này đã không còn, nhưng chính bởi vì nàng lui nên lúc nàng lấy lại tinh thần thì đã đứng bên dưới Tỳ thí đài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lửa giận của Tiêu Hạo Thiên

Luyện võ tràng một mảnh tĩnh mịch, ánh mắt tất cả mọi người toàn bộ đều ngưng tụ ở trên người Tiêu Phàm, sau một lúc mới hoàn hồn.

- Tiêu Phàm thắng?

- Làm sao có thể! Chiến Hồn kia làm sao lại mạnh hơn Chiến Hồn của Tiêu U được, chẳng lẽ thực sự là Lục Phẩm Chiến Hồn!

- Lục Phẩm Chiến Hồn, đây chính là tồn tại có thể trở thành Chiến Vương a, toàn bộ Đại Yên Vương Triều, Chiến Vương có mấy người đâu chứ!

Người Tiêu gia mất tròn, rất nhiều người trong lòng hối hận không thôi, sớm biết như thế đã đứng bên cạnh Tiêu Hạo Thiên rồi a, lúc này còn bỏ đá xuống giếng, đợi một thời gian sau, Tiêu Phàm trưởng thành sẽ trả thù bọn hắn thì làm sao đây?

Tiêu U có Ngũ Phẩm Chiến Hồn, tại Tiêu Thành nho nhỏ này quả thật chưa từng xuất hiện.

Nhưng tại Yên Thành cũng không tính là gì, người có Lục Phẩm Chiến Hồn đều không ít nhưng người có thể chân chính trở thành Chiến Vương thì không bao.

Vì vậy, Ngũ Phẩm Chiến Hồn so với Lục Phẩm Chiến Hồn lại cũng không tính là gì.

- Người bại!

Tiêu Phàm rất bình tĩnh nhìn Tiêu U.

- Bại? Ta còn không có bại!

Tiêu U cười lạnh, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, vừa dứt lời, mấy đạo thân ảnh gào thét mà tới, trong nháy mắt xuất hiện ở bên người nàng.

Tiêu U lạnh lùng nhìn Tiêu Phàm, sau đó lại đảo qua đám người trên đài hội nghị:

- Ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, vị trí Gia Chủ Tiêu gia này, các ngươi nhường cũng được, không muốn nhường cũng phải nhường!

Lúc này, bốn người bên cạnh nàng cũng nhìn chăm chăm đám người trên đài hội nghị, chỉ cần Tiêu U ra lệnh một tiếng, bọn hắn nhất định liền sẽ ra tay.

- Gia Chủ, xin thoái vị a.

Lúc này, đám Tiêu gia Tứ Trưởng Lão đồng thời mở miệng nói.

- Mời Gia Chủ nghỉ lại!

Các Trưởng Lão khác cũng nhao nhao mở miệng.

- Nhị gia gia, xin hãy thoái vị, ta nghĩ Tiêu U đảm nhiệm chức vị Gia Chủ càng thêm thích hợp, hơn nữa, nàng dù sao cũng là tỷ tỷ của ta, ta cũng tin tưởng nàng.

Đột nhiên, Tiêu Thiên một mực trầm mặc không nói mở miệng.

- Thúc phụ, Thiên Nhi nói không sai, ngài vẫn là hảo hảo dưỡng lão đi, Tiêu gia cần một dòng máu mới.

Tiêu Văn cũng hợp thời mở miệng, hiện tại hắn quyết định đứng về phía Tiêu U.

Tiêu Phàm thần sắc vô cùng băng lãnh, hắn mặc dù không nghĩ Tiêu U sẽ giữ lời, nhưng ít ra, người Tiêu gia sẽ biết cẩn thận cân nhắc một lần nữa.

Nhưng sự việc lại vượt ngoài ý muốn hắn, đám người của Tiêu gia quá mức vô sỉ, điều này cũng làm cho hắn minh bạch, tại trước mặt thực lực tuyệt đối, không còn bất kỳ tôn nghiêm gia tộc gì, cả đám đều trở nên hèn kém đến cực điểm.

- Ha ha ~

Đột nhiên Tiêu Hạo Thiên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, một cỗ khí thế cường đại từ hắn phóng ra, hai mắt đỏ bừng, lạnh lùng nhìn đám người Tiêu gia:

- Quả nhiên không hổ là hảo nam nhi Tiêu gia ta! Tham sống sợ chết, bán mình cầu vinh, mặt mũi Tiêu gia ta đều bị các nguoi ném đi hết!

- Vị trí gia chủ này, Tiêu Hạo Thiên ta sẽ không nhường, có bản sự, các nguoi tự mình tới lấy!

Tiêu Hạo Thiên có chút phát cuồng, thân thể lung la lung lay, độc tố trong cơ thể hắn một khi điều động Hồn Lực liền sẽ càng nguy hiểm, nhưng hiện tại, hắn cũng đã không còn lo xa được như thế.

- Ai giết hắn, người đó là Gia Chủ Tiêu gia!

Tiêu U cười lạnh, đối với vị trí gia chủ Tiêu gia, nàng không có quan tâm quá nhiều, nàng chỉ muốn trả mối hận ba năm trước đây mà thôi.

Năm đó bị Tiêu gia truy sát, nàng liền hạ quyết tâm nhất định phải trả thù Tiêu gia, Tiêu Hạo Thiên nhất định phải chết!

- Thúc phụ, đắc tội!

Tiêu Văn hít sâu một hơi, dẫn đầu hướng về chỗ ngồi gia chủ phóng đi, hắn đối với vị trí gia chủ đã thêm nhỏ dãi từ lâu, bây giờ có cơ hội, làm sao có thể bỏ lỡ.

- Đồ Hồn trùng!

Tiêu Hạo Thiên gầm thét một tiếng, khí thế Chiến Tôn cảnh hiển lộ, Hồn Lực khủng bố cùng một chương xuất ra đánh bay Tiêu Văn.

Hắn trong lòng phần nộ tới cực điểm, hắn chưa bao giờ nghĩ tới người thứ nhất xuất thủ với bản thân lại là cháu ruột hắn, nguyên bản hắn còn dự định về sau đem vị trí gia chủ truyền cho Tiêu Văn hoặc là Tiêu Thiên.

- Nguoi đã không biết thời thế, vậy thì chết đi!

Trên đài hội nghị đám người Tứ Trường Lão nhao nhao hành động, giống như là đàn sói đói hướng về Tiêu Hạo Thiên tấn công.

- Hoành Tảo Thiên Quân!

Tiêu Hạo Thiên gào thét, trên đỉnh đầu hắn hiện ra một chùy ảnh to lớn, chiến ý bành trướng, khí thế cường đại mãnh liệt, đây chính là Tứ Phẩm Chiến Hồn: Lưu Tinh Chùy!

Ầm ầm!

Một đạo đạo thân ảnh bị đánh bay, huyết quang trong hư không bắn ra bốn phía, đã đến một bước này, Tiêu Hạo Thiên đã không còn gì lưu tình, bất quá khi hắn điều động Hồn Lực, độc tố bên trong cơ thể cũng bắt đầu nhanh chóng lan ra, hắn liền phun ra một ngụm máu đen.

- Lão thất phu, đi chết đi.

Đột nhiên Tiêu Thiên bộc phát xông lên, từ phía sau đánh lên Tiêu Hạo Thiên, Tiêu Hạo Thiên tròn mắt quét ngang, một cỗ sát khí thực chất xuất ra đánh bay Tiêu Thiên.

- Chết!

Chỉ một thoáng, Tiêu Văn lần nữa đánh tới, một cỗ lực lượng cuồng bạo nhắm thẳng Tiêu Hạo Thiên đánh tới.

- Thứ không biết xấu hổ, nguoi còn sống chính là sỉ nhục của Tiêu gia! Lưu Tinh Trấn Áp!

Tiêu Hạo Thiên thét dài một tiếng, Lưu Tinh Chùy trên đỉnh đầu gào thét xuất ra như một ngọn núi trấn áp xuống.

Một cỗ Hồn Lực cuồng bạo quét sạch tứ phương, Tiêu Văn thần sắc cứng đờ, thân thể run rẩy quất to:

- Giúp ta!

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì rất nhanh, Tiêu Hạo Thiên Tứ Phẩm Chiến Hồn: Lưu Tinh Chùy không có chút do dự nện xuống, khí thế khủng bố chấn động làm Tiêu Văn không ngừng ho ra máu, tại trước mặt Chiến Tôn, hấn cơ bản không có sức phản kháng.

- Ngươi... Ngươi dám giết ta?

Tiêu Văn lưu lại câu nói sau cùng, thân thể đột nhiên hóa thành một bãi thịt nát, cho dù hấn triệu hồi ra Chiến Hồn cũng không đỡ được bao nhiêu thời gian.

- Nhị Trưởng Lão chết?!

Đề từ Tiêu gia nom nớp lo sợ, ánh mắt mọi người đều ngưng kết lại.

Giờ khắc này, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Tiêu Hạo Thiên đều tràn ngập e ngại, chỉ có thực lực cường đại mới có thể chấn nhiếp tất cả mọi người, mọi thứ khác đều là hư ảo.

- Gia Chủ đã phát cuồng, nhanh giết hấn, hấn đã không còn tư cách đảm nhiệm chức vị Gia Chủ!

Tứ Trưởng Lão phản ứng lại, lúc này đều không quên nịnh nọt Tiêu U.

- Hôm nay ta liền thay Tiêu gia thanh lý môn hộ, các ngươi dám lang tâm cầu phế này, dám phản bội gia tộc, biến thành chó săn cho người khác! Đáng chém!

Tiêu Hạo Thiên gầm thét, thân thể lung la lung lay nhưng không có ai dám khinh thường hấn.

- Tiêu Hạo Thiên, ngươi, ngươi muốn làm gì?

Thấy Tiêu Hạo Thiên đi tới, đám người Tứ Trưởng Lão tất cả đều biến sắc, quát mắng nói.

- Làm cái gì? Ta muốn giết ngươi, giết đám người bại hoại gia tộc các ngươi! Một tên cũng không để lại!

Tiêu Hạo Thiên lãnh mầu lẳng liệt đảo qua tất cả mọi người phía trước.

- Hạo Thiên, dừng tay.

Đột nhiên từ trong Tiêu gia, một cỗ Hồn Lực to lớn xuất hiện, lập tức trong đám người xuất hiện một đạo bóng người, đạp chân vài cái liền xuất hiện phía trên đài hội nghị.

Đây là một lão già, ánh mắt thâm thúy, dáng người khôi ngô cao lớn, ánh mắt như đuốc, quý dị là cùng Tiêu Hạo Thiên giống nhau đến mấy phần, nhất là thực lực trên người hấn phát ra làm Tiêu Hạo Thiên có chút e ngại.

Tiêu Hạo Thiên toàn thân lão đảo một cái, khuôn mặt buồn bã vô cùng, người tới chính là Tiêu gia Thái Thượng Trưởng Lão: Tiêu Văn, cũng là thúc phụ của hấn, càng là cường giả Chiến Tôn cảnh đỉnh phong, lấy trạng thái Tiêu Hạo Thiên giờ phút này làm sao có thể là đối thủ của Tiêu Văn.

Là Tiêu Thành đệ nhất gia tộc, Tiêu gia làm sao có thể chỉ có Tiêu Hạo Thiên và Đại Trưởng Lão là Chiến Tôn cảnh đây, chỉ là Tiêu Văn một mực lại tu luyện nên rất ít bận tâm đến sự tình của gia tộc mà thôi.

- Thái Thượng Trưởng Lão, cứu mạng a! Gia Chủ triệt để phát cuồng rồi, hấn muốn giết tận đệ từ Tiêu gia ta.

Đám người Tứ Trưởng Lão thấy thế lập tức lên tiếng kinh hô, làm ác nhân cáo trạng trước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Thái Thượng Trưởng Lão Tiêu Văn con ngươi băng lãnh nhìn chằm chằm Tiêu Hạo Thiên nói:

- Hạo Thiên, ngươi xác thực làm quá mức, Tiêu Văn tốt xấu gì cũng là cháu ruột ngươi, ngươi lại giết hấn?!

Tiêu Hạo Thiên cảm nhận được sát khí trong mắt Tiêu Văn, đột nhiên cười lên:

- Ta không phải cũng là cháu ruột ngươi sao? Ngươi thậm chí cũng thông đồng với ngoại nhân hạ độc ta, ngươi làm không quá phận sao?
- Làm càn, ngươi dám nói chuyện với ta như thế!

Tiêu Vân gầm thét một tiếng, trên người cuộn cuộn sát khí.

Nơi xa, đệ tử Tiêu gia nghe vậy đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng có số ít người tựa như đã sớm hiểu ra tình thế.

- Thượng bất chính hạ tắc loạn, Tiêu gia dạng này không lưu cũng được.

Đột nhiên, Tiêu Phàm một mực trầm mặc không nói mở miệng, trong mắt đều là vẻ phẫn nộ.

Giờ này phút này, hần như thế nào còn không minh bạch, Tiêu U dám hung hãn như thế, dám Tiêu gia Trưởng Lão dám làm càn như thế, trừ có Hoàng gia bên ngoài khỏi phải còn có một tên Tiêu Vân ở bên trong sao?

Cho dù Tiêu Vân không có chân chính tham dự, nhưng ít ra cũng là ngầm đồng ý!

- Là ai?!

Tiêu Vân quát lạnh một tiếng, một cỗ Hồn Lực ngập trời hướng về Tiêu Phàm phóng đi.

Tiêu Phàm biến sắc, Hồn Lực Chiến Tôn đỉnh phong cho dù cách xa mười mấy mét cũng làm cho hắn cảm nhận được một cỗ áp lực cường đại.

- Thúc phụ, ngươi làm gì cùng một hậu bối so đo.

Tiêu Hạo Thiên lách mình ngăn trước người Tiêu Vân.

- Hừ, thân là Thái Thượng Trưởng Lão của Tiêu gia, ta muốn giáo huấn một tên đệ tử thì làm sao!

Tiêu Vân lạnh lùng nhìn Tiêu Hạo Thiên, con ngươi băng lãnh lại quét về phía Tiêu Phàm.

Sau một khắc, thân hình hắn khẽ động lao thẳng tới Tiêu Phàm, Tiêu Hạo Thiên biến sắc, điều động Hồn Lực trong cơ thể tốc độ đạt tới cực hạn, nhanh hơn một bước đến trước người Tiêu Phàm, dùng lưng phía sau hướng về phía Tiêu Vân, đem Tiêu Phàm bảo hộ ở trong lòng.

Àm!

Tiêu Hạo Thiên ôm Tiêu Phàm bay ngược ra, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi ướt cả người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nắm chặt nắm đấm, hai mắt đỏ bừng.

Hắn làm sao biết Tiêu Vân vậy mà thật sự muốn giết hắn, một chương vừa rồi nếu như đánh vào bản thân thì hắn tuyệt đối phải chết không chút nghi ngờ.

Hắn càng không có nghĩ tới ở thời khắc mấu chốt, lại là Tiêu Hạo Thiên thay hắn đỡ một chương.

- Thúc phụ, một chương này ta thay Tiêu Phàm tiếp nhận, từ nay về sau về sau, chúng ta cùng ngươi, cùng Tiêu gia không còn liên quan.

Tiêu Hạo Thiên trong miệng tràn ra dòng máu đen, đưa lưng về phía Tiêu Vân, toàn thân kịch liệt run rẩy lấy.

Tiêu Phàm gắt gao đỡ lấy Tiêu Hạo Thiên, hắn biết Tiêu Hạo Thiên nói ra câu này là hắn đã thực sự tuyệt vọng đối với Tiêu gia.

- Hừ, nể tình các ngươi là huyết mạch Tiêu gia ta, hôm nay ta không giết các ngươi, rút đi.

Tiêu Vân lạnh lùng một tiếng, hắn cũng không ngờ Tiêu Hạo Thiên cũng không có phản kháng, bản thân cứng rắn chịu một chương.

Mặc dù lúc ấy hắn xúc động nhất thời, chỉ vền vẹn là trong nháy mắt liền khôi phục lại bình tĩnh, trong mắt hắn, để Tiêu U đảm nhiệm Gia Chủ Tiêu gia, Tiêu gia mới có thể chân chính quật khởi.

- Gia gia, chúng ta đi!

Tiêu Phàm dìu Tiêu Hạo Thiên, con ngươi đỏ bừng nhìn mỗi một người ở đây, tựa như hắn phải nhớ kỹ tướng mạo tất cả mọi người nơi này.

Cái ánh mắt kia, băng lãnh, u tối giống như tử thần chi nhãn, ở đây không có một người nào dám cùng Tiêu Phàm đối mặt.

- Mặc dù đánh bại Tiêu U, nhưng chỉ là dựa vào chiến kỹ cường đại để mưu lợi mà thôi, Tiêu U nắm giữ Ngũ Phẩm Chiến Hồn, tương lai nhất định sẽ hoành bá một phương, làm sao có thể so sánh cùng Tiêu Phàm?

Tiêu Vân trầm nghĩ trong lòng, con ngươi vô cùng kiên định.

- Ta còn không cho phép các ngươi rời đi!

Tiêu U cười lạnh một tiếng, bốn người sau lưng trong nháy mắt động vây quanh Tiêu Hạo Thiên cùng Tiêu Phàm ở trung ương.

Tiêu Phàm trợn mắt nhìn, trong lòng hấn sốt ruột tới cực điểm, giờ phút này Tiêu Hạo Thiên đang bị trọng thương, nếu như kịp thời cứu chữa còn có khả năng khôi phục, nếu lại kéo thêm một canh giờ thì Tiêu Hạo Thiên hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Làm người nên lưu lại một đường, phạm là sự tình gì cũng không nên làm quá tuyệt tình!

Đột nhiên Tiểu Ma Nữ mang theo Tiêu Kim từng bước đi về hướng Tiêu Phàm, ánh mắt nàng lạnh lẽo nhìn Tiêu U.

- Ngươi là cái thá gì?

Tiêu U quát lạnh một tiếng, đối với Tiểu Ma Nữ bộ dáng tiểu ăn mày này nàng há lại để ở trong lòng.

- Ta là cái thá gì? Đừng tưởng rằng đầu nhập vào Hoàng gia ngươi liền có thể coi trời bằng vung, ta tin rằng coi như ta thực sự làm thịt ngươi thì người Hoàng gia chắc chắn sẽ không động một cái mí mắt, về phần thay ngươi báo thù, đây chẳng qua là trò cười.

Tiểu Ma Nữ thần sắc băng lãnh, không có mấy may e ngại.

Tiêu U nghe vậy, thân thể mềm mại không khỏi lui ra mấy bước, sắc mặt khó coi nhìn Tiểu Ma Nữ, nói:

- Ngươi, ngươi là ai?!

Nếu như Tiểu Ma Nữ nôm nớp lo sợ nói ra những lời này, Tiêu U đương nhiên sẽ không tin, nhưng mà Tiểu Ma Nữ lời nói cử chỉ đều quá bình tĩnh, bình tĩnh như vậy tuyệt đối không phải là người bình thường.

- Ta là ai không quan trọng, ta tin tưởng, về sau nhất định sẽ còn gặp lại.

Tiểu Ma Nữ ngữ khí rất bình thản.

- Dã nha đầu từ đâu ở nơi này hồ ngôn loạn ngữ, bắt nàng lại!

Tiêu Vân đột nhiên quát lạnh nói.

- Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng a.

Đột nhiên một đạo thanh âm thăm thẳm từ hư không vang lên, đám người thấy thế liền nhao nhao hướng về xung quanh tìm kiếm, nhưng làm bọn hấn tất vọng là xung quanh không hề thấy bất kỳ thân ảnh nào.

- Ai?

Tiêu Vân lạnh lùng nhìn, Hồn Lực tỏa ra bốn phương tám hướng, nhưng mà làm hấn kinh hãi chính là hấn không hề phát hiện ra bất kỳ người nào.

Sau một khắc, sắc mặt Tiêu Vân trở nên khó coi, phải biết lấy thực lực của hấn thì cường giả cả tòa Tiêu Thành đều không thoát khỏi ánh mắt hấn, trừ phi cường giả Chiến Tông cảnh mới có thể ẩn tàng.

Ánh mắt Tiêu Vân rơi vào trên người Tiểu Ma Nữ, lấp lánh không yên, hấn trong lòng có loại bất an vô cùng mãnh liệt, có lẽ lần này đầu nhập vào Hoàng gia cũng không phải là quyết định chính xác.

Chỉ là việc đã đến nước này, căn bản không thể vãn hồi!

Tiêu Phàm cùng Tiêu Hạo Thiên cũng kinh ngạc vô cùng, lúc này lại có người trợ giúp cho bọn họ?

- Tiêu gia, một ngày nào đó ta sẽ trở về, từng người các ngươi ta đều nhớ kỹ, Tiêu Vân, một chương này ta nhất định hoàn trả gấp trăm lần.

Tiêu Phàm để lại một câu ngoan thoại(câu nói độc ác), sau đó diu Tiêu Hạo Thiên chậm rãi đi ra luyện võ tràng.

Trong lòng đám người Tiêu gia run lên, chẳng biết tại sao tất cả bọn hấn đều bị ánh mắt băng lãnh của Tiêu Phàm chấn nhiếp.

- Hoàng Nhất, đi giết bọn hấn, làm cho kín đáo vào.

Tiêu U khẽ nói một tiếng.

- Thiếu Phu Nhân yên tâm, thù hạp nhất định làm thần không biết quỷ không hay.

Một tên nam tử bên người Tiêu U gật gật đầu, nhìn qua phương hướng Tiêu Phàm bọn hấn rời đi, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Ba người Tiêu Phàm rời khỏi Tiêu gia cũng không lập tức rời Tiêu Thành, mà là tìm một gian khách sạn ở lại, trong phòng, Tiêu Hạo Thiên nằm ở trên

giường đã hôn mê, sắc mặt Tiêu Phàm có chút khó coi.

Kết một tiếng, cửa phòng mở ra, Tiểu Ma Nữ sốt ruột đi tới, nói:

- Đồ lưu manh, ta đi mua Dược Tài, thế nhưng các tiệm thuốc lớn đều không bán, cuối cùng chỉ tìm được những thứ này.

Dứt lời, trong tay Tiểu Ma Nữ đột nhiên xuất hiện mấy chục cây kim châm.

- Xem ra Tiêu gia muốn đuổi tận giết tuyệt!

trong mắt Tiêu Phàm lóe qua một tia quang mang âm lãnh, sau đó cảm kích nhìn Tiểu Ma Nữ nói:

- Tiểu Ma Nữ, cảm ơn ngươi.

- Không cần cảm ơn ta, ta chỉ không quen nhìn đám người Tiêu gia kia mà thôi.

Tiểu Ma Nữ lần đầu tiên nghe thấy Tiêu Phàm nói cảm tạ, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

- Vậy liền phiền toái ngươi lần nữa thay ta Hộ Pháp.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi nói, sau đó cẩn thận từng li từng tí từ lấy ra một gốc thảo dược từ trong hành trang, chính là Long Tiên Thảo hần lấy được trong Lạc Nhật Sơn Mạch.

- Tứ Phẩm Long Tiên Thảo?

Tiểu Ma Nữ kêu lên sợ hãi, nói:

- Đồ lưu manh, ngươi muốn dùng Long Tiên Thảo cứu gia gia ngươi? Ngươi là Luyện Dược Sư sao? Long Tiên Thảo này không thể dùng linh tinh được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chữa thương

Luyện Dược Sư cùng Liệp Hồn Sư giống nhau, đều là một loại nghề nghiệp đặc thù trên Chiến Hồn Đại Lục, rất nhiều Luyện Dược Sư luyện ra dược dịch có thể giúp Hồn Lực tăng tốc đột phá.

Thậm chí có chút dược dịch còn có thể mở rộng kinh mạch tu sĩ, bởi vậy, Luyện Dược Sư cũng trở thành tồn tại không thể thiếu trên Chiến Hồn Đại Lục.

Trải qua vô số tuế nguyệt phát triển, Luyện Dược Sư cũng hình thành một hệ thống nghề nghiệp riêng biệt, tổng cộng chia làm Cửu Phẩm, Nhất Phẩm luyện thấp nhất, Cửu Phẩm cao nhất.

Cũng khó trách Tiểu Ma Nữ lại lo lắng như vậy, Long Tiên Thảo là dược thảo Tứ Phẩm, cho dù Tam Phẩm Luyện Dược Sư cũng không dám sử dụng tùy tiện, liệu dùng hơi không đúng cũng rất có khả năng tạo thành hậu quả to lớn.

- Ta không phải Luyện Dược Sư, bất quá ta nhất định phải thử một lần.

Tiêu Phàm ngưng trọng vô cùng, hần ch chuẩn bị tốt hai cái kế hoạch, thứ nhất là dùng dược thảo để trị liệu.

Còn thứ hai, chính là thuật châm cứu kiếp trước, Tiêu Phàm kiếp trước thân làm thần y thánh thủ, hiểu biết của hần đối với kinh mạch và huyết đạo tuyệt đối không có người nào sánh bằng.

Đây cũng là lá bài tẩy cuối cùng để hần cứu chữa Tiêu Hạo Thiên, chỉ là chỉ dùng châm cứu để giải độc thì đây quả là một khảo nghiệm lớn đối với hần.

- Vạn nhất...

Tiểu Ma Nữ có chút sốt ruột, Hồn Tinh không thể ăn bậy, dược vật không thể dùng linh tinh, đây là kiến thức thường thức của tất cả tu sĩ trên Chiến Hồn Đại Lục a.

- Không có vạn nhất, không thử, gia gia của ta hần phải chết không nghi ngờ, thử, thì còn có cơ hội cứu sống.

Tiêu Phàm ngữ khí rất kiên quyết.

- Vậy ta lưu lại ở chỗ này đi, có cái gì cần ta giúp, ta có thể giúp một tay.

Tiểu Ma Nữ vẫn chưa tin tưởng Tiêu Phàm.

- Trong lúc giải độc không thể để bị quấy rầy bằng không có thể sẽ thất bại trong gang tấc, cho nên nhất định không thể để cho bất kỳ ai tiến đến.

Tiêu Phàm thần sắc nghiêm nghị nói, sự tình lần này đối với hắn mà nói cũng rất khó giải quyết.

Nếu như không phải tổ chất thân thể xa Tiêu Hạo Thiên hơn xa người Địa Cầu, hơn nữa thể nội còn có Hồn Lực cường đại chèo chống, thì có lẽ đã sớm chết đến không thể chết lại.

Tiểu Ma Nữ lần này không do dự, mặc dù trong lòng nàng thập phần khó chịu nhưng vẫn trực tiếp đi ra cửa, nhỏ giọng thầm thì nói:

- Đồ lưu manh, lưu manh đáng chết, dám đem bản tiểu thư làm nha hoàn sai sử, lần này tha cho ngươi, lần sau ta cho ngươi đẹp mặt!

Tiêu Phàm tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng Tiểu Ma Nữ, nhìn Tiểu Kim cách đó không xa nói:

- Tiểu Kim, thay ta Hộ Pháp!

Rống! Tiểu Kim gầm nhẹ một tiếng đi tới cửa nằm xuống, ánh mắt sắc bén cảnh giác bốn phía.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, cẩn thận cởi áo bào của Tiêu Hạo Thiên ra, khi thấy chướng án phía sau hắn liền đỏ bừng cả mặt.

- Một chướng này, tương lai ta nhất định sẽ trả cho Tiêu Vân gấp mười, gấp trăm lần!

Tiêu Phàm khẽ cắn môi, cố gắng bình tĩnh lại, trong lòng trầm ngâm nói:

- Độc tố đã lan tràn toàn thân, nếu như là kiếp trước, ta cũng thúc thủ vô sách, bất quá hiện tại có Hồn Lực khống chế độc tố, nên còn có thể miễn cưỡng liều một phen.

Nhìn thanh châm kim quang lấp lánh, Tiêu Phàm hít sâu, chỉ thấy hắn một tay vịn Tiêu Hạo Thiên, tay kia chớp động cực nhanh, sau một lát, trên lưng Tiêu Hạo Thiên đã có hơn mấy chục cây kim châm.

Mỗi cái kim châm đều phát ra kim mang nhàn nhạt, rung động nhẹ nhẹ, từng dòng máu màu đen theo kim châm chảy ra, một mùi hôi thối tràn ngập khắp phòng.

- Dùng Hồn Lực khống chế kim châm lại tinh chuẩn hơn lúc dựa vào thị lực và kinh nghiệm, chỉ là đối với Hồn Lực lại tiêu hao quá lớn, cũng may còn có Bạch Thạch, hơn nữa Hồn Lực của ta cũng tinh khiết hơn so với người bình thường.

Tiêu Phàm lắp bắp nói, tốc độ của hắn cũng rất cực chậm dần, trên trán mồ hôi lớn như hạt đậu lăn xuống, giống như vừa mới trải qua một trận chiến vậy.

Cho dù cùng Tiêu U chiến đấu, hắn cũng không có cố hết sức như thế, điều chỉnh hơi thở lại, Tiêu Phàm lấy ra một viên Hồn Tinh Tam Giai nuốt vào, một bên luyện hóa Hồn Tinh, một bên thi châm.

Thời gian từ từ trôi qua, Tiêu Phàm đã ăn ba viên Hồn Tinh Tam Giai, kim châm trên người Tiêu Hạo Thiên đã nhiều đến mấy trăm cây, huyết dịch rách chảy xuống mặt đất.

- Nếu như là người bình thường đoán chừng đã chết do mất máu quá nhiều rồi a.

Tiêu Phàm ngưng tiếng nói, từ khi trở thành thần y thánh thủ cho đến nay hắn chưa bao giờ gặp qua sự tình kỳ quái như thế.

- Long Tiên Thảo có công dụng bổ huyết và bổ sung Hồn Lực, hy vọng có thể hữu hiệu như thế.

Tiêu Phàm một tay ngắt một chiếc lá Long Tiên Thảo nhét vào trong miệng Tiêu Hạo Thiên, mượn lực lượng Hồn Lực trong nháy mắt đem Long Tiên Thảo luyện hóa hoàn toàn.

Sau một khắc, một cỗ sinh cơ bàng bạc từ thể nội Tiêu Hạo Thiên truyền ra, Hồn Lực không ngừng vận chuyển, huyết dịch theo kim châm chảy xuống cũng chậm chậm biến thành màu đỏ sẫm.

Tiêu Phàm trên mặt lộ ra vẻ trầm trọng, hắn biết rõ, muốn thời gian ngắn bài trừ sạch sẽ chất độc trong người Tiêu Hạo Thiên là không thể nào, cũng may mình ở Lạc Nhật Sơn Mạch tìm được Long Tiên Thảo, bằng không Tiêu Hạo Thiên hẳn phải chết không nghi ngờ.

Đang lúc Tiêu Phàm đang tập trung giải độc cho Tiêu Hạo Thiên, bên ngoài khách sạn đột nhiên xuất hiện một tên kim bào nam tử, nam tử nhàn nhạt nhìn mọi người ở đây một cái, trên mặt cười lạnh lùng: - Đêm tối không trăng rất thích hợp để giết người, tối nay liền là tử kỳ của tổ tôn các ngươi.

Để lại một câu nói, kim bào nam tử chậm rãi tiến vào bên trong quán rượu, lẳng lặng quan sát đến động tĩnh trong khách sạn.

- Đã ba canh giờ rồi, đồ lưu manh đến cùng có được hay không a.

Tiểu Ma Nữ vô cùng nóng nảy, ở bên ngoài không ngừng đi tới đi lui, hai tay không ngừng vò xéo y phục, khó chịu trước đó đã sớm biến mất không thấy đâu, hiện tại chỉ còn lo lắng mà thôi.

- Không được, ta phải đi nhìn xem.

Tiểu Ma Nữ cũng nhìn không được nữa liền đẩy cửa phòng đi vào, một cỗ mùi hôi thối ngay lập tức đập vào mặt.

- Rống!

Sau một khắc, một đôi đồng tử màu vàng nhìn chằm chằm nàng truyền ra một tiếng gào thét, cái này làm Tiểu Ma Nữ dọa cho phát sợ, nếu như không phải nhận ra Tiểu Ma Nữ thì Tiểu Kim đã sớm công kích.

Cùng lúc đó, Tiêu Phàm phun ra một ngụm máu tươi, lạnh lùng nhìn về phía cửa ra vào.

- Thối... Tiêu Phàm, thật xin lỗi.

Tiểu Ma Nữ nguyên bản muốn chửi ầm lên, thế nhưng là nhìn thấy bộ dáng Tiêu Phàm lúc này liền xui xẻo mấy phần.

- Không có việc gì, đóng cửa thật kỹ, ta không hy vọng có lần sau.

Tiêu Phàm trầm giọng nói, ngữ khí tràn ngập kiên quyết, tâm thần lập tức lần nữa đắm chìm trong việc không chế kim châm.

Hết thảy hơn hai trăm huyết vị, mỗi cái huyết vị trên đều cắm một cây kim châm, lúc này máu chảy ra ngoài đã là màu đỏ tươi.

- Một lần cuối cùng.

Tiêu Phàm hít sâu, lần nữa lấy ra một viên Hồn Tinh Tứ Giai nhét vào trong miệng, Hồn Tinh Tam Giai mà mẫu thân Tiểu Kim nó hẳn đều đã dùng hết, hiện tại chỉ còn lại Hồn Tinh Tứ Giai cùng Hồn Tinh Ngũ Giai.

Đồng thời, Tiêu Phàm lại ngắt một mảnh lá cây Long Tiên Thảo, nhét vào trong miệng Tiêu Hạo Thiên.

Tiểu Ma Nữ cùng Tiểu Kim lẳng lặng chờ đợi, Tiểu Ma Nữ cực kỳ không bình tĩnh, trong phòng máu chảy đầy đất, tràn ngập một mùi hôi thối nồng đậm.

Vì thế Tiểu Ma Nữ dĩ nhiên chuyển mắt nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, nàng rất kinh ngạc, chẳng lẽ Tiêu Phàm thực sự là Luyện Dược Sư?

Sau một nén nhang, Tiêu Phàm thở ra một hơi, sắc mặt trắng bệch gian nan đứng dậy, Hồn Lực khẽ động liền hơn 200 cây kim châm bắn vào trong cơ thể của Tiêu Hạo Thiên.

- Hô!

Gần như đồng thời, Tiêu Hạo Thiên đột nhiên mở hai mắt ra, một cỗ khí thế cường đại từ trong cơ thể hắn phóng xuất, Hồn Lực cuộn cuộn ở trong kinh mạch vận chuyển lại.

- Thành công?

Tiểu Ma Nữ kinh ngạc nhìn Tiêu Hạo Thiên, đôi mắt đẹp lấp lóe không thôi, cuối cùng nhìn về phía Tiêu Phàm, nói: - Tiêu Phàm, ngươi thực sự là Luyện Dược Sư?

- Xem như thế đi.

Tiêu Phàm cười khò một cái, nhìn thấy Tiêu Hạo Thiên tỉnh lại, hắn cũng buông lỏng một hơi.

Tiêu Hạo Thiên vận chuyển mấy cái chu thiên rốt cục dừng lại, ánh mắt kinh dị nhìn Tiêu Phàm:

- Phàm Nhi, là ngươi cứu ta?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đêm tối tập kích

- Gia gia, không nên quá kích động, thân thể ta còn rất yếu đấy.

Tiêu Phàm bị Tiêu Hạo Thiên lắc qua lắc lại thất điên bát đảo, lúc chữa thương gần như đã tiêu hao hết Hồn Lực của hắn, hắn hiện tại giống như một cọng bún thiêu mà thôi.

Tiêu Hạo Thiên vội vàng dừng lại, lúc nhìn thấy một vũng máu đọng trên mặt đất cũng không nhận được cau mày một cái, sau đó kích động nói:

- Ta tìm ba bốn tên Luyện Dược Sư bọn hắn đều thúc thủ vô sách, hơn nữa còn nói nếu không có Tam Phẩm Dược Sư thì không thể giải, nói như vậy Phàm nhi ngươi há chẳng phải là Tam Phẩm Luyện Dược Sư?

- Tam Phẩm Luyện Dược Sư?

Tiểu Ma Nữ kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, nói:

- Cho dù ở Yến Thành cũng không có bao nhiêu Tam Phẩm Luyện Dược Sư nha, đồ lưu manh, ngươi thực sự là Tam Phẩm Luyện Dược Sư?

- Phàm Nhi, vị này chính là cháu dậu ta sao?

Không đợi Tiêu Phàm mở miệng, Tiêu Hạo Thiên kinh ngạc nhìn Tiểu Ma Nữ, vui tươi hơn hờ cười nói, âm u trước đó đều quét hết hết sạch.

- Gia gia, nàng...

Tiêu Phàm cười khổ, nếu Tiểu Ma Nữ trở thành nữ nhân của hắn thì bản thân hắn sau này nhất định không sống tốt.

Nhưng mà Tiêu Phàm nói còn chưa dứt lời thì bị Tiểu Ma Nữ cắt ngang, sắc mặt nàng ứng đỏ, nói:

- Gia gia, ta tên Thi Vũ.

- Thi Vũ, tên rất hay a.

Tiêu Hạo Thiên cười cười.

Tiêu Phàm bĩu môi, nhỏ giọng thì thầm:

- Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài a, danh phù kỳ thực là Tiểu Ma Nữ, vậy mà lấy cái danh tự tình thơ ý hoạ thế này.

Tiểu Ma Nữ hung hăng liếc mắt Tiêu Phàm, nhưng ở trong mắt Tiêu Hạo Thiên thì hai người giống như đang liếc mắt đưa tình.

- Phàm Nhi, ngươi như thế nào?

Hồi lâu, Tiêu Hạo Thiên nhìn về phía Tiêu Phàm nói, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, gần gũi mấy tháng không gặp, Tiêu Phàm chẳng những đột phá đến Chiến Sư cảnh, hơn nữa còn trở thành Tam Phẩm Luyện Dược Sư, đây thật không thể tưởng tượng nổi.

- Gia gia không cần lo lắng, Chiến Hồn ta kỳ thật đã sớm thức tỉnh, chẳng qua mấy năm nay ta đều theo sư tôn học chế thuốc cho nên tu vi một mực trì trệ không tiến.

Tiêu Phàm vội vàng giải thích nói:

- Sư tôn? sư tôn ngươi là cao nhân phương nào?

Tiêu Hạo Thiên ánh mắt sáng lên, trong lòng chấn động vô cùng, có thể dạy dỗ Tiêu Phàm tuổi còn trẻ như thế đã trở thành Tam Phẩm Luyện Dược Sư, vậy sư tôn hắn làm sao có thể đơn giản?

Tiêu Phàm trầm mặc không nói, Tiểu Ma Nữ lại kinh ngạc nói:

- Có phải hay không người lần trước âm thầm giúp đỡ chúng ta?

- Không sai.

Tiêu Phàm mặt xạm lại, hắn không nghĩ tới Tiểu Ma Nữ vậy mà nhớ dai như vậy, bất quá vẫn là gật gật đầu, như thế thì sự tình bản thân mới có thể dễ dàng giải thích.

Nhìn thấy Tiêu Hạo Thiên còn muốn hỏi thăm cái gì, Tiêu Phàm vội vàng nói:

- Sư tôn lão nhân gia ưa thích dạo chơi thể gian, những ngày qua vừa lúc người trở lại Tiều Thành, đoán chừng hiện tại cũng đã rời đi, hơn nữa, hắn không thích nói tên hắn cho người khác biết.

- Phàm Nhi, ngươi nhất định phải nghe lời sư tôn ngươi.

Tiêu Hạo Thiên trịnh trọng gật gật đầu, nhắc nhở nói:

- Đúng, ngươi là Tam Phẩm Luyện Dược Sư thì không nên tùy tiện hiển lộ, bằng không rất dễ dàng gặp thị phi, trừ phi ngươi có đầy đủ thực lực!
- Ta biết, gia gia, ngươi yên tâm đi.

Tiêu Phàm gật gật đầu nói, hẳn giờ phút này suy yếu vô cùng, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

- Hồng học!

Lời còn chưa dứt, một đạo hắc sắc quang mang gào thét mà ra, đánh thẳng vào mi tâm Tiêu Phàm, tốc độ nhanh chóng căn bản không phải Tiêu Phàm có thể ngăn cản, huống chi hẳn giờ phút này thân thể đã hư ngược.

- Muốn chết!

Tiêu Hạo Thiên quát lạnh một tiếng, một tay hướng về mi tâm Tiêu Phàm đánh ra, trong tay hắn nắm lấy một chuỗi phi đao, phía trên còn tản ra một lớp sương mù màu đen.

- Cẩn thận, có độc!

Tiêu Phàm kêu sợ hãi, sau lưng đã toàn bộ ướt đẫm, hẳn không nghĩ tới lúc này sẽ có người đánh lên, nếu Tiêu Hạo Thiên không sớm tỉnh lại thì hẳn giờ này có lẽ đã chết?

Tiêu Hạo Thiên không chút do dự, ngón tay búng ra một cái, phi đao theo đường cũ bay trở về, giống như một đạo tia chớp màu đen.

Bang!

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên, ngay sau đó, một đạo hắc ảnh thoáng hiện, tốc độ nhanh chóng giống như một cái u linh, động tác nhẹ nhàng quý dị.

- Là ngươi!

Tiêu Phàm sát ý đại tăng, mặc dù toàn thân áo đen nhưng hắn vẫn liếc liền nhận ra thân phận Hắc Y Nhân:

- Chúng ta đều đã rời khỏi Tiêu gia, Tiêu U lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt?!
- Không nghĩ tới ngươi còn nhận biết ta?

Nam tử áo đen trên mặt lộ ra tà tà tiểu dung, vì muốn thần không biết quỷ không hay giết chết đám người Tiêu Phàm nên hắn cố ý mặc một thân hắc y trang phục nhu thế này, không nghĩ tới vẫn là bị Tiêu Phàm nhận ra.

- Ngươi là người Hoàng gia?

Tiêu Hạo Thiên giật dử, trợn mắt trừng một cái,

khí thế cường đại xuất ra, bọn hắn bị Tiêu U đuổi ra Tiêu gia, Tiêu Hạo Thiên còn không có tức giận như thế, nhưng là hiện tại, Tiêu U vậy mà đuổi tận giết tuyệt, cái này triệt để làm Tiêu Hạo Thiên phát cuồng.

Từ Phẩm Chiến Hồn: Lưu Tinh Chùy xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, khí thế Chiến Tôn cảnh đỉnh phong hiển lộ, Hồn Lực cuồng bạo quét sạch cả phòng.

- Chiến Tôn cảnh đỉnh phong? Ngươi không phải bị trúng độc sao?

Nụ cười của Nam tử áo đen kia đột nhiên cứng đờ, hắn lập tức xoay người bỏ chạy, Tiêu Hạo Thiên bị thương thì hắn không sợ nhưng Chiến Tôn cảnh đỉnh phong thì không phải một tên Chiến Tôn cảnh trung kỳ như hắn có thể đối phó.

- Muốn chạy, ngươi không cảm thấy quá muộn sao?

Tiêu Hạo Thiên cười lạnh, mặc dù thân thể vẫn có chút suy yếu nhưng đối phó với một tên Chiến Tôn cảnh trung kỳ thì hắn không hề lo lắng.

Lưu Tinh Chùy thoáng hiện, hóa thành một đạo phích lịch cuồng bạo chém xuống, nam tử áo đen cấp tốc trốn tránh, nhưng đã bị Lưu Tinh Chùy oanh trúng

vai trái, cánh tay trái lập tức biến thành thịt nát, nam tử áo đen bị chấn lên trên tường, trong miệng không ngừng ho ra máu.

- Không có khả năng, Nhất Phẩm Hồng Độc, ngươi làm sao sẽ phá giải hết!

Nam tử áo đen ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Tiêu Hạo Thiên không nói, từng bước một hướng về nam tử áo đen, nam tử áo đen rút cục sợ hãi:

- Tiêu Hạo Thiên, ta là người Hoàng gia, giết ta, Tiêu gia cũng sẽ chôn cùng!

- Tiêu gia!!! Chúng ta hiện tại đã bị Tiêu gia đuổi ra ngoài, bọn hắc chết hay sống cũng không liên quan gì đến ta!!!

Tiêu Phàm cười lạnh nói, Tiêu Hạo Thiên lại cau mày một cái, hiển nhiên, cho dù đã đến mức này nhưng hắn vẫn như cũ không muốn Tiêu gia diệt tộc.

Chỉ là, Tiêu Hạo Thiên nhìn nam tử áo đen vẫn không có ý muốn lưu tình, nam tử áo đen nằm rạp trên mặt đất, xin khoan dung:

- Tiêu gia chủ, xin đừng giết ta, ta chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi.

- Phụng mệnh hành sự?

Tiêu Hạo Thiên một mặt sát khí, Lưu Tinh Chùy lần nữa nện xuống, nam tử áo đen kêu thảm một tiếng trực tiếp biến thành một bãi thịt nát, Tiêu Hạo Thiên ngưng tiếng nói:

- Người chết, còn không diệt được Tiêu gia!

Đại Yên Vương Triều xung quanh hơn nghìn dặm, Yên Thành cách xa năm, sáu trăm dặm làm sao chú ý đến sự tình nhỏ ở Tiểu Thành này, Hoàng gia coi như thế lực ngập trời cũng sẽ không vì một tên hạ nhân làm ra sự tình diệt tộc.

- Gia gia, chúng ta vẫn là mau chóng rời khỏi nơi này.

Tiêu Phàm nhìn một bãi thịt nát trên mặt đất liền cau mày một cái, hắn biết rõ Tiêu U chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn hắn như thế.

- Có người đến, đi mau!

Tiêu Hạo Thiên gật gật đầu, sau đó nhanh chóng từ một bên cửa sổ rời đi, Tiêu Phàm, Tiểu Ma Nữ cùng Tiểu Kim tự nhiên không chút do dự cùng theo.

Quả nhiên, khi ba người rời đi chừng mười hơi, từng đợt tiếng bước chân ồn ào từ ngoài cửa truyền đến, ngay sau đó cửa phòng bị một cước đá văng, Tiêu U dẫn đầu đi tới, nhìn thấy một đồng thịt vụn trên mặt đất, một cỗ sát khí nồng đậm từ trong mắt lóe lên.

- Thông tri xuống dưới, lập tức đóng cửa thành tìm bọn hắc, bắt kẻ sống chết!!!

Tiêu U lạnh như băng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cửa thành nguy cơ

Tiêu Phàm ba người một thú cấp tốc chạy đến hướng cửa thành, thời gian nửa chén trà nhỏ liền đi tới cửa thành, lại là nhìn thấy cửa thành đề phòng sâm nghiêm, khám xét hết sức nghiêm mật.

- Phong thành?

Tiểu Ma Nữ đôi mắt lấp lóe, vẻ mặt khó chịu.

- Hắn không có.

Tiêu Phàm lắc đầu, trầm giọng nói:

- Trước đó Tiêu U sở dĩ thả chúng ta đi là bởi vì kiêng kỵ, khực...khực... Kiêng kỵ sư tôn ta mới không có xuất thủ, nhưng nàng cũng không thực sự muốn thả chúng ta đi cho nên ngay tại cửa thành canh chừng, không để cho chúng ta chạy ra ngoài Tiểu Thành.

Vừa nói đến "Sư tôn", mặt già của Tiêu Phàm liền đỏ ửng, hắn làm gì có sư tôn nào, bắt quá, Tiêu U sở dĩ để cho người canh phòng trước cổng thành nhất định là không muốn buông tha cho bọn hắn.

- Vậy chúng ta làm sao ra ngoài bây giờ?

Tiểu Ma Nữ có chút bận tâm, Tiêu U muốn đuổi tận giết tuyệt, coi như Tiêu Hạo Thiên toàn lực xuất thủ thì bọn hắn cũng chưa chắc có thể thoát thân.

- Ha ha, Đoàn Trưởng, những ngày qua vận khí không tệ, lần trước được hai đầu Tam Giai Hồn Thú, lần này lại nhặt được thi thể một đầu Tam Giai Hồn Thú: Kim Cuồng Sư.

- Đúng vậy a, năm nay chúng ta làm một tháng còn hơn thu nhập một năm của lúc trước, chuyến này đi Lạc Nhật Sơn Mạch hi vọng còn có thể có thu hoạch, thời gian còn lại năm nay chúng ta liền có thể hảo hảo tu luyện.

- Chỉ là Đoàn Trưởng, tại sao phải muộn như thế này đi vào Lạc Nhật Sơn Mạch, sáng mai đi không được sao?

Đang lúc Tiêu Phàm trầm tư, mấy thanh âm sang sảng cách không xa truyền đến, hơn mười đạo bóng người long hành hô bộ giống như đang đi đến hướng cửa thành.

Sau một khắc, thân hình Tiêu Phàm khẽ động hướng về mười mấy người nam tử kia phóng đi, thoáng cái liền xuất hiện ở phía sau một tên nam tử mặc áo giáp màu đen.

Hắc giáp nam nữ bỗng nhiên quay người, khi hắn nhìn thấy Tiêu Phàm, sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, thấp giọng nói:

- Tam, tam thiếu? Ngài làm sao ở chỗ này, hai ngày trước chúng ta vừa mới chuẩn bị đưa Hồn Thạch cho ngài đi, có thể.

- Vương Liệt, ngươi có thể giúp ta ra khỏi thành không?

Tiêu Phàm hơi căng thẳng cắt ngang lời nói của Vương Liệt, đám người trước mắt chính là Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn mà Tiêu Phàm lúc trước gặp trong Lạc Nhật Sơn Mạch.

Mấy người khác cũng phát hiện phía sau có chút không thích hợp, lập tức quay người nhìn lại, khi ánh mắt bọn hắn rơi vào trên người Tiêu Phàm, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Vương Mạnh, Nhị Cầu, Tam Đản, các ngươi đi theo ta.

Vương Liệt trong nháy mắt cho đám người một cái ánh mắt, quát khẽ nói.

- Vâng, Đoàn Trưởng.

Ba người kia mặc dù lòng đầy nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu, sau đó đi theo Vương Liệt, Tiêu Phàm cùng ba người Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn biến mất ở bên trong hẻm nhỏ, nơi đó Tiêu Hạo Thiên, Tiêu Ma Nữ cùng Tiêu Kim đang chờ đợi.

- Tiêu lão gia tử.

Khi Vương Liệt nhìn thấy Tiêu Hạo Thiên, con người hắn co rụt lại, bình thường muốn gặp Tiêu Hạo Thiên là việc rất khó, không nghĩ tới hôm nay ở chỗ này gặp được.

Hơn nữa, hắn cũng đã nghe nói sự tình Tiêu gia, Tiêu Hạo Thiên không phải đã trúng độc bỏ mình sao? Làm sao vẫn còn sống tốt.

Tiêu Hạo Thiên cười gật đầu, khò sở nói:

- Hiện tại chỉ là một lão đầu bỏ đi mà thôi a.

- Tiêu lão gia tử, mau chóng thay quần áo rời khỏi thành đi, sau nửa canh giờ cửa thành sẽ bị phong bế.

Vương Liệt cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại, hít sâu một hơi nói.

- Được! Như thế liền đa tạ tiểu ca.

Tiêu Hạo Thiên gật đầu, thương thức nhìn nhiều Vương Liệt, tên này tướng mạo nhìn qua thập phần chất phát, người như vậy mới đáng giá kết giao.

- Ta Vương Liệt cái khác không biết chỉ biết là tích thủy chi ân đừng tuyên trương báo(nhận một giọt nước trả một dòng sông).

Vương Liệt cảm kích nhìn Tiêu Phàm

- Vương Liệt Đại Ca, ta không còn là tam thiếu gì nữa, ngươi liền trực tiếp gọi tên ta a.

Tiêu Phàm cực kỳ nhanh nhẹn thay xong quần áo.

- Vậy ta kêu là Tiêu huynh đệ a.

Vương Liệt chất phác cười một tiếng.

Lúc này Tiêu Kim đi tới, toàn thân lông tóc nó cũng bị nhuộm thành trắng, việc này khiến nó rất khó chịu, cũng may có Tiêu Phàm an ủi nên mới cố chịu, Tiêu Ma Nữ cũng đã thay xong quần áo đi tới.

- Vương Mãnh, Nhị Cầu, Tam Dân, hôm nay các người đừng ra khỏi thành, mang theo người nhà của chúng ta tìm chỗ trốn trốn một chút, qua mấy ngày lại ra thành, chúng ta chờ tại chỗ cũ.

Vương Liệt nhìn ba người Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn nói.

- Yên tâm đi Đoàn Trưởng.

Ba người cười cười, dưới chân không chút chần chờ liền lác mình một cái biến mất ở bên trong hẻm nhỏ.

Tiêu Phàm mấy người cũng vội vàng hướng về cửa thành đi đến, thời gian còn lại cho bọn hắn không nhiều, Tiêu U một khi phát hiện người phải đi ghiết chết bọn hắn đã chết tất nhiên sẽ truy sát bọn hắn.

Đến lúc đó điều Tiêu U muốn làm đầu tiên chính là phong thành, khiến bọn hắn làm ba ba trong rọ không thể trốn thoát.

- Vương Đoàn Trưởng, muộn như vậy còn muốn ra ngoài, nghe nói Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn các người gần đây phát lớn a.

Một tên quân sĩ trước cửa thành cười nói, cùng Vương Liệt bọn hắn cũng như quen biết.

- Đâu có đâu có, làm việc nuôi sống gia đình mà thôi, Lý Đội Trưởng, người làm sao tự mình đến thủ thành môn? Chẳng lẽ phát sinh đại sự gì hay sao?

Vương Liệt tính tình mặc dù ngay thẳng nhưng quan hệ với người khác cũng rất khá.

- Vương Đoàn Trưởng người còn không biết?

Lý Đội Trưởng kinh ngạc nhìn Vương Liệt sau đó khoát tay một cái nói:

- Các người hàng năm trong núi cùng Hồn Thú làm bạn, không biết cũng phải, bất quá việc này không biết cũng là chuyện tốt, lần sau trở về nhớ tìm ta uống rượu!

- Yên tâm, nhất định không say không về, vậy chúng ta trước hết cáo từ.

Vương Liệt cười cười, chấp tay nói.

- Tốt, vậy ta liền đợi rượu ngon Vương Đoàn Trưởng.

Lý Đội Trưởng nhếch miệng cười nói, lập tức khoát khoát tay hai bên quân sĩ cho đi.

Tiêu Phàm mấy người khần trương tới cực điểm, đứng nhìn Vương Liệt cùng Lý Đội Trưởng trò chuyện ăn ý như thế, nhưng một khi Lý Đội Trưởng kia nhìn ra sơ hở, tuyệt đối sẽ trở mặt ngay lập tức.

- Chờ đã!

Đột nhiên thanh âm Lý Đội Trưởng từ phía sau truyền đến, Vương Liệt toàn thân run lên, Tiêu Phàm mấy người nắm chặt nắm đấm, trên trán mồ hôi chảy ra.

- Vương Đoàn Trưởng, đây là Hồn Thú gì a, lần sau kìm cho ta một đầu đi?

ánh mắt Lý Đội Trưởng đột nhiên đặt lên trên người Tiểu Kim, bất quá Tiểu Kim giờ phút này một thân màu trắng bạc, hơn nữa nhìn qua cực kỳ lờ lờ.

- Nhị Giai Hồn Thú Bạch Sư mà thôi, lần sau gặp nhất định để cho Lý Đội Trưởng một đầu.

Nghe được Lý Đội Trưởng nói, Vương Liệt buông lỏng một hơi, nhếch miệng cười nói.

- Vậy ta liền tạ ơn Vương Đoàn Trưởng trước.

Lý Đội Trưởng cười ha ha, đứng

nhìn chỉ là một đầu Nhị Giai Hồn Thú, như vậy cũng là cần mấy ngàn mai Hạ Phẩm Hồn Thạch, dù sao Hồn Thú sống càng đắt tiền hơn nhiều.

Hơn nữa, dùng Hồn Thú thay cho đi bộ sớm đã trở thành một loại vốn liếng để khoe khoang thực lực trên Chiến Hồn Đại Lục, một đầu tọa kỵ Hồn Thú Tam Giai so với một đầu tọa kỵ Hồn Thú Nhị Giai lại càng trân quý hơn.

Trong lòng Tiêu Phàm sớm đã đem mười tám đời tổ tông của Lý Đội Trưởng ân cần thăm hỏi một lần, hại bọn hắn thấp thỏm không thôi, mỗi bước tim nhu muốn rút cả ra ngoài.

- Truyền lệnh của Thành Chủ, lập tức đóng cửa thành!

Đột nhiên một tiếng hét lớn từ đằng xa truyền đến.

- Đi mau!

Tiêu Hạo Thiên một tiếng quát nhẹ, tốc độ lần nữa tăng tốc mấy phần.

- Dừng lại!

Lý Đội Trưởng nhìn thấy đám người Tiêu Hạo Thiên bỗng bước nhanh hơn liền lập tức phản nộ quát, quả nhiên nói trở mặt liền trở mặt.

Nhưng mà Tiêu Hạo Thiên căn bản không để ý tới hắn, lách mình một cái liền rời khỏi cửa thành, Tiêu Phàm, Tiểu Ma Nữ cùng Tiểu Kim cũng thập phần nhanh nhẹn, Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn cũng chỉ còn lại mấy người chưa từng rời đi, một người trong đó chính là Vương Liệt.

- Vương Liệt, các ngươi chán sống rồi?!

Lý Đội Trưởng lạnh lùng nhìn Vương Liệt, sát cơ hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hai đại học viện

Nghe được thanh âm Lý Đội Trưởng, Vương Liệt toàn thân run lên nhưng rất nhanh liền thu liễm tâm thần nói:

- Lý Đội Trưởng, vừa rồi chúng ta đi qua nơi này cũng đã kiểm tra kỹ một lần, làm sao lại như thế này?

- Thành Chủ ra lệnh lập tức đóng cửa thành, nơi này không nghe thấy sao?

Lý Đội Trưởng sắc mặt khó coi vô cùng, hắn biết rõ ý tứ trong lời nói của Vương Liệt, nếu như ta có vấn đề gì thì nơi này cũng không thể nào thoát được.

- Chúng ta đã ước định tụ họp bên trong Lạc Nhật Sơn Mạch, thời gian không thể trì hoãn, xin từ biệt.

Vương Liệt chấp tay một cái, lập tức hất áo bào lên nói:

- Các huynh đệ, đi!

- Vương Liệt!

Lý Đội Trưởng gào thét phản nộ tới cực điểm nhưng mà Vương Liệt căn bản không để ý tới hắn, chậm rãi biến mất ở bên trong bóng đêm ngoài cửa thành.

- Đoàn Trưởng, nơi này quá bá khí! Lần này nơi này quả thật quá ngẫu a!

Đoàn viên Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn lập tức cười lên, hướng về phía Vương Liệt giơ ngón tay cái.

- Về sau đoán chừng muốn tại Tiêu Thành lẫn lộn cũng có chút khó rồi.

Vương Liệt thờ dài, hôm nay đắc tội cũng không chỉ là Lý Đội Trưởng kia mà là Tiêu gia a.

- Không chừng rồi đi Tiêu Thành mới là chính xác, đến lúc đó để Vương Mãnh, Nhị Cầu bọn hắn an bài già trẻ trong nhà, dù sao Tiêu Thành những gia tộc kia lão tử đã sớm nhìn không thuận mắt.

Vương Viêm âm thanh lạnh lùng nói.

- Vương Liệt Đại Ca, các vị là ta liên lụy các ngươi.

Tiêu Phàm xuất hiện ở bên cạnh đám người Vương Liệt, hơi hơi thi lễ nói.

- Tiêu huynh đệ, đừng khách khí như vậy.

Vương Liệt giả bộ cá giận nói, lại nói ra:

- Đúng rồi, Hồn Thạch lần trước chúng ta đoán chừng trong thời gian ngắn cũng không có cách nào giao cho nơi này.

- Những Hồn Thạch đó các ngươi giữ đi, xem như tạ ơn các ngươi giúp chúng ta ra khỏi thành, bằng không chúng ta đều đã táng mạng tại Tiêu Thành rồi.

Tiêu Phàm tự nhiên cũng không muốn những Hồn Thạch đó, hơn nữa hẳn ngay từ lúc đầu đã không đem đám Hồn Thạch kia để trong lòng.

- Hồn Thạch mặc dù không có cách nào cho ngươi, nhưng ngươi muốn binh khí thì ta ngược lại có thể lập tức đáp ứng.

Vương Liệt cười cười dẫn tức đám người nhanh chóng hướng về Lạc Nhật Sơn Mạch.

Sau một lúc đám người cũng đã cách Tiêu Thành hai, ba mươi dặm, bọn họ đi đến một hạp cốc bên trong Lạc Nhật Sơn Mạch.

- Tiêu huynh đệ, nơi này là nơi ở của Liệt Hồn Đoàn chúng ta, ngươi có muốn gia nhập cùng chúng ta không?, lấy thực lực của ngươi hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức vị Đoàn Trưởng.

Vương Liệt cầm một thanh trường kiếm sáng bóng đi đến.

- Vương Liệt Đại Ca, chỉ sợ hiện giờ chưa được, ta muốn đòi lại món nợ ở Tiêu gia, ta phải mạnh hơn nữa!

Tiêu Phàm trầm giọng nói, vừa nghĩ tới những người ở Tiêu gia kia, hẳn liền phần nộ không thôi.

- Ta biết, chân long nhất định sẽ có một ngày nhất phi trùng thiên, Tiêu gia không lưu được ngươi, Liệt Hồn Đoàn ta càng không được, cầm lấy, đây là Nhị Phẩm Hồn binh dùng răng của Hắc Giáp Cự Mãng chế tạo, cẩn thận một chút, nó rất sắc bén đấy.

Vương Liệt cười cười, trực tiếp đem trường kiếm trong tay ném cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cầm trong tay, một đạo hàn quang lẫm liệt lóe lên trong mắt hắn, Tiêu Phàm hít sâu một hơi nói:

- Kiếm tốt! Nếu đã dùng răng Hắc Giáp Cự Mãng chế tạo vậy liền kêu là Độc Nha đi!

Nhìn bảo kiếm tới tay, Tiêu Phàm đối với binh khí của Chiến Hồn Đại Lục cũng có một nhận thức mới, Hồn Binh tổng cộng chia làm Cửu Phẩm, Nhất Phẩm thấp nhất, Cửu Phẩm cao nhất.

Một kiện Nhị Phẩm Hồn Binh chỉ ít cũng cần hơn ngàn Hạ Phẩm Hồn Thạch mới có thể mua được, thậm chí cần đến mấy ngàn Hạ Phẩm Hồn Thạch, hơn nữa cũng cần Nhị Phẩm Chú Tạo Sư mới có thể tạo ra.

Trải qua vô số tuế nguyệt phát triển, Chú Tạo Sư cũng trở thành một trong tam đại nghề nghiệp của Chiến Hồn Đại Lục, nói đến tam đại nghề nghiệp Chiến Hồn Đại Lục thì đây chính là không ai không biết không người không hay, cho dù tiêu hài tử cũng có thể nói ra, đó chính là Liệt Hồn Sư, Luyện Dược Sư, cùng Chú Tạo Sư.

Vương Liệt có thể tìm Nhị Phẩm Chú Tạo Sư chế tạo Nhị Phẩm Hồn binh đã là không dễ, phần nhân tình này, Tiêu Phàm chỉ có thể ghi tạc trong lòng.

- Tiêu huynh đệ, Tiêu lão gia tử, các ngươi sau này có tính toán gì không?

Vương Liệt lại mở miệng hỏi.

Tiêu Phàm không nói, hẳn đối với Chiến Hồn Đại Lục không có hiểu biết bao nhiêu đành phải đưa mắt nhìn Tiêu Hạo Thiên, Tiêu Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn về chân trời, ánh mắt lộ ra thần sắc mê mang, hồi lâu mới nhìn Tiêu Phàm nói:

- Phàm Nhi, ngươi đi Yên Thành đi, gia nhập Chiến Vương Học Viện.

- Chiến Vương Học Viện?

Mấy người Vương Liệt nghe vậy con ngươi co rút lại, kinh hãi nhìn Tiêu Phàm, bọn họ hẳn biết rõ Chiến Vương Học Viện đại biểu cho cái gì, người từ nơi đó đi ra yếu nhất cũng là Chiến Tôn a, hơn nữa đại bộ phận học sinh thành công tốt nghiệp đều từ Chiến Tông cảnh trở lên.

Chẳng lẽ Tiêu Phàm thiên phú như cường đại như thế, Chiến Hồn thức tỉnh Tứ Phẩm trở lên?

- Chiến Vương Học Viện? Rất mạnh sao?

Về mặt Tiêu Phàm vô cùng nghi hoặc, hẳn đối với những sự tình này hoàn toàn không biết gì cả, bất quá nghe thấy hai chữ Chiến Vương, trong lòng hẳn lại vô cùng kiên định.

- Tiêu huynh đệ, ngươi biết Chiến Vương Học Viện tại Đại Yên Vương Triều có vị trí như thế nào không?

Nghe Tiêu Phàm nói, sắc mặt Vương Liệt co lại, giải thích:

- Toàn bộ Đại Yên Vương Triều mạnh nhất không phải Vương Tộc, cũng không phải các đại gia tộc mà là Chiến Vương Học Viện, bởi vì chín thành

Chiến Vương mấy trăm năm qua tại Đại Yên Vương Triều đều là từ Chiến Vương Học Viện đi ra cả.

Muốn đi vào Chiến Vương Học Viện nhất định phải thức tỉnh Chiến Hồn Tứ Phẩm trở lên, hơn nữa cái quy củ này cũng chỉ thích hợp cho Vương Tộc và các đại gia tộc, những người đến từ nơi hẻo lánh như chúng ta muốn đi vào Chiến Vương Học Viện chỉ ít cũng cần thức tỉnh Ngũ Phẩm Chiến Hồn, bởi vì có Chiến Vương Học Viện nên Đại Yên Vương Triều mới có thể ngạo nghễ đứng bên trong một đám Vương Triều. Vương Liệt càng nói càng kích động, đối với Chiến Vương Học Viện tràn ngập ước ao và kính sợ.

Chỉ là đáng tiếc, bọn hắn cả một đời cũng không có khả năng gia nhập Chiến Vương Học Viện, Chiến Hồn cơ bản đã quyết định thành tựu trong tương lai bọn hắn của bọn hắn.

- Chiến Vương Học Viện tính là gì, Thần Phong Học Viện mới là mạnh nhất.

Tiểu Ma Nữ nhỏ giọng thăm thì nói, một bộ dáng không phục.

- Tiểu muội muội, nếu là mấy trăm năm trước người nói Thần Phong Học Viện mạnh nhất thì chúng ta đều tin, nhưng hiện tại Chiến Vương Học Viện quật khởi, Thần Phong Học Viện đã xuống dốc, ta còn nghe nói Thần Phong Học Viện hiện tại mấy chục năm qua đều không chiêu sinh.

Vương Liệt lắc đầu thở dài một hơi.

- Gia nhập học viện gì ta cảm thấy không quan trọng, mọi thứ còn phải dựa vào cố gắng của bản thân.

Tiêu Phàm gật gù đầu, đem danh tự hai cái học viện nhớ vào trong đầu.

Kiếp trước, thân làm nhân tài thế kỷ 21, hắn thấy hệ thống thiết bị học viện hiện đại mặc dù trọng yếu nhưng nếu như một người không được cố gắng thì cho dù điều kiện hỗ trợ có tốt đến đâu thì cũng bằng thừa.

- Phàm Nhi, người có thể nhìn thấu điểm này, gia gia rất vui mừng.

Tiêu Hạo Thiên hài lòng nhìn Tiêu Phàm.

- Gia gia, người không đến Yên Thành?

Tiêu Phàm cau mày, hắn vừa rồi chưa kịp hiểu ẩn ý trong lời của Tiêu Hạo Thiên, hiện tại hắn đã minh bạch.

- Yên tâm đi, ta chính dự định đi ra ngoài một chút, sau đó ta sẽ đến tìm người.

Tiêu Hạo Thiên cười nói, bắt quá sâu trong mắt hắn ẩn chứa một đạo tinh quang, trong lòng trầm ngâm nói:

- Bây giờ đã không cần phải quan tâm an nguy của Tiêu gia nữa, sự tình của Trường Phong, ta nhất định phải tra rõ ràng.

Nếu như Tiêu Phàm biết rõ ý nghĩ trong lòng Tiêu Hạo Thiên thì nhất định sẽ chấn kinh không thôi, Tiêu lão gia từ sỏ dĩ không muốn cùng đám người Tiêu gia tranh luận cũng bởi vì hắn vốn đã muốn rời khỏi Tiêu gia mà thôi.

Sáng sớm hôm sau khi Tiêu Phàm tỉnh lại, đã không thấy Tiêu hạo thiên đâu nữa, Tiêu Phàm trong lòng lo lắng, hắn ần ần cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra.

Sau khi từ biệt Lạc Nhật Liệp Hồn Đoàn, Tiêu Phàm, Tiểu Ma Nữ cùng Tiểu Kim cũng xuất phát trực chỉ mục tiêu Đô Thành Đại Yên Vương Triều: Yên Thành!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Yên Thành

Chiến Hồn Đại Lục bao la vô biên, Đại Yên Vương Triều đối với toàn bộ Đại Lục mà nói tối đa cũng chỉ là một góc nhỏ xíu mà thôi.

Đại Yên Vương Triều bên trong các Vương Triều khác tính không là mạnh nhất nhưng cũng không phải yếu nhất.

Yên Thành, không thể nghi ngờ là nơi phồn hoa nhất Đại Yên Vương Triều, cho dù bên trong rất nhiều Vương Triều thì Yên Thành cũng là số một.

Yên Thành chiếm diện tích cực kỳ lớn, dân cư trong thành vượt hơn ngàn vạn, cơ hồ là trung tâm chính trị và văn hóa của Đại Yên Vương Triều.

Nơi này cường giả vô số, đại bộ phận tu sĩ trẻ tuổi đều hướng về Chiến Vương Học Viện mà đến, chỉ cần có thể tiến vào Chiến Vương Học Viện rồi

thành công tốt nghiệp, vậy tất nhiên sẽ trở thành cường giả Chiến Tông, đạt được tài phú cùng danh vọng.

Vào chạng vạng ngày thứ bảy, Tiêu Phàm, Tiểu Ma Nữ cùng Tiểu Kim tiến vào Yên Thành, đi trên đường lớn của Yên Thành, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy hoa mắt, Tiểu Kim lại càng đề phòng nhìn bốn phía, loại nào nhiệt này để nó rất bất an.

Tiểu Ma Nữ quệt miệng nhìn xem hai người, trên mặt lộ ra vẻ khinh bỉ, thần sắc của hai cái tên này giống như nhà quê lên tỉnh, làm cho nàng cảm thấy cực kỳ mất mặt, hiện tại liền muốn tìm một cái lỗ nào để chui vào.

- Yên Thành quả nhiên không hồ là siêu cấp đại thành.

Tiêu Phàm cảm khái, kiếp trước hẳn nhìn quen nhà cao tầng rồi nhưng khi nhìn thấy những kiến trúc hùng vĩ cao lớn xung quanh này vẫn trầm trồ không thôi.

Toàn bộ đường phố được lát bằng các tảng đá xanh to lớn, rộng chừng hai-ba mươi mét, hai bên đường phố hàng loạt cửa hàng san sát nhau, có tiệm bán quần áo, có phố rèn, cũng có luyện được phường.

Đồng thời, hai bên ven đường cũng có trồng một hàng cây Phong, lá Phóng lác đác rơi xuống làm tăng thêm mấy phần ưu mỹ.

Hai bên không ít tu sĩ hướng về phía Tiêu Phàm chỉ trỏ, có người càng lộ ra vẻ khinh bỉ và chán ghét căn bản không có ý tốt, bất quá Tiêu Phàm thập phần bình tĩnh, căn bản không đem bọn hắn để ở trong lòng.

- Đồ lưu manh, thấy Yên Thành thế nào? Có phải tốt hơn nhiều so với cái Tiêu Thành của các ngươi?

Tiểu Ma Nữ giống như một con Khổng Tước nhỏ cao ngạo, làn da mềm mại kia như muốn chảy cả nước.

Tiêu Phàm sờ cằm một cái, ra vẻ suy tư, cười nói: - Điều có nét riêng biệt, thành phố lớn tương đối nào nhiệt, tiểu thành thị tương đối yên tĩnh, nếu để cho ta lựa chọn mà nói, ta vẫn tương đối thích Tiêu Thành hơn, nếu có một ngày ngươi tìm không thấy ta, có thể đi Tiêu Thành tìm ta.

- Đồ lưu manh, ngươi thật muốn gia nhập Chiến Vương Học Viện?

Tiểu Ma Nữ đôi chủ đề, cau mày, đôi mắt đẹp lấp lóe, rất có một phen vận vị khác.

- Làm sao? Không nỡ rời khỏi ta?

Tiêu Phàm nhếch miệng cười một tiếng.

Tiểu Ma Nữ hung hăng trừng Tiêu Phàm, giống như hận không thể đem miệng Tiêu Phàm xé nát, nói: - Nghĩ hay quá nhỉ, cho dù hiện tại ngươi rời đi thì ta cũng không thêm để ý ngươi.

- Ngươi muốn theo ta thì ta cũng chưa chắc đã đáp ứng.

Tiêu Phàm mặt coi thường, lại thờ dài nói: - Ta biết ngươi thích Thần Phong Học Viện gì đó, bất quá, ta cũng chưa chắc có thể tiến vào được, lại càng không cần phải nói đến Chiến Vương Học Viện.

- Tiểu tử, một tên ăn mày như ngươi cũng muốn tiến vào Chiến Vương Học Viện?

Đột nhiên một tiếng cười lạnh vang lên, chỉ thấy mấy cỗ khí thể cường đại va vào mặt.

Tiêu Phàm quay người nhìn về sau, chỉ thấy bốn người đang chậm rãi đi tới, cảm đầu là một nam một nữ, nam tử mặc một bộ trường bào màu trắng khá là anh tuấn, ăn mặc cũng thập phần quý khí, rất hiển nhiên bối cảnh hẳn có chút bất phàm, chỉ là dáng người gầy gò, bước chân có chút phù phiếm.

Trong ngực hẳn là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, thiếu nữ một bộ váy dài màu hồng, xinh đẹp như hoa, đôi mắt tràn đầy vũ mị mỗi thời mỗi khắc đều có thể câu dẫn tâm hồn của nam nhân.

Về phần phía sau hai người, rõ ràng là tùy tùng của nam tử kia, trực tiếp bị Tiêu Phàm bỏ qua.

- Đi thôi.

Tiêu Phàm lộ ra một mặt vẻ khinh bỉ, vỗ vỗ đầu Tiểu Kim quay người liền chuẩn bị rời đi.

- Nhị thiếu gia, người ta rất thích sư tử con Kim Sắc kia nha.

Một trận ớn à ớn ớn từ phía sau truyền đến, nữ tử váy đỏ ôm chặt nam tử, thân thể mềm mại không ngừng nhún nhún trên người nam tử.

- Yên tâm, chỉ cần Như Nhi thích, coi như là sao trên trời, nhị thiếu gia ta cũng thay ngươi hái xuống.

Nam tử bạch bào tà tà cười một tiếng, cho thiếu nữ một cái ánh mắt hiểu ý.

- Tiểu tử, ngươi dừng lại, sư tử con này bán thiếu gia muốn, ngươi ra cái giá đi.

Đột nhiên, áo bào trắng nam tử bá khí hướng về Tiêu Phàm nói.

Bốn phía không ít người đi đường nghe được âm thanh hắn, lập tức vây quanh xem, chẳng qua là khi bọn hắn nhìn thấy bạch bào nam tử ngay lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Người này không may lại bị Hoàng Thiên Bá nhìn trúng, đáng tiếc một đầu Hồn Thú tổ như thế.

- Đúng vậy a, Yên Thành tam đại ác thiếu cũng không phải dễ trêu, vây vào bọn chúng không bằng đi đến Chiến Vương Học Viện chuẩn bị trước a.

- Xem ra mấy người này mới vừa đến Yên Thành, không biết Hoàng nhị thiếu gia rất đáng sợ, người bình thường nhìn thấy Hoàng nhị thiếu gia thì ai mà không tránh chứ?

Bốn phía không ít người xì xào bàn tán, Tiêu Phàm không khỏi cau mày một cái, cái thế giới này cũng tròn quá a, không nghĩ tới vừa mới đi tới Yên Thành liền gặp ngay người Hoàng gia.

Hoàng Thiên Bá nghe được thanh âm tu sĩ bốn phía lại đặc ý nhìn Tiêu Phàm, hắn cảm thấy bất kỳ ai nghe thấy tên tuổi của hắn đều sẽ liền không dám đắc tội hắn.

- Không bán.

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói ra hai chữ, ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn Hoàng Thiên Bá.

Hoàng Thiên Bá trên mặt tiểu dung cứng đờ, thần sắc chậm rãi lạnh lẽo, hắn lách mình đi đến trước mặt Tiêu Phàm, nói: - Tiểu tử, ngươi nói cái gì? Có dám lặp lại lần nữa!

- Không bán! Chẳng lẽ ngươi còn muốn ép mua buộc bán hay sao?!

Tiêu Phàm liếc Hoàng Thiên Bá, người khác sợ Hoàng Thiên Bá hắn nhưng Tiêu Phàm cũng không thèm để ý.

Ở chỗ này, hắn tin tưởng Hoàng Thiên Bá không dám trắng trợn đối phó bản thân, lấy thực lực hắn cũng căn bản không hề e ngại Hoàng Thiên Bá.

Đám người bốn phía kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, rất nhiều người trên mặt lộ ra vẻ đồng tình, dám nói với Hoàng Thiên Bá như thế, không phải muốn chết sao?

- Một vạn Hạ Phẩm Hồn Thạch!

Ánh mắt Hoàng Thiên Bá càng ngày càng lạnh, lời vừa rồi của Tiêu Phàm như tát vào trên mặt hắn.

- Xin nhường đường một chút.

Tiêu Phàm trực tiếp gạt đám người rồi đi, Tiểu Ma Nữ cùng Tiểu Kim đi theo phía sau.

Tu sĩ phía trước không khỏi tránh ra một con đường, một mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, Hoàng Thiên Bá trực tiếp ngóc tại chỗ, trên mặt lộ ra thần sắc phẫn hận.

- Tiểu tử, ngươi cần phải nghĩ đến hậu quả, Yên Thành nhìn qua rất phồn hoa nhưng cũng là nơi nguy hiểm, cái loại nhà quê như ngươi có chết thì cũng không biết mình chết như thế nào, đến lúc đó cũng không có ai nhận xác cho ngươi.

thanh âm Hoàng Thiên Bá hung ác nham hiểm vang lên.

Uy hiếp! Trần trụi uy hiếp!

Đám người tu sĩ nghe vậy không khỏi rung mình một cái, bọn hắn biết rõ phạm là người bị Hoàng Thiên Bá ghi nhớ liền không có một kết cục tốt.

Đáng tiếc để hắn thất vọng là Tiêu Phàm hoàn toàn không nghe thấy, gần như đã biến mất bên trong dòng người.

Hoàng Thiên Bá sắc mặt khó coi đến cực điểm, sau đó ném cho hai tên hạ nhân một cái ánh mắt, hai người lộ ra vẻ hiểu ý, vội trộm cùng tiến lên.

Rất nhiều người biết rõ đây chỉ là vừa mới bắt đầu, thời gian Chiến Vương Học Viện chiêu sinh còn có tầm mười ngày, rất nhiều tu sĩ từ thành nhỏ hướng Yên Thành mà đến, đắc tội Hoàng Thiên Bá tuyệt đối không chỉ một mình Tiêu Phàm.

Đồng dạng trong lòng Tiêu Phàm cũng nghĩ như vậy, Yên Thành to lớn như thế, nhân khẩu hơn ngàn vạn, Hoàng Thiên Bá muốn tìm hắn cũng không phải đơn giản như thế.

- Đồ lưu manh, xem ra ngươi còn rất có mấy phần huyết tính a, đây chính là Hoàng gia Nhị Thiếu Chủ a.

Tiểu Ma Nữ hí hí cười một tiếng, hận không thể làm cho thiên hạ đại loạn.

- Hoàng gia nhị thiếu gia thì như thế nào, nếu như biến thành người chết thì cũng không có gì để sợ.

Con người Tiêu Phàm lạnh như băng nói, do sự tình của Tiêu U nên hắn đối với Hoàng gia đã sớm coi thành địch nhân rồi, bây giờ nhiều một tên Hoàng Thiên Bá thì có sao?

Cảm nhận được sát khí như ẩn như hiện trên người Tiêu Phàm, Tiểu Ma Nữ thu liễm tiểu dung, trịnh trọng nói: - Tiêu Phàm, người cũng chớ làm loạn a! Đương nhiên, nếu như người muốn giết hắn thì nhớ mang ta theo.

Tiêu Phàm mặt xám lại nhìn Tiểu Ma Nữ, hắn hi vọng tại hạn hán lời luôn rồi, Tiểu Ma Nữ này thật sự chỉ sợ thiên hạ không loạn a, điều này cũng làm cho Tiêu Phàm không thể không lui, tránh đi ba phần, kính nhi viễn chi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tập Sát

Đêm đó, bên trong một gian khách sạn.

Tiêu Phàm cùng Tiểu Kim ở cùng một phòng, trong phòng có hai cái giường, vừa vào phòng, Tiểu Kim đã vây quanh Tiêu Phàm gằm nhẹ.

- Ta biết người đói, ăn ít một chút đi, không còn lại bao nhiêu đâu.

Tiêu Phàm từ trong hành trang lấy ra một viên Hồn Tinh Tứ Giai, trên mặt một trận đau lòng, tên gia hỏa này từ khi ăn vào Hồn Tinh thì liền không thèm ăn món nào khác.

Lần trước mẫu thân nó lưu lại một chút Hồn Tinh hiện tại đã không đủ dùng, bất quá cũng may, Tiểu Kim cũng đột phá đến Tam Giai hậu kỳ, tương đương với cảnh giới Chiến Sư hậu kỳ.

Tiểu Kim gằm nhẹ một tiếng, đem Tứ Giai Hồn Tinh nuốt vào, bắt đầu thôn phệ luyện hóa.

Tiêu Phàm bắt đầu đi, hắn cũng lấy ra một viên Tứ Giai Hồn Tinh nắm trong tay, thể nội bắt đầu hấp thu Hồn Lực bên trong Hồn Tinh, những ngày qua hắn phần lớn thời gian đều đi đường, thời gian tu luyện lại rất ít.

Bất quá, khoảng cách Chiến Sư hậu kỳ cũng chỉ còn một bước.

- Kinh Lôi Quyết của gia tộc mặc dù còn có thể hấp thu Hồn Lực nhưng tốc độ hấp thu lại không đáp ứng được nhu cầu hiện tại, nếu như có thể tiến vào Chiến Vương Học Viện nhất định phải tìm một bản công pháp thật tốt mới được.

Tiêu Phàm trong lòng nghĩ thầm.

Hồn Lực đột phá, kỳ thật chính là vận dụng đủ loại phương pháp không ngừng tiêu hao Hồn Lực, cho đến khi tiêu hao đến một bước cuối cùng, sau đó thông qua công pháp khôi phục, lập đi lập lại như thế, không ngừng rèn luyện, cho đến khi xuất hiện sự thay đổi về chất.

Kinh Lôi Quyết chỉ bất quá là công pháp cơ bản ở Tiêu gia, tốc độ rèn luyện Hồn Lực rất chậm, chỉ thích hợp cho cảnh giới Chiến Sĩ trở xuống, nếu như không phải tồn tại U Linh Chiến Hồn thì Tiêu Phàm tuyệt đối không có khả năng nhanh như thế đã đột phá đến cảnh giới Chiến Sư.

Từ lần trước trực tiếp thôn phệ một viên Hồn Tinh Tam Giai mém chút làm kinh mạch hắn nổ tung, hiện tại Tiêu Phàm cũng không dám lại tùy tiện trực tiếp thôn phệ Hồn Tinh, hắn minh bạch, tu luyện phải thận trọng tiến hành từng bước, đây là một quá trình để cải thiện về chất.

Về phần chiến kỹ, Tiêu Phàm ngược lại không có đặc biệt quan tâm, hắn từ Chiến Kỹ Các Tiêu gia được trên trăm loại chiến kỹ, dưới sự trợ giúp Vô Tận Chiến Điển đã thành công dung hợp ra mấy loại Tam Phẩm Chiến Kỹ.

Nếu như có thể tiến vào Chiến Vương Học Viện thì Chiến Kỹ cũng không phải là vấn đề gì quá khó.

- Xem ra ta vẫn phải tiến vào Chiến Vương Học Viện mới được a, chỉ dựa vào cố gắng bản thân thôi vẫn không được, chỉ là không biết U Linh Chiến Hồn là Chiến Hồn mấy phẩm, có thể hay không tiến vào Chiến Vương Học Viện!

Tiêu Phàm lộ ra vẻ mờ mịt.

Cho đến bây giờ, hắn đều không biết U Linh Chiến Hồn của mình là mấy phẩm, đây là sự tình duy nhất mà hắn không nắm chắc.

- Mặc kệ, hi vọng bảy ngày sau có thể thông qua Chiến Hồn khảo thí.

Tiêu Phàm hạ quyết tâm, toàn thân tâm đắm chìm trong Đan Điền, Tứ Giai hồn Tinh có thể bằng mắt thường thấy được nó đang nhỏ dần.

Bên ngoài cơ thể hần tỏa ra từng đạo u quang giống như một cái lồng đèn màu đen, một cổ Hồn Lực bàng bạc từ trên người hần tản ra.

Thể nội hần truyền ra một trận âm ảm, Hồn Lực cuộn cuộn rửa sạch kinh mạch toàn thân, tựa như đã đến một điểm giới hạn nào đó, tùy thời đều có thể đột phá đến cảnh giới Chiến Sư hậu kỳ.

Cách đó không xa, Tiểu Kim cũng đã nuốt vào Tứ Giai Hồn Tinh, tiến vào trạng thái nhập định, vào lúc này cửa phòng kết một tiếng mở ra, hai cái đầu từ cửa ra vào thò vào.

- Vậy mà lại tu luyện! Đúng là trời giúp chúng ta, sớm biết như thế thì tùy tiện phái một người tới là được, căn bản không cần chúng ta xuất thủ, chúng ta dù sao cũng mang danh thủ hạ của nhị thiếu gia.

Trong đó một người mở miệng, trên mặt lộ ra tiếu dung.

- Dám đắc tội nhị thiếu gia, ngươi nên có giác ngộ phải chết! Trước hết giết hần rồi nói, ngươi đem Hồn Thú kia mang trở về đi.

Một tên hắc y nhân khác từng bước một hướng về Tiêu Phàm đi đến.

Tu sĩ trong lúc tu luyện tới kỳ bị quấy rầy, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì tử vong tại chỗ.

- Cứ giết hần như thế, há không phải quá tiện nghi cho hần, nếu như có thể để hần sống không bằng chết thì nhị thiếu gia nhất định sẽ càng vui vẻ hơn.

Nam tử trên mặt lộ ra một tia một vòng tà ác tiếu dung.

Một cổ Hồn Lực cường đại từ trên người hần chột xuất ra, dưới sự không chế Hồn Lực kia liền hóa thành một lưỡi đao hướng về mi tâm Tiêu Phàm đánh tới.

Tiêu Phàm đã sớm cảm ứng được hai người đến, nhưng giờ phút này hần căn bản không thể cử động, trong lòng hần không ngừng hô hoán Tiểu Kim, nhưng Tiểu Kim cũng không có bất cứ động tĩnh gì, nhìn thấy người kia đi tới, trong lòng Tiêu Phàm đã tuyệt vọng.

Trong Đan Điền, cái Hồn Lực kia như lợi nhận gào thét mà tới, thể nội truyền đến một loại cảm giác đau nhói, sau một khắc, U Linh Chiến Hồn đột nhiên bạo khởi, ngưng tụ thành một cái miệng lớn màu đen đem Hồn Lực kia nuốt vào.

- Ân?

trên mặt hắc y nhân lộ ra vẻ cổ quái, bản thân dù sao cũng là Chiến Sư đỉnh phong a, Hồn Lực vậy mà không làm gì được một tên tiểu tử cảnh giới Chiến Sư trung kỳ?

Hắc Y Nhân không tin tã, Hồn Lực cuộn cuộn lần nữa ngưng tụ thành vô số thần binh lợi nhận, đạt tới Chiến Sư cảnh đỉnh phong, Hồn Lực đã có thể ngoại phóng, nhìn qua tựa như từng đoàn từng đoàn sương mù.

Lại để hắc y nhân thất vọng là Tiêu Phàm căn bản không hề có bất cứ động tĩnh gì, trên trán hần toát ra một chút mồ hôi, nhìn Tiêu Phàm bình tĩnh, hần trong lòng nổi giận mắg:

- Mẹ kiếp, tiểu tử này tà môn quá, nhất định phải nhanh giết hần!

Hồn Lực Chiến Sư cảnh đỉnh phong vậy mà không làm gì được một tên tiểu tử Chiến Sư cảnh trung kỳ đang tu luyện, nói ra thì mất hết mặt mũi a.

Hô!

Hắc y nhân thập phần quyết đoán, trường đao trong tay bỗng nhiên chém xuống Tiêu Phàm, lưỡi đao sắc bén chém xuống làm không khí giống như bị xé rách, hiện lộ ra một đạo bạch sắc đao mang.

Thiên địa linh khí bốn phía lập tức tán loạn, đao mang lạnh lẽo nhiếp hồn đoạt phách đủ đem một tên cường giả Chiến Tôn cảnh chém giết chứ nói chi chi là tu sĩ Chiến Sư cảnh trung kỳ.

- Chết đi!

Hắc Y Nhân kêu to, trên mặt lộ ra một vẻ dữ tợn.

Oanh! Từng đạo từng đạo khí lưu màu đen gào thét xuất hiện, tất cả đều vờn quanh thân thể Tiêu Phàm, hắc y nhân chỉ cảm thấy cánh tay mình cực kỳ đau nhức, trường đao bị đánh bay, hắc y nhân như gặp phải lôi đình, liên tiếp lui về phía sau mấy bước là ngã xuống đất.

- Đại Ca, xảy ra chuyện gì vậy?

Trên mặt hắc y nhân cao gầy đang chuẩn bị đánh lên Tiểu Kim lộ ra vẻ kinh ngạc, đường đường Chiến Sư cảnh đình phong đi giết tu sĩ Chiến Sư trung kỳ còn chưa kịp xuất thủ đã bị đánh bay đi?

- Đến giúp ta một tay, tiểu tử này tà môn quá!

Sắc mặt hắc y nhân tập sát Tiêu Phàm rất khó coi, hấn nhắt lên trường đao, lần nữa chém thẳng hướng Tiêu Phàm.

- Thiên địa linh khí thật thuần túy, tiểu tử này thật sự chỉ là Chiến Sư cảnh? thiên địa linh khí bằng bạc như thế này ta chỉ thấy qua lúc cường giả Chiến Tôn cảnh tu luyện.

Hắc y nhân cao gầy một mặt kinh ngạc.

Cân nhắc tiêu chuẩn của một tu sĩ cường đại, phẩm giai Chiến Hồn cao thấp là một phương diện, một cái phương diện khác chính là khả năng dẫn dắt thiên địa linh khí để tu luyện, chính là nói Hồn Lực của tu sĩ đó mạnh hay yếu!

Tiêu Phàm lúc đột phá dẫn động thiên địa linh khí đã vượt qua sức tường tượng của bọn hấn, khó trách trong lòng bọn hấn không bình tĩnh.

- Nhất định phải giết hấn!

Một tên hắc y nhân khác mở miệng, đặng đặng sát khí nói.

- Các ngươi rất muốn giết ta sao?

Đúng lúc này, một đạo âm thanh lạnh lẽo vang lên, chỉ thấy Tiêu Phàm đột nhiên hai mắt ra, ánh mắt xuất hiện hai đạo lợi mạng như thần kiếm xuất vô mà ra.

- Ngươi không phải đang đột phá sao, làm sao có thể nhanh như vậy!

Hai tên hắc y nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc này mới qua bao lâu, tiểu tử này vậy mà thành công đột phá đến Chiến Sư hậu kỳ?

- Người chết không cần phải biết.

Tiêu Phàm lạnh như băng nói, thân ảnh như u linh lao về hai người hắc y nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Báo thù bắt đầu

Nhìn thấy Tiêu Phàm chủ động đánh tới, hai tên hắc y nhân đầu tiên là giật mình sau đó lập tức cười lạnh:

- Đại Ca, hấn có tà như thế nào thì chẳng lẽ chúng ta hai tên Chiến Sư đình phong lại phải sợ tên Chiến Sư hậu kỳ hấn?

- Vô Tận Chi Kiếm!

Nhưng mà, nghênh đón bọn hấn là một kiếm của Tiêu Phàm.

Một cổ Hồn Lực từ trên người hấn bộc phát kiếm mang chói mắt, một kiếm này chính là hấn dung hợp nhiều loại chiến kỹ thông qua Vô Tận Chiến Điện mà thành.

Hơn nữa, kiếm chiêu này có thể trưởng thành vô hạn, vĩnh viễn cũng không có giới hạn cuối cùng, bởi như vậy mới gọi là Vô Tận Chi Kiếm.

Một kiếm này chính là một kích mạnh nhất của Tiêu Phàm, đối mặt với hai tên Chiến Sư đình phong, hấn cũng không dám khinh thường, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, đạo lý này hấn vẫn là hiểu rõ.

Phốc phốc!

Hắc y nhân cao gầy vừa mới dứt lời, đột nhiên che cổ mình, nhưng mà vô luận hấn che như thế nào thì sai một cái hô hấp, máu tươi liền bắt đầu cuồn cuộn phun mà ra.

- Ngươi giết đệ đệ ta?!

Tên hắc y nhân còn lại gằm lên nhìn về phía Tiêu Phàm, con ngươi tràn ngập sợ hãi.

Hắn mặc dù là Chiến Sư đỉnh phong nhưng tốc độ vừa rồi của Tiêu Phàm lại quá kinh khủng, công kích cũng cường hãn như thế không phải là một tên Chiến Sư cảnh hậu kỳ bình thường, trừ phi là những học viên của Chiến Vương Học Viện.

- Kế tiếp đến lượt ngươi.

Ánh mắt Tiêu Phàm rất bình tĩnh, thần sắc không hề bận tâm, hắn cũng không ngờ tới Vô Tận Chi Kiếm vậy mà cường đại như thế, miêu sát tu sĩ Chiến Sư cảnh đỉnh phong đều không nói chơi.

Đối với một người còn lại, Tiêu Phàm cũng không có ý niệm nhân từ nào, người muốn giết ta thì cũng chỉ có thể làm thi thể mà thôi.

- Đừng giết ta, không phải ta muốn giết ngươi, là nhị thiếu gia, không, là Hoàng Thiên Bá muốn giết ngươi, nếu như ta không tuân lệnh của hắn thì cả nhà của ta đều phải chết.

Hắc y nhân phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin.

- Nói đến cùng cũng vì tư dục của bản thân, mạng người nhà ngươi là mạng, còn mạng của người khác thì không đáng tiền sao.

Tiêu Phàm cười lạnh, lời nói của hắc y nhân làm hắn khịt mũi xem thường.

Theo nhân sinh quan của hắn, sinh mệnh là bình đẳng, không có quý tiện, vì tư lợi của bản thân mà muốn giết người khác, đây cũng không phải là nguyên tắc làm người của Tiêu Phàm.

Huống chi người mà hắc y nhân muốn giết chính là bản thân, nếu như vừa rồi không phải do U Linh Chiến Hồn phản kích thì Tiêu Phàm hắn đã sớm chết rồi!

- Đi chết đi!

Vào lúc Tiêu Phàm thất thần, hắc y nhân đột nhiên bộc phát mà lên, trên đầu hắn xuất hiện một cái hư ảnh trường đao màu trắng, một cổ đao mang cuồng bá xông thẳng vào Tiêu Phàm, tốc độ nhanh tựa thiểm điện.

- Đúng là cái thứ đến chết cũng không hối cải!

Tiêu Phàm cười lạnh, chân đạp Mê Tung Bộ lưu lại từng đạo hư ảnh, thân hình trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh hắc y nhân, Độc Nha kiếm trong tay lăm không chém ra.

Phốc!

Một đạo kiếm ảnh lóe lên, đầu lâu hắc y nhân kia lăn vòng trên không trung, trong mắt đầy vẻ không cam lòng.

- Hoàng gia, đây chỉ là mới bắt đầu.

Tiêu Phàm lạnh như băng nhìn chằm chằm hai cổ thi thể trên mặt đất, nói: - Xem ra ta đối với cái thế giới này vẫn chưa nhận biết sâu sắc được, hay là ta vẫn quá nhân từ?.

Hắn biết rõ, tại Chiến Hồn Đại Lục giết người chỉ là chuyện vình thường, tựa như cái chết của hai hắc y nhân này trong mắt của Hoàng gia bất quá chỉ là chết đi hai con chó mà thôi.

Cho dù Hoàng Thiên Bá muốn đối phó Tiêu Phàm thì cũng chỉ là vì tức giận trong lòng chứ không phải vì báo thù cho hai người kia.

- Hai cổ thi thể này lại có chút phiền phức.

Lúc này, Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, từ kiếp trước đến kiếp này, đây chính coi như là lần đầu tiên hắn chủ động đi giết người, cảm giác lần này khác với lúc hắn giết Hắc Giáp Cự Mãng, dù là giết chết Tam Trường Lão cũng chỉ là do phần nộ nhất thời, hiện tại trong lòng hắn cũng không bình tĩnh.

- Rống!

Cũng đúng lúc này, Tiểu Kim đi tới há mồm phun ra một ngụm cực hàn chi khí, hai cổ thi thể và vết máu trên mặt đất đột nhiên ngưng kết thành hàn băng.

Tiểu Kim móng vuốt vung lên, hai cổ thi thể ầm một tiếng nổ tung hóa thành một đám sương mù, sau đó Tiểu Kim lại mở cửa sổ ra, chỉ một lát sau, trong phòng liền khôi phục lại nguyên trạng tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tiêu Phàm ngốc trệ tại nguyên chỗ, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại: - Tiểu Kim, đi nói với Tiểu Ma Nữ một tiếng, sáng sớm ngày mai chúng ta đổi chỗ ở.

Hoàng Thiên Bá khẳng định đã biết rõ nơi hắn hạ lạc, lưu ở chỗ này khẳng định sẽ có thêm một số phiền phức không đáng có, huống chi hai tên chó săn Hoàng Thiên Bá chết ở trong tay hắn, việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Mặc dù đã bị Tiểu Kim xử lý sạch sẽ, cho dù Hoàng Thiên Bá có tra được đến trên người hắn thì cũng không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng Tiêu Phàm cũng không muốn lúc nào cũng bị Hoàng Thiên Bá giám thị.

Trời tờ mờ sáng, ba người Tiêu Phàm liền rời đi khách sạn, tại phụ cận Chiến Vương Học Viện tìm một khách sạn khác, chờ ngày chiều sinh.

Mà lúc này, trong một đình viện Hoàng gia, Hoàng Thiên Bá lại đập ầm trà xuống đất, vô cùng phẫn nộ nói: - Ngươi xác định hai người bọn hắn đi vào rồi không có rồi khỏi?

- Vâng, nhị thiếu gia, thuộc hạ chắc chắn.

Một tên hạ nhân áo đen quỳ trên mặt đất, nom nớp lo sợ nói: - Hai người bọn hắn bảo ta rời đi trước, bọn hắn nói chỉ cần hai người bọn hắn cũng đã đủ xử lý tiểu tử kia.

- Như vậy nhất định hai người kia đã chết.

Hoàng Thiên Bá nghiêng răng nghiêng lợi nói, đối với sinh tử của hai tên hạ nhân kia cũng không quan tâm, hắn phẫn nộ là không giết được Tiêu Phàm hay mang con Hôn Thú kia về.

- Nhị thiếu gia, người kia thật đáng chết, đánh chó còn phải nhìn chủ nhân, chúng ta đều là chó của nhị thiếu gia, hắn giết chúng ta cũng coi như không hề tôn trọng nhị thiếu gia ngài.

hạ nhân kia nhìn thấy Hoàng Thiên Bá thu liễm sát ý lại lập tức lại bắt đầu thêm mắm thêm muối.

- Hắn xác thực đáng chết.

Hoàng Thiên Bá gật gật đầu: - Ngươi không phải nói bọn hắn đã rời đi sao?

Hạ nhân áo đen trầm mặc không nói, đột nhiên, cửa ra vào lại đi tới một đạo thân ảnh: - Nhị thiếu gia, cho dù hiện tại chúng ta không tìm được bọn hắn nhưng bọn hắn là vì gia nhập Chiến Vương Học Viện mà đến a, sáu ngày sau chính là lúc bắt đầu chiêu sinh.

Hoàng Thiên Bá ngẩng đầu nhìn lại, phẫn nộ trên mặt liền biến mất, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp quyến rũ đi tới, dáng người là lướt, đám người đang quỳ đều âm thầm chảy nước miếng.

- Vẫn là Như Nhi nghĩ chu đáo.

Khi nữ tử xinh đẹp đi đến trước người Hoàng Thiên Bá, Hoàng Thiên Bá liền giơ tay ôm nàng vào ngực, hạ nhân áo đen biết điều lui ra khỏi phòng, mặc dù hắn rất muốn kiến thức một măm kế tiếp nhưng vẫn sợ hãi Hoàng Thiên Bá a.

- Đều là do nhị thiếu gia dạy dỗ tốt.

thân hình Lý Như vừa né tránh qua, thân thể mềm mại nói: - Nhị thiếu gia, ta muốn Hôn Thú kia!

- Như Nhi, ngươi yên tâm, ngươi muốn cái gì, ta đều sẽ cho ngươi, mấy ngày nữa, thiếu gia ta giết xong tên kia, lại đoạt lại sư tử con cho nàng.

Hoàng Thiên Bá tà tà cười một tiếng, chỉ là lúc nhắc đến tên Tiêu Phàm, hai mắt hắn đều băng lãnh.

- Át xì!!! là ai đang nhưng nhớ ca?

Tiêu Phàm đang đi trên đường đột nhiên hắc xì một cái, hắn tự nhiên không biết Hoàng Thiên Bá vẫn chưa từ bỏ ý đồ, chuẩn bị vào lúc khảo thí làm khó hắn.

- Ai sẽ nhớ ngươi? Đoán chừng là ai muốn giết ngươi đi.

Tiểu Ma Nữ rất khó

chịu khi Tiêu Phàm đột nhiên nói đi là đi, khách sạn hiện tại kém hơn khách sạn lúc trước rất nhiều, cũng khó trách trong lòng nàng không thoải mái.

- Nói không chừng thật có người muốn giết ta.

Tiêu Phàm nhỏ giọng thì thầm.

- Đi thôi, đến rồi.

Thanh âm Tiểu Ma Nữ vang lên, khi Tiêu Phàm lấy lại tinh thần thì Tiểu Ma Nữ đã đi vào bên trong một tòa lầu các.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy bảng hiệu mạ vàng bên trên, ba chữ lớn như rồng bay phượng múa: Lăng Vân Các.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tắm mộ

Lăng Vân Các, nhìn thấy ba chữ này, Tiêu Phàm cau mày một cái, cảm giác giống như đã nghe nói qua ở đâu nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra.

Nhìn thấy thân ảnh Tiểu Ma Nữ đã biến mất, Tiêu Phàm vội vàng cùng đi theo, nhưng trong lòng lại thêm nghi hoặc, Tiểu Ma Nữ đột nhiên đến nơi này làm gì.

Lăng Vân Các đông như trẩy hội, bóng người phi thường tấp nập, náo nhiệt vô cùng, vừa mới bước vào, Tiêu Phàm liền bị các đồ vật rực rỡ muôn màu bên trong hấp dẫn.

- Ta nhớ ra rồi, Lăng Vân Các là trụ sở của Lăng Vân Thương Hội-một trong Tam Đại Thương Hội trên Chiến Hồn Đại Lục.

Tiêu Phàm đột nhiên linh quang lóe lên, trong nháy mắt nhớ ra cái gì, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Chiến Hồn Đại Lục có Tam Đại Thương Hội, theo thứ tự là Lăng Vân Thương Hội, Vô Nhai thương hội, cùng Cửu Tiêu thương hội, Lăng Vân Thương Hội một mực xếp số một, có thể thấy Lăng Vân Thương Hội cường đại như thế nào.

Phải biết rõ, thương hội này cũng không chỉ hoạt động bên trong Đại Yên Vương Triều, mà là trải rộng toàn bộ Chiến Hồn Đại Lục.

Phía xa, Tiểu Ma Nữ đang cùng một tên thanh niên áo trắng nói cái gì, điều này làm cho Tiêu Phàm rất ngạc nhiên, Tiểu Ma Nữ chẳng lẽ có quan hệ gì với Lăng Vân Thương Hội?

Thanh niên áo trắng mặt như ngọc quan, anh tuấn phi phàm, trong mỗi bước chân đều lộ ra vẻ cao quý, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng nhìn về phía Tiêu Phàm, điều này làm cho Tiêu Phàm hơi bất an.

Tiêu Phàm cũng không đi qua, hắn muốn đi dạo trong Lăng Vân Các, bên trong Lăng Vân Các cái gì cũng có, nhưng đồ vật làm cho hắn hứng thú cũng không nhiều.

Sau nửa ngày, ánh mắt Tiêu Phàm dừng lại trước một cái quầy, bên trong quầy hàng trưng bày một đồng Thanh Sắc Linh Thảo xanh tươi, Thanh Sắc Linh Thảo nhìn qua vô cùng bình thường có cái gì lạ nhưng lại để Tiêu Phàm nội tâm chấn kinh không thôi.

- Nơi này lại có Tinh Linh Thảo?

Tiêu Phàm thiếu chút nữa kêu lên, kiếp trước thân làm Thánh Thủ, hắn rất quen thuộc với đại bộ phận Linh Thảo trên địa cầu, rất nhiều Linh Thảo hắn đã thấy tận mắt, mà loại Tinh Linh Thảo này chính là một trong số ít mấy loại Linh Thảo mà hắn chưa từng thấy qua.

Tiêu Phàm ngẫu nhiên lấy được một cổ phương, trong đó ghi rõ tác dụng của Tinh Linh Thảo, Tinh Linh Thảo kết hợp với một số loại thảo dược khác để luyện chế thành dược dịch hoặc là dược hoàn, có thể hoàn toàn chữa khỏi những vết sẹo khi bị thương.

Tiêu Phàm kiếp trước muốn tìm Tinh Linh Thảo để làm ra sản phẩm làm đẹp, nhưng vì Tinh Linh Thảo gần như đã tuyệt tích nên kế hoạch của hắn liền bị chết từ trong trứng.

- Khách quan, người muốn mua Tinh Linh Thảo?

Một mỹ nữ người hầu đi tới, cười hi hi nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm trong lòng kinh ngạc, Tinh Linh Thảo tại Chiến Hồn Đại Lục cũng gọi là Tinh Linh Thảo?

- Tinh Linh Thảo này bán thế nào?

Tiêu Phàm thu liễm tâm thần, sau một lần trùng sinh hắn đối với Tinh Linh Thảo đã không còn hứng thú quá lớn, hiện tại hắn chỉ có dục vọng về thực lực mà thôi.

Bất quá, hắn kiếp trước chưa từng tự mình nghiệm chứng được tính của Tinh Linh Thảo, điều này làm cho nội tâm hắn có chút nuối tiếc, nếu như Tinh Linh Thảo không quý liền mua mấy cây về nghiên cứu một chút cũng được.

- Một trăm Hạ Phẩm Hồn Thạch một gốc, chắc giá a, còn có những Linh Thảo này, đều là Nhị Phẩm Linh Thảo, giá cả đều là một trăm Hạ Phẩm Hồn Thạch một gốc.

Mỹ nữ cười hi hi nói, lập tức đề cử cho Tiêu Phàm mấy loại Linh Thảo.

một trăm Hạ Phẩm Hồn Thạch? Tiêu Phàm rút cảm, một viên Hồn Tinh Nhị Giai sơ kỳ giá trị đã hai trăm Hạ Phẩm Hồn Thạch, cái giá này không tính quá đắt, có thể mua mấy cây trờ về hảo hảo nghiên cứu một chút.

- Cho ta mười gốc.

Tiêu Phàm xuất ra mười viên Hồn Thạch Trung Phẩm đặt ở trên quầy.

- Có ngay!

Mỹ nữ phục vụ viên cười hì hì tiếp nhận mười khóa Hồn Thạch Trung Phẩm, Tiêu Phàm chỉ biết một khóa Hồn Thạch Trung Phẩm có thể hối đoái một trăm khóa Hồn Thạch Hạ Phẩm, nhưng đây chỉ là tình huống bình thường. bây giờ Trung Phẩm Hồn Thạch đã tăng giá, một khóa có thể hối đoái một trăm mười khóa, sinh ý lần này nâng một cái liền lừa đến một trăm Hồn Thạch Hạ Phẩm, điều này tự nhiên làm cho mỹ nữ vui vẻ không thôi.

Rất nhanh nàng liền đem mười khóa Tinh Linh Thảo đóng gói tốt, cũng cùng Tiêu Phàm thảo luận cách thức dưỡng trồng như thế nào, lúc này mới lưu luyến nhìn Tiêu Phàm rời đi.

Sau nữa chén trà nhỏ, Tiêu Phàm lại mua tầm mười loại dược thảo, tất đều là Dược Tài dung luyện Mỹ Dung Dịch.

- Không biết Mỹ Dung Dịch ở đây có bán chạy không.

Tiêu Phàm thăm nghĩ, hẳn không phải là người rảnh rỗi ngồi chơi, sự tình hẳn làm đều phải cân nhắc đến lợi nhuận.

- Đồ lưu manh, đi thôi.

Tiểu Ma Nữ đột nhiên xuất hiện, đi đến ôm lấy cánh tay của Tiêu Phàm, nhiệt độ nóng bỏng truyền vào cánh tay Tiêu Phàm, điều này khiến toàn thân Tiêu Phàm không được tự nhiên.

- Thi Vũ muội muội, lâu rồi mới gặp lại ngươi một lần, cũng không cần phải vội vã như thế.

Thanh niên nam tử trước đó cùng Tiểu Ma Nữ nói chuyện đi tới, hẳn một bộ áo trắng, không nhiễm khói lửa nhân gian, giống như Trích Tiên rơi xuống phàm trần.

- Không cần, Tiêu Phàm ca ca đã chờ ta lâu như vậy.

Tiểu Ma Nữ cười nói, cái đầu nhỏ dựa vào vai Tiêu Phàm

Tiêu Phàm ca ca? Tiêu Phàm trong lòng thầm mắng một trận, hẳn biết Tiểu Ma Nữ đang lòi hẳn ra làm tám chân a.

- Thi Vũ, không giới thiệu cho ta một chút?

Thanh niên cử chỉ ung dung nho nhã, rất có phong phạm đại gia, chẳng những không có tức giận, ngược lại cười lên, bất quá sâu trong đáy mắt lại hiện lên một tia cô đơn.

- Đây là ta Tiểu Phàm ca ca.

Tiểu Ma Nữ cười nói, tác phong hoàn toàn thay đổi, biến thành một tiểu mỹ nhân ôn nhu linh động: - Tiêu Phàm ca ca, đây là Lăng Phong ca ca.

Nghe được mấy chữ "Ta Tiểu Phàm ca ca" này, toàn thân Tiêu Phàm liền nổi da gà hết lên, bất quá bề ngoài vẫn duy trì bình tĩnh, cười nói: - Xin chào, ta tên Tiêu Phàm.

- Lăng Phong.

Lăng Phong gật gật đầu, trong con ngươi lộ ra một cỗ ngạo khí trùng thiên, một mặt không chịu thua nhìn Tiêu Phàm nói: - Ngươi hãy chiếu cố thật tốt tốt Thi Vũ muội muội, bằng không ta có thể bất cứ lúc nào cướp nàng khỏi ngươi.

- Huynh đài à, hinh mau cướp đi a.

Tiêu Phàm trong lòng không chút do dự nói, bất quá mặt ngoài lại cười cười nói: - Yên tâm, ta nhất định sẽ hết mực chăm sóc nàng.

Nhìn thấy Tiêu Phàm cùng Lăng Phong hai người trên người như ẩn như hiện khí thế tranh phong, Tiểu Ma Nữ vội vàng nói: - Tiêu Phàm ca ca, chúng ta đi thôi.

Cũng không đợi Tiêu Phàm phản ứng, nàng trực tiếp kéo cánh tay Tiêu Phàm chạy ra ngoài.

- Thi Vũ, ta sẽ không từ bỏ.

Nhìn bóng lưng Tiêu Phàm và Tiểu Ma Nữ biến mất, Lăng Phong âm thầm cắn răng.

Tiểu Ma Nữ kéo Tiểu Phàm xuyên qua dòng người, Tiểu Kim theo thật sát phía sau hai người, sau nửa ngày, Tiểu Phàm đột nhiên ngừng lại, tránh tay Tiểu Ma Nữ ra, trầm giọng nói: - Chuyện gì xảy ra?

- Không có việc gì a, Tiểu Phàm ca ca.

Tiểu Ma Nữ ồm ồm nói, Tiểu Phàm run run, cảm giác toàn thân không được tự nhiên, lỗ chân lông tất cả đều thất chặt một cái.

- Ta đây cánh tay nhỏ bấp chân nhỏ, không đủ cho ngươi làm khiên chắn, ngươi chính là nên tìm người khác đi, Tiểu Kim, về khách sạn.

Tiểu Phàm khoát khoát tay, xoay người ngồi trên lưng Tiểu Kim, rất nhanh biến mất ở cuối con đường.

Tiểu Ma Nữ tức giận đến dậm chân, cà xát răng mèo nói: - Đồ lưu manh, lưu manh đáng chết, để ngươi làm một cái tấm mộc thì sao, cũng không làm ngươi mất miếng thịt nào.

Nàng không biết, lấy nhãn lực Tiểu Phàm đã sớm nhìn ra cỗ ngao khí hiên ngang bắt phàm kia, ngao khí dạng này không phải là người thường có thể có được.

Tiểu Phàm thà rằng đắc tội Hoàng gia cũng không nguyện ý đi đắc tội Lăng Phong, nếu như Lăng Phong cùng Lăng Vân Thương Hội có quan hệ thì đến hần cũng chẳng biết mình làm sao mà chết, dù sao thực lực của hần hiện tại vẫn chưa có tư cách đối đầu với con quái vật Lăng Phong Thương Hội này.

May là Tiểu Phàm cũng cảm thấy Lăng Phong là một người không tệ, đối phương hần không phải là hạng người âm hiểm.

- Trước tiên dựa theo đan phương cổ tạo ra Mỹ Dung dịch thử xem, nếu thất sự thành công thì sau này không cần phải lo về Hồn Thạch nữa.

Hần vừa đi vừa nghĩ, còn sự tình vừa rồi hần đã sớm ném lên chín tầng mây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Luyện chế mỹ dung dịch

Nháy mắt đã qua sáu ngày, trong mấy ngày nay Tiểu Phàm đều đắm chìm trong quá trình nghiên cứu và chế tạo Mỹ Dung Dịch, thế nhưng độ khó khi chế tạo Mỹ Dung Dịch lại hơn xa hần tưởng tượng, mười gốc Tinh Linh Thảo hiện nay chỉ còn lại một gốc.

- Nếu như lần này còn không thành công, vậy đành phải từ bỏ a.

Tiểu Phàm trầm ngâm nói.

Sau đó hần tiếp tục bận rộn, đem Linh Thảo luyện thành chất lỏng, khống chế tốt hỏa hầu, bên trong gian phòng đầy mùi khó chịu, sau mấy lần thất bại trước thì lần này hần lại thuận lợi hơn.

Chỉ là quá trình thành dịch cuối cùng, làm thế nào để khống chế tỉ lệ Tinh Linh Thảo mới chính là vấn đề, trên cổ phương kia chỉ ghi là Tinh Linh Thảo, lại không hề ghi rõ phân lượng rõ ràng.

Nhìn đám chất lỏng chỉ còn lại cỡ một bàn tay trong nồi đen phía trước, Tiểu Phàm ngưng thần nhìn cây Tinh Linh Thảo cuối cùng: - Dù sao cũng chỉ còn một gốc, chơi khô máu luôn.

Nghĩ vậy, hần trực tiếp đem gốc Tinh Linh Thảo ném vào vào trong nồi sắt, nếu để cho Luyện Dược Sư khác nhìn thấy Tiểu Phàm dùng nồi sắt để luyện dược thì không biết chừng sẽ cười đến rụng răn a.

- Đồ lưu manh, nhanh lên, hôm nay là thời gian hai đại học viện chiêu sinh.

Lúc này, thanh âm Tiểu Ma Nữ từ ngoài cửa truyền đến.

- Thời gian qua thật nhanh!

Tiểu Phàm không để ý, tâm thần toàn bộ đắm chìm vào trong việc luyện dược, một lần dung luyện Mỹ Dung Dịch cuối cùng, nếu lại không thành công thì hai ngàn Hồn Thạch coi như đổ sông đổ biển.

- Nam nhân độ lượng một chút a, về sau ta sẽ không tiếp tục lôi ngươi ra làm tấm chắn đầu.

Tiểu Ma Nữ thấy Tiểu Phàm không để ý thì ngữ khí lập tức mềm xuống, mấy ngày nay Tiểu Phàm không hề bước ra khỏi phòng, nàng còn tưởng rằng Tiểu Phàm thực nổi giận rồi.

Mặc cho nàng nói thế nào thì Tiêu Phàm cũng không có đáp lại, không phải hắn không muốn trả lời mà là hắn bị hướng bên trong nồi sắt đen kia hấp dẫn.

Vào thời khắc Tinh Linh Thảo rơi vào chất lỏng trong nồi, nguyên bản chất lỏng đen thui đột nhiên tản mát ra một điểm tinh quang, giống như sao trời trong đêm đen, vô cùng chói mắt.

Ngay sau đó, một cỗ hương thơm phả vào mặt, vừa ngửi vào mũi liền lập tức khiến người ta cảm thấy tươi mát, bất quá vền vện trong nháy mắt, tinh quang kia đã biến mất, được dịch cũng biến thành chất lỏng màu trắng trong suốt.

- Thất bại?

Tiêu Phàm cau mày, chất lỏng màu trắng trong suốt này vẫn giống y hệt lúc trước không có khác biệt gì, nhưng dị tượng vừa rồi vẫn làm cho lòng hắn không yên.

- Không đúng, được dịch lần này không giống lần trước.

Ánh mắt Tiêu Phàm đột nhiên sáng lên, hắn phát hiện bên trong được dịch có không ít điểm sáng màu trắng đang lập loè, giống như lúc nào cũng có thể biến mất.

Đúng lúc này, U Linh Chiến Hồn trong đan điền Tiêu Phàm tỏa ra từng đạo quang mang yếu ớt, Tiêu Phàm rất rõ ràng, U Linh Chiến Hồn rất ít khi dị động a.

Tiêu Phàm không chút do dự triệu hồi U Linh Chiến Hồn, sau một khắc, thiên địa linh khí bốn phía cuộn cuộn hóa thành một cỗ Hồn Lực rót vào bên trong được dịch.

Ong!!!Ong!!!

Được dịch tản ra vô tận hồng mang, quang vũ đầy trời tỏa ra đem cả phòng đều chiếu chiếu sáng.

- Tiêu Phàm, ngươi chính là tên nam..

Đột nhiên, Tiểu Ma Nữ đá cánh cửa phòng cái rầm, chuẩn bị chửi ầm lên, nhưng lời còn chưa dứt liền bị mùi thuốc trong phòng xộc lên mũi làm nàng ho khò khò.

Sau một khắc, ánh mắt nàng hoàn toàn ngưng kết tại bên trong nồi sắt trước mặt Tiêu Phàm, nơi đó giống như Tinh Hải óng ánh khắp nơi, vô số ánh sao lấp lánh thu hút mọi ánh nhìn.

Tiêu Phàm liền thi triển Hồn Lực phân đám chất lỏng kia ra làm ba phần đựng vào ba cái bình ngọc, động tác giống như nước chảy mây trôi, không đợi Tiểu Ma Nữ phản ứng trong phòng liền đã khôi phục như thường, chỉ còn tràn ngập một mùi thuốc gay mũi.

- Đồ lưu manh, thứ vừa rồi là gì?

Ánh mắt Tiểu Ma Nữ sáng quắc nhìn chăm chăm bình ngọc trong tay Tiêu Phàm.

- Mỹ Dung Dịch.

Tiêu Phàm cười cười, trong lòng trầm ngâm

- Ta rốt cuộc biết bản thân sai ở chỗ nào rồi, những Được Tài này tạp chất quá nhiều, dùng lửa bình thường không thể nào loại bỏ được hết tạp chất, hơn nữa nồi sắt này cũng không thể bảo trì nhiệt độ ổn định được, nếu đổi lại luyện Được Đỉnh thì xác suất thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

Cũng may U Linh Chiến Hồn có thể tăng lên độ tinh khiết cho Linh Thảo và Linh Khí cho nên lần này mới có thể thành công, người khác có muốn phục chế cũng sẽ rất khó khăn a!

Tiêu Phàm kích động trong lòng, U Linh Chiến Hồn lại mang đến cho hắn một niềm vui bất ngờ.

- Mỹ Dung Dịch là cái gì?

Tiểu Ma Nữ kinh ngạc, nàng khi nãy nhìn thấy dị tượng như thế liền biết chắc thứ này khẳng định bất phàm.

- Mỹ Dung Dịch, dĩ nhiên chính là dùng để mỹ dung.

Tiêu Phàm giải thích nói, lại đem tác dụng Mỹ Dung Dịch nói một lần.

Tiểu Ma Nữ nghe được ánh mắt tỏa sáng, bộ dáng thận trọng hiếm khi thấy được, nói: - Tiêu Phàm, thứ này có thể bán cho ta một bình hay không, ta trả một vạn Trung Phẩm Hồn Thạch a.

Nhưng vừa chưa dứt lời Tiêu Phàm đã ném cho nàng một cái bình ngọc, Tiểu Ma Nữ kinh ngạc nhận lấy bình ngọc, nàng ngạc nhiên nhìn Tiêu Phàm.

Nàng biết rõ Mỹ Dung Dịch này bắt phàm, giá trị gần như không thể đánh giá, lại không ngờ hần lại không hề suy nghĩ cho mình một bình.

- Đi thôi, Chiến Vương Học Viện và Thần Phong Học Viện đang chiêu sinh, chúng ta cũng không nên bỏ lỡ.

Tiêu Phàm cười cười, lời nói nhẹ nhàng như không mấy quan tâm, cùng Tiểu Kim chào hỏi rồi quay người đi về phía cửa.

Đại môn của Chiến Vương Học Viện đang tụ tập rất nhiều người, hôm nay là thời gian hai đại học viện chiêu sinh, rất nhiều tu sĩ nghe danh mà đến, tất cả chỉ vì muốn gia nhập Chiến Vương Học Viện.

Mặc dù nói Chiến Vương Học Viện cùng Thần Phong Học Viện hai đại học viện chiêu sinh, nhưng mọi người chỉ quan tâm đến Chiến Vương Học Viện, còn Thần Phong Học Viện đã sớm bị mọi người xem nhẹ.

Một trăm năm trở lại đây, Thần Phong Học Viện chiêu sinh không quá một trăm người, có thể nói là tàn lụi vô cùng, thậm chí ngay cả chiêu sinh cũng phải đến Chiến Vương Học Viện để tiến hành.

Nhất là hai mươi ba mươi năm nay, Thần Phong Học Viện lại không hề tuyển được một tên học viên nào.

Từng chiếc xe ngựa xa hoa ra vào gần như chiếm hết cả một quảng trường rộng lớn của Chiến Vương Học Viện, phần lớn đều là các quý tộc của Đại Yên Vương Triều, đối với bọn hần mà nói hôm nay chính là một cái cơ hội để khoe khoang.

Tiêu Phàm, Tiểu Ma Nữ cùng Tiểu Kim ba người hiện tại cũng đã đến nơi này.

- Đồ lưu manh, ngươi vẫn muốn gia nhập Chiến Vương Học Viện?

Tiểu Ma Nữ ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, tựa như muốn biết suy nghĩ trong đầu của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhún nhún vai, bắt đầu nói: - Ta làm sao biết Chiến Vương Học Viện có muốn thu ta hay không.

- Tiểu tử này vẫn còn biết lượng sức, chỉ bằng một tên dã tiểu tử cũng muốn gia nhập Chiến Vương Học Viện, căn bản chính là mơ mộng hão huyền.

- Chiến Vương Học Viện, chỉ có quý tộc chúng ta mới có tư cách gia nhập, đám dân nghèo kia trừ phi có được Ngũ Phẩm Chiến Hồn.

- Cứ để bọn hần nằm mơ giữa ban ngày đi a, nhưng mà Thần Phong Học Viện thì ngược lại bọn chúng có khả năng gia nhập, hahaha.

Mấy đạo thân ảnh từ bên cạnh Tiêu Phàm đi qua nghị luận không kiêng nể gì, trong lời nói đều là vẻ cười nhạo.

- Tiêu Phàm, đừng chấp nhặt cùng bọn hần, đám quý tộc gì đó trong mắt một số người cũng không đáng một đồng.

Tiểu Ma Nữ cũng không thèm để ý mấy lời châm chọc kia.

- Thi Vũ, ta còn tưởng ngươi không đến, ta đợi ngươi đã rất lâu a.

Một âm thanh quen thuộc cách đó không xa vang lên, chỉ thấy Lăng Phong trong mắt chỉ có Tiểu Ma Nữ đang cười hi hi đi tới.

- Lăng Phong ca ca, ngươi đợi ta làm gì?

Tiểu Ma Nữ nhún mày nói.

- Gia nhập Thần Phong Học Viện a.

Lăng Phong cười cười, không che giấu nói ra.

- Ngươi cũng gia nhập Thần Phong Học Viện?

Tiểu Ma Nữ lộ ra vẻ kinh ngạc, cảm giác đầu muốn to ra.

Tiêu Phàm bộ dáng cười trên nỗi đau của người khác, thầm nghĩ trong lòng: - Đây chính là quán quít không rời trong truyền thuyết đây sao?

- Cái thứ như các ngươi ta đoán ngay cả Thần Phong Học Viện cũng không thèm thu đâu nha.

Một tiếng cười lạnh vang lên, Tiêu Phàm quay đầu nhìn thấy Hoàng Thiên Bá đang ôm Lý Như nghênh ngang đi tới, trong mắt đều là khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thế nào gọi là bá đạo

Tiêu Phàm hai mắt khẽ híp một cái, đúng là oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được Hoàng Thiên Bá, xem ra hẳn là nhắm vào mình mà đến.

- Ba!

Nhưng không đợi hắn mở miệng, Lăng Phong đột nhiên biến mất tại chỗ, sau một khắc, một tiếng vang thanh thúy truyền ra, thân hình Hoàng Thiên Bá bay ngược về sau.

Đám người xung quanh thấy cảnh này không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, toàn trường kinh ngạc nhìn Lăng Phong, đây là Yến Thành tam đại ác thiếu a, hẳn lại dám một tát đánh bay.

Tiêu Phàm cũng kinh ngạc nhìn Lăng Phong, Hoàng Thiên Bá đã được coi là bá đạo nhưng Lăng Phong lại càng thêm bá đạo, cường thế, căn bản không cùng một cái cấp độ.

Tại Yến Thành, người dám một tát đánh bay Hoàng Thiên Bá tuyệt đối chỉ tính được trên đầu ngón tay, cũng chính là nói chỉ những đệ tử cao cấp nhất của các đại gia tộc khác trong lúc xảy ra tranh chấp mới phát sinh.

Đám quang minh chính đại đánh Hoàng Thiên Bá như thế gần như không tồn tại, phải biết, đây cũng không phải đánh vào Hoàng Thiên Bá mà chính là đánh vào mặt của Hoàng gia.

Hơn nữa, tốc độ của Lăng Phong vừa rồi làm cho Tiêu Phàm một trận kinh hãi, tốc độ đáng sợ thế này không phải chỉ một tên Chiến Sư cảnh có thể đạt được.

- Hồn trưởng, ta muốn giết ngươi.

Hoàng Thiên Bá gầy dựa đứng dậy, thân thể lung la lung lay, trên mặt hắn xuất hiện một dấu tay trong chói mắt vô cùng.

Hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai đánh qua như thế, hơn nữa còn bị đánh trước mặt bao nhiêu người thế này quả thật làm hắn còn khó chịu hơn là chết.

- Phốc!

Một đạo tàn ảnh thoáng hiện, Lăng Phong trực tiếp một cước đá vào bụng của Hoàng Thiên Bá, Hoàng Thiên Bá lục phủ ngũ tạng chấn động, trong miệng phun máu.

Đám người hoàn toàn tròn tròn mắt, tất cả đều kinh hãi nhìn Lăng Phong, tiểu tử này quá bá đạo đi, một lời không hợp liền xuất thủ với Hoàng thiên Bá không chút lưu tình.

- Nói thêm câu nữa, chết!

Lăng Phong băng lãnh nhìn chằm chằm Hoàng Thiên Bá đang run rẩy nằm trên mặt đất.

Hoàng Thiên Bá co như con tôm nằm dưới đất, ánh mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn Lăng Phong, bắt quá, hiện tại hắn thật sự không dám nói một chữ.

Từ trong mắt Lăng Phong, hắn có thể nhìn tên gia hỏa này thực sự muốn giết mình, nếu mình đã chết thì coi như có diệt cửu tộc hắn cũng không thể vẫn hỏi.

- Nhị thiếu gia, ngươi không sao chứ.

Lý Như đi đến bên cạnh Hoàng Thiên Bá, lo lắng nói.

- Cút ngay!

Hoàng Thiên Bá giờ tay lên, giờ phút này hắn đang lừa gạt công tâm, tự nhiên muốn tìm ai đó trút giận.

- Chuyện gì xảy ra?

Đúng lúc này một đạo thanh âm vang lên, mấy cỗ khí tức cường đại ập tới, đám người không khỏi nhường ra một con đường.

Dẫn đầu là một tên nam tử mặc kim bào, song mi sắc bén như hai thanh trường đao sắc bén, mắt như sao trời thâm thúy vô cùng, mũi cao cao, khuôn mặt kiên nghị anh tuấn làm cho người ta cảm giác một loại tư thế hiên ngang.

Bất quá, con người Tiêu Phàm lại rơi vào nữ tử đi bên cạnh hắn, sâu trong đáy mắt lóe lên sát ý nồng động, người kia trừ Tiêu U thì còn có thể là ai?

- Hoàng Thiên Thần!

Đám người có người kinh hô nhận ra kim bào nam tử, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

- Người trẻ tuổi này thâm ròi, Hoàng Thiên Thần là cao thủ trước hai mươi trên Viện Bảng, nghe nói hắn đã bước vào Chiến Tôn cảnh, trong cùng giai rất ít người là đối thủ của hắn.

- Đúng vậy a, ngay trước mặt nhiều người như vậy đánh Hoàng Thiên Bá, đây không phải là đang đánh vào mặt Hoàng gia sao?

- Tại Yên Thành cho tới bây giờ đều chỉ là tam đại ác thiếu khi dễ người, lại không người nào dám khi dễ tam đại ác thiếu, có người từng nói, thà rằng đắc tội cao thủ Viện Bảng cũng không nên đắc tội tam đại ác thiếu, nhưng hiện tại nam tử trước mặt này lại đắc tội cả hai a.

Rất nhiều người khi nhìn thấy Hoàng Thiên Thần liền lui lại mấy bước, cùng bọn Lăng Phong phân rõ giới hạn.

- Đại Ca, thay ta giết hắn.

Hoàng Thiên Bá nhìn thấy Hoàng Thiên Thần đến lập tức kích động không thôi, hắn liền hung dữ nhìn Lăng Phong.

- Cút sang một bên.

Hoàng Thiên Thần lạnh lùng quát, một cước đá vào ngực Hoàng Thiên Bá, Hoàng Thiên Bá bay ngược ra sau, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Đám người cũng kinh hãi không thôi, theo lý thuyết hắn là Hoàng Thiên Thần thay Hoàng Thiên Bá lấy lại công đạo mới đúng a, làm sao Hoàng Thiên Thần một cước đem đệ đệ đá bay, hình như có gì đó sai sai a.

Nhưng vẫn có một ít người minh bạch chuyện gì xảy ra liền kinh ngạc nhìn Lăng Phong, bên trong thế hệ trẻ tuổi của Đại Yên Vương Triều có thể làm cho Hoàng Thiên Thần kiêng kị gần như không tồn tại, trừ phi gia tộc và thế lực phía sau đối phương xa xa không phải Hoàng gia có thể so sánh.

Ánh mắt Tiêu Phàm cũng rơi vào trên người Lăng Phong, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, hắn cũng không nghĩ đến địa vị Lăng Phong lại lớn như vậy, Hoàng gia ngoại trừ Vương Tộc ra thì chính là một trong Tứ Đại Gia Tộc tại Yên Thành.

Hoàng Thiên Thần trong nháy mắt nhìn thấy Lăng Phong vậy mà liền chịu thua, chắc chắn địa vị của tên Lăng Phong này có chút dọa người.

- Lăng huynh, ngu đệ rất có chỗ mạo phạm, xin hãy lượng thứ.

Hoàng Thiên Thần đột nhiên hai tay ôm quyền hướng về phía Lăng Phong thi lễ nói.

- Đúng là thứ ngu xuẩn, hôm nay ta cũng không muốn làm quá.

Lăng Phong giống như đang nói một chuyện không hề liên quan tới mình, hắn nhìn về phía Hoàng Thiên Bá nói: - Bản thân tự tát mười cái rồi cút đi.

Hoàng Thiên Bá lau máu tươi ở khóe miệng, thần sắc lạnh lùng nhìn Lăng Phong, nếu như hôm nay thực sự tự tát mười cái thì sau này cũng không cần lăn lộn ở Yên Thành nữa.

Mất mặt không chỉ là Hoàng Thiên Bá mà là toàn bộ Hoàng gia.

Đám người trong lòng run lên, ánh mắt nhìn về phía Lăng Phong chớp chớp, Hoàng Thiên Thần đã chủ động nhận sai, hắn vậy mà chẳng những không thêm nề mặt mũi, còn muốn vũ nhục Hoàng Thiên Bá.

Cái gì gọi là bá đạo? Lăng Phong chính là minh chứng tốt nhất.

- Lăng huynh, ngươi đây là được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Hoàng Thiên Thần cường ép áp chế lửa giận trong lòng, lạnh giọng nói: - Nếu như không phải ngươi có gia tộc hậu thuẫn thì bản thiếu gia đã một cái tát đánh chết ngươi.

- Ta được một tác lại muốn tiến một thước thì như thế nào, có một số người nhất định phải trả giá cho những lời nói của hắn, đã ngươi không nỡ đánh, vậy ta tới giúp ngươi.

Lăng Phong được lý không tha người, cũng khó trách hắn tức giận như thế, hắn ở bên ngoài còn chưa ai dám trêu chọc hắn, Hoàng Thiên Bá là tên đầu tiên.

Dứt lời, hắn cũng mặc kệ Hoàng Thiên Thần, Lăng Phong từng bước một hướng về Hoàng Thiên Bá, Hoàng Thiên Thần nắm chặt nắm đấm, móng tay cắm vào da thịt như muốn chảy máu.

- Tiêu Phàm, tên phản đồ gia tộc ngươi làm sao xuất hiện ở chỗ này?

Đột nhiên, Tiêu U ánh mắt băng lãnh nhìn Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm cau mày một cái, hẳn không nghĩ tới Tiêu U lại làm khó dễ vào lúc này, hẳn tự nhiên mình bạch, Tiêu U coi là mình và Lăng Phong là một nhóm, cố ý làm khó bản thân, ý muốn vây Ngụy cứu Triệu.

- Ta ở chỗ này, liên quan gì đến ngươi?

Tiêu Phàm lơ đễnh, mình cũng không phải quả hồng mềm, nhìn mình trông rất dễ bị bắt nạt sao?

- Ta là Tiêu gia Gia Chủ, làm sao không liên quan đến ta?

Tiêu U cười lạnh nói, cô ý đem thanh âm đề cao mấy phần để cho Lăng Phong dùng tay.

Thế nhưng Lăng Phong chỉ nhìn lướt qua Tiêu Phàm liền không tiếp tục đề ý, một bàn tay hung hăng tát vào trên mặt Hoàng Thiên Bá.

- Ngươi không phải nói ta là phản đồ gia tộc sao? Vậy ta tự nhiên đã thoát ly khỏi gia tộc, không có bất kỳ liên quan gì với Tiêu gia, hơn nữa, ta cũng không phải loại người vong ân phụ nghĩa, ta khuyên ngươi một câu, đừng có chơi với lửa cẩn thận có một ngày bị chết cháy.

Tiêu Phàm thần nhiên nói, con ngươi thỉnh thoảng liếc Hoàng Thiên Thần.

Hoàng Thiên Thần lúc này đang tàn đay lửa giận, nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Tiêu Phàm liền triệt để bộc phát: - Tiểu tử, nơi này ngươi có tư cách nói chuyện sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nhất chiến thành danh

Nghe được Hoàng Thiên Thần nói, ánh mắt đám người nhao nhao nhìn Tiêu Phàm, trong mắt rất nhiều người đều là vẻ chăm chú.

Lúc này còn dám uy hiếp nữ nhân Hoàng Thiên Thần, đây không phải là muốn chết sao?

- Tư cách, ta không cho rằng nói chuyện thì cần bất cứ tư cách gì, nếu ta và ngươi cùng giai thì ta giết ngươi cũng dễ như giết chó.

Sát ý trong lòng Tiêu Phàm cũng triệt để bạo phát ra.

Bởi vì Hoàng gia, hẳn cùng với Tiêu Hạo Thiên bị buộc rời khỏi gia tộc!

Bởi vì Hoàng gia, hiện tại Tiêu gia nhà không ra nhà!

Bởi vì Hoàng gia, Tiêu U mới dám trả thù Tiêu gia, bằng không Tiêu U tại trước mặt Tiêu gia ngay cả cái rắm đều không phải!

- Thật là một tên gia hỏa cuồng vọng, hẳn biết mình đang nói chuyện với ai không?

Đám người kinh hãi nhìn Tiêu Phàm, tiểu tử này quá cuồng vọng, thật sự cho rằng ai cũng có thể cười lên trên đầu Hoàng Thiên Thần sao?

- Ha ha

Hoàng Thiên Thần bỗng ngửa mặt lên trời cười lớn, trong tiếng cười đều là cuồng ngạo và trào phúng, sau đó hắn nhìn Tiêu Phàm nói: - Ngươi có tư cách gì đánh với ta một trận? Giết ngươi, ta căn bản không cần phải động thủ.

- Ta biết, ngươi muốn nói cho ta biết, phía sau ngươi là toàn bộ Hoàng gia, đáng tiếc, trừ thực lực Hoàng gia đi thì ngươi cũng chẳng là cái gì.

Tiêu Phàm không những không giận mà còn cười, lộ ra phong khinh vân đạm.

Hắn chỉ là Chiến Sư hậu kỳ, Hoàng Thiên Thần chính là Chiến Tôn cảnh, hơn nữa còn là cao thủ xếp hạng trước hai mươi Viện Bảng của Chiến Thiên Học Viện, nếu như Hoàng Thiên Thần lấy cảnh giới đè người thì hẳn căn bản không phải là đối thủ của Hoàng Thiên Thần.

Hai người kém một cái đại cảnh giới, ba bốn tiểu cảnh giới, cái lạch này không dễ dàng vượt qua được.

- Chúc mừng ngươi, phép khích tướng của ngươi đã có hiệu quả, ngươi có biết hậu quả sẽ như thế nào không?

Hoàng Thiên Thần nhe răng cười, từng bước một đi về hướng Tiêu Phàm, hắn đã hoàn toàn quên Lăng Phong đang tát Hoàng Thiên Bá phía sau.

Tại hán nghĩ đến, nếu ngươi đã làm Hoàng gia ta mất mặt như thế vậy ta liền đánh bần hữu của ngươi, nhưng Hoàng Thiên Thần lại không biết Tiêu Phàm và Lăng Phong lại không có bất kỳ quan hệ nào.

Tiêu Phàm cười khổ lắc đầu, Chiến Hồn Đại Lục Võ Đạo vi tôn, đám người tự xưng là thiên tài đều thích trang bức hay sao?

Chậm rãi nhấc chân lên, Tiêu Phàm cũng hướng về Hoàng Thiên Thần đi đến, một màn này để thần sắc đám người động lại, tên gia hỏa này điên rồi sao, nhìn qua chỉ mới mười sáu tuổi lại dám cùng Hoàng Thiên Thần đối chiến?

Nếu như Hoàng Thiên Thần trẻ lại hai, ba năm thì hai người còn có khả năng chiến một trận, nhưng hiện tại thì Tiêu Phàm hoàn toàn không thể nào chiến thắng được Hoàng Thiên Thần.

Cho dù Hoàng Thiên Thần đem tu vi áp chế ở cảnh giới Chiến Sư thì tại phương diện kinh nghiệm chiến đấu cũng đã có thể hoàn toàn nghiền ép Tiêu Phàm.

Ở tuổi này mà muốn đối kháng với Tàn Thiên Thần, trừ phi là thiên chi kiêu tử của các đại gia tộc khác ở Đại Yên Vương Triều mới có thể làm được, mà bọn hán dĩ nhiên không nghĩ Tiêu Phàm là thiên tài loại này.

- Ta rất bội phục dũng khí của ngươi, bất quá trong mắt của ta đây chỉ là vô tri.

Hoàng Thiên Thần thấy Tiêu Phàm cũng dám khiêu khích uy nghiêm của hán, lập tức cười lạnh, giống như đang đứng trên cao nhìn xuống Tiêu Phàm.

- Nói nhảm quá nhiều.

Tiêu Phàm lạnh lùng một tiếng, chân đạp Mê Tung Bộ xông tới, một quyền bạo phát xuất ra, quyền cương cường bá giống như xé rách hư không truyền ra từng đợt tiếng oanh minh.

- Không biết tự lượng sức mình! Cho dù cùng giai, ta cũng có thể dễ dàng giết chết ngươi.

Hoàng Thiên Thần cười lạnh, đồng dạng một quyền đâm lên.

Oanh!

Một cỗ lực lượng cuồng bạo tản ra bốn phía, gần như đồng thời, tiểu dung trên mặt Hoàng Thiên Thần cứng đờ, lực đạo của Tiêu Phàm vượt qua hán dự liệu, thực lực này thực chỉ là Chiến Sư hậu kỳ sao?

Hoàng Thiên Thần chỉ cảm thấy hồ khẩu một trận đau nhức, ngũ tạng lục phủ bị chấn động không thôi, một ngụm nhiệt huyết vọt tới yết hầu nhưng bị hán cường ép nuốt xuống dưới.

- Hoàng Thiên Thần thụ thương!

Trong đám người, một vài tu sĩ có ánh mắt sắc bén hô lên, trong lòng bọn hán bỗng nhiên rung động, hán bất quá chỉ mới mười sáu tuổi a, Chiến Tôn cảnh Hoàng Thiên Thần lại bị hán một quyền đánh thụ thương?

- Hô

Chỉ một thoáng, toàn thân Hoàng Thiên Thần bộc phát ra một cỗ khí thế trùng thiên, Hồn Lực cuộn cuộn quét sạch tứ phương, thực lực Chiến Tôn cảnh hoàn toàn hiển lộ.

- Vậy mà nói không giữ lời, Hoàng gia đều là dạng mặt hàng này sao?

Tiêu Ma Nữ cười lạnh nói, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

- Nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?

Tiêu U đột nhiên mở miệng, một kiếm hướng về Tiêu Ma Nữ chém tới.

- Nếu Thi Vũ mất một sợi lông, ta diệt cửu tộc ngươi.

Lăng Phong lạnh lùng trừng mắt Tiêu U, vèn vèn chỉ một câu liền dọa Tiêu U đứng tại chỗ không dám làm gì.

Khí thế kia quá kinh khủng, tuyệt đối là Chiến Tôn cảnh không thể nghi ngờ, thậm chí càng cường đại hơn cả Hoàng Thiên Thần.

- U Nhi, đứng ở đó đừng nhúc nhích.

Hoàng Thiên Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn Lăng Phong, nếu Lăng Phong không nói tới Tiêu Phàm, vậy hán liền có thể không kiêng nể gì cả.

- Chiến Tôn cảnh sao?

Tiêu Phàm hít hai mắt, hất trong lòng ngưng trọng. Chiến Sư hậu kỳ đối chiến Chiến Tôn cảnh, về cảnh giới hắn cũng không thể nào trong thời gian ngắn đột phá đến Chiến Tôn.

Vì thế ưu thế của hắn chỉ còn Chiến Kỹ cùng Hồn Lực, mà chiến lực của một người ngoại trừ Chiến Hồn thì còn lại chính là Hồn Lực.

Cho dù là tu sĩ cùng giai nhưng Hồn Lực lại có thể chênh lệch gấp mười thậm chí gấp một trăm lần.

Hoàng Thiên Thần danh xưng thiên tài, Hồn Lực tự nhiên cũng không phải là người bình thường có thể so sánh, bất quá Tiêu Phàm vẫn có có tự tin, Hồn Lực do U Linh Chiến Hồn rèn luyện tuyệt đối không phải Chiến Hồn khác có thể so sánh.

Đổi lại một tên Chiến Sư cảnh bình thường thì một viên Hồn Tinh Tứ Giai đã đủ cho bọn hắn đột phá, nhưng Tiêu Phàm lại không được, muốn tiếp tục đột phá hẳn nhất định phải luyện hóa Hồn Tinh Ngũ Giai cùng số lượng lớn Hồn Tinh Tứ Giai.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, thân thể Tiêu Phàm bay ngược ra sau, nắm đấm rung động, máu trong cơ thể một trận sôi trào, mượn cổ lực lượng kia cấp tốc lui lại.

- Muốn chạy?

Hoàng Thiên Thần cười lạnh, giờ phút này hắn chỉ muốn diệt Tiêu Phàm nên cũng không cố kỵ mặt mũi gì nữa.

Hắn biết rõ, khi hắn đem tu vi áp chế ở Chiến Sư hậu kỳ thì căn bản không phải là đối thủ của Tiêu Phàm, đợi một thời gian nếu để cho hắn trưởng thành thì sẽ như thế nào.

- Chạy?

Tiêu Phàm cười lạnh, bản thân hắn chưa từng có ý nghĩ sẽ chạy, nếu như ngay cả dũng khí để đối mặt với Hoàng Thiên Thần cũng không có thì sau này hắn làm sao đối mặt với những đối thủ càng mạnh hơn?

Trốn tránh không phải là phương pháp giải quyết vấn đề, thế giới này người ăn thịt người, mạnh được yếu thua, chỉ có làm bản thân ngày càng mạnh hơn mới có thể sinh tồn, đây chính là pháp tắc sinh tồn của Chiến Hồn Đại Lục.

- Vô Tận Chi Kiếm!

Một tiếng quát nhàn nhạt, thân hình Tiêu Phàm biến mất tại chỗ, một cỗ kiếm khí cuồng bạo sắc bén từ trên trời giáng xuống, quang mang sáng chói làm lóa mắt tất cả mọi người.

Hoàng Thiên Thần biến sắc, vội vàng dùng một kiếm ngăn cản, “Cheng” một tiếng, kiếm mang bá đạo mà lăng lệ va vào một chỗ, Hoàng Thiên Thần phun ra một ngụm máu, thân hình bay ngược ra xa mười mấy mét.

- Hoàng Thiên Thần bại? Bị một kiếm đánh bay!

- Kiếm thật nhanh, có vẻ như chỉ là Nhị Phẩm Chiến Kỹ!

- Không đúng, hắn là Tam Phẩm, bất quá ta còn nhìn thấy bóng dáng của Phi Hồng Thất Kiếm, còn có Thanh Phong Kiếm Quyết.

Đám người nuốt nước miếng, có thể đem Tam Phẩm Chiến Kỹ phát huy uy lực đến như thế, toàn bộ Chiến Vương Học Viện cũng gần như không tồn tại.

Một kiếm này, rất nhiều tu sĩ Chiến Sư căn bản còn không thấy rõ ràng, kiếm này chỉ có duy nhất một chữ “nhanh”, cực kỳ nhanh!

Chỉ có người tự mình lĩnh ngộ chiến kỹ đến cực hạn mới đánh ra được một kiếm này, tùy tâm mà động, rất hiển nhiên Tiêu Phàm đã đem mấy loại chiến kỹ kiếm pháp tu luyện tới cực hạn mới có thể đạt đến cấp độ như thế, một kiếm đẩy lui Hoàng Thiên Thần!

Bọn họ đã bắt đầu đánh giá lại Tiêu Phàm, thiếu niên người mặc hắc sắc quần áo, mặc dù không được lộng lẫy, lại sạch sẽ chỉnh tề, trong tay cầm một thanh trường kiếm, lưng mang hành trang, dáng người cân xứng, bình thường nhưng lại không tầm thường.

Điều làm cho mọi người kính sợ chính là ánh mắt kia, ánh mắt thanh tịnh sạch sẽ làm cho người khác cảm thấy nó thật thâm thúy điềm tĩnh như nước, trong đôi mắt kia mang theo từng tia thâm trầm không hề phù hợp với tuổi của hắn.

Mọi người biết rõ, Tiêu Phàm lần này nhất chiến thành danh, một người này chẳng mấy chốc sẽ quét khỏi tại Yến Thành.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chiến Hồn Kim Cương Đại Lực Thần Ngưu

Hoàng Thiên Thần liên tiếp ho ra mấy ngụm máu tươi, hai mắt đỏ bừng, hẳn chưa bao giờ nghĩ mình lại thua trong tay một tên Chiến Sư cảnh hậu kỳ.

Điều này đối với hắn chính là sỉ nhục trần trụi, từ nay về sau không còn mặt mũi gặp người khác nữa.

Lăng Phong hít sâu nhìn Tiêu Phàm, trong lòng trầm ngâm nói: - Trước khích tướng để Hoàng Thiên Thần lấy cảnh giới cùng giai xuất thủ, một quyền chấn thương Hoàng Thiên Thần, bức Hoàng Thiên Thần xuất toàn lực, lại trong nháy mắt bộc phát lực lượng chấn thương Hoàng Thiên Thần, chấn nhiếp tất cả mọi người, đoán chừng bản thân hắn cũng không dễ chịu a.

Ở đây, cơ hồ chỉ có Lăng Phong mới có thể nhìn thấy rõ tất cả, đúng như lời hắn nói, bên trong cơ thể Tiêu Phàm cũng đang chấn động không thôi, một kiếm vừa rồi tiêu hao hơn phân nửa Hồn Lực của hắn, nếu như còn tiếp tục đánh, hẳn chắc chắn sẽ thua không chút nghi ngờ.

Bất quá hắn cũng biết, Hoàng Thiên Thần lần trước đã ném đi mặt mũi để đánh với hắn, nếu như hắn còn muốn xuất thủ thì chỉ càng để người khác càng thêm xem thường hắn.

- Ngươi không phải nói cùng cảnh giới đánh với ta một trận sao? Bại liền tiếp thu không được a? bỏ qua cái áo Hoàng gia thì ngươi tính là cái thứ gì?

Tiêu Phàm lạnh lùng liếc mắt nhìn Hoàng Thiên Thần, quay người liền rời đi.

Về phần Tiêu U, Tiêu Phàm cũng không thêm liếc một cái làm sắc mặt Tiêu U khó coi tới cực điểm, nàng làm sao ngờ được, lúc này mới không đến một tháng mà Tiêu Phàm đã cường đại như vậy.

Chẳng biết tại sao trong lòng nàng lại dâng lên một loại sợ hãi, ngày đó không giết chết Tiêu Phàm làm nàng hối hận đến cực điểm.

Tiểu Ma Nữ cùng Tiểu Kim không chút do dự cùng đi theo, Lăng Phong liếc mắt nhìn Hoàng Thiên Thần, lắc đầu, một bộ dáng xem thường.

Đám người chậm rãi tán đi, Hoàng Thiên Bá mặt mũi bầm dập đi tới hung dữ nhìn chằm chằm bóng lưng Lăng Phong, nói: - Lăng Phong? Mặc kệ lai lịch ngươi thế nào, tại Yên Thành, ta có một vạn loại phương pháp giết chết ngươi.

- Không sai, phu quân, nhất định phải giết Tiêu Phàm.

Tiêu U cũng vội vàng

mở miệng nói.

- Tiêu Phàm?

Hoàng Thiên Thần hí hai mắt, trong lòng trầm ngâm nói:

- Lăng Phong, các ngươi đều phải chết! Coi như giết ngươi thì người Lăng gia cũng sẽ không tra đến trên đầu ta.

- Các ngươi đi trước khảo thí Chiến Hồn cùng Hồn Lực đi.

Hoàng Thiên Thần trầm giọng nói, cổ gáy làm bản thân bình tĩnh lại.

Trước cửa Chiến Vương Học Viện vô cùng đông đúc, xếp thành mười hàng dài, tất cả đều là vì Chiến Vương Học Viện mà đến, nhưng để tiến vào Chiến Vương Học Viện lại thập phần gian nan.

Quý tộc Đại Yên Vương Triều nhất định phải thức tỉnh Tứ Phẩm Chiến Hồn, mà đối với người bình thường lại phải thức tỉnh Ngũ Phẩm Chiến Hồn trở lên, hơn nữa, Hồn Lực nhất định ít nhất gấp hai lần tu sĩ cùng giai.

Tiêu Phàm cũng đã xếp vào một hàng dài, Tiểu Ma Nữ do dự một cái cuối cùng vẫn đứng sau lưng Tiêu Phàm, Lăng Phong cười hi hi đi đến bên cạnh Tiểu Ma Nữ, nói: - Thi Vũ, thể này quá chậm, muốn hay không ta thay ngươi...

- Không cần.

Lăng Phong lời còn chưa dứt, Tiểu Ma Nữ đã trực tiếp cự tuyệt.

- Ta liền biết Thi Vũ chắc là sẽ không chen ngang.

Lăng Phong một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, làm cho Tiêu Phàm phía trước không còn gì để nói.

Tiểu Ma Nữ cùng Lăng Phong chính là chàng hữu tình, thiếp vô ý, hơn nữa Lăng Phong vẫn quần mã không bỏ, nhưng Tiểu Ma Nữ căn bản không thêm nề mặt mũi, quý dị là Lăng Phong còn vui vẻ chịu đựng.

Một lúc lâu sau, phía trước Tiêu Phàm chỉ còn lại ba người, quan chủ khảo là một lão giả mặc áo đen, hẳn là lão sư trong Chiến Vương Học Viện, khí thế

trên người hấn làm tu sĩ ở đây một trận khiếp đảm.

- Chiến Tông cường giả.

Tiêu Phàm ngưng trọng, hấn hiện tại chỉ là Chiến Sư hậu kỳ, khoảng cách đến Chiến Tông cảnh chính là một con đường khá xa.

- Thả Chiến Hồn của ngươi ra.

Ông lão mặc áo đen thán nhiên nói, hấn sớm đã chết lặng, khẽ ngẩng đầu nhìn Chiến Hồn của bạch y thiếu niên phía trước, nói:

- Tứ Phẩm Chiến Hồn: Huyền Tâm Thảo, không được hợp cách, kể tiếp.

- Giám khảo, phụ thân ta là Tử Tước.

Bạch Y Thiếu Niên không cam lòng nói.

- Muốn bị ném ra ngoài sao? Kể tiếp.

Ông lão mặc áo đen thập phần không kiên nhẫn nói.

Bạch y thiếu niên biến sắc, sau đó ừ dột rồi đi, Tử Tước đối với người bình thường mà nói đã cực kỳ bất phàm, nhưng ở Yến Thành lại không đáng kể, còn chưa đủ bước vào hàng ngũ quý tộc.

Ngay sau đó, một thiếu nữ mặt quần xanh đi đi lên, thần sắc có chút khấn trương.

- Huỳnh đệ, Chiến Hồn của ngươi là gì nha?

Đúng lúc này, một tên thiếu niên mập mạp phía trước Tiêu Phàm quay đầu nhìn về phía hấn hỏi.

Thiếu niên nhìn qua chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, nhưng hình thể kia lại để cho người ta xấu hổ, sau khi trọng sinh Chiến Hồn Đại Lục, hấn chính là lần đầu tiên gặp được người mập như thế.

- Ta cũng không biết.

Tiêu Phàm nhún nhún vai, cười khò một tiếng.

- Ngươi không phải vẫn chưa thức tỉnh Chiến Hồn chứ?

Thiếu niên mập mạp kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, nói:

- Huỳnh đệ, đi ra khỏi nhà cần thận là chuyện tốt, bất quá dù sao cũng phải triệu hồi ra để kiểm tra a, nói trước với ta cũng không sao đâu.

- Ta thực không biết.

Tiêu Phàm bắt đầu đi:

- Nếu ngươi không tin người có thể nhìn xem.

- Chẳng lẽ ngươi thực sự không biết?

Thiếu niên mập mạp sờ lên cằm, bộ dáng suy nghĩ sâu xa, cuối cùng cũng đành phải từ bỏ, hấn biết rõ, Tiêu Phàm hấn không có lừa hấn.

- Đúng rồi, ta tên Nam Cung Tiêu Tiêu, rất hân hạnh được biết ngươi, ngươi gọi ta là Nam Cung được rồi.

Mập mạp thiếu niên bộ dáng nhiệt tình.

Tiêu Phàm trong lòng một trận cổ quái, tên gì lại giống tên con gái thế không biết, kêu Nam Cung cái gì, cứ gọi là bàn tử không phải tốt hơn sao? Đã thân thiết, lại còn đứng hình tượng!

Theo lễ phép, Tiêu Phàm vẫn đưa tay phải ra, nói:

- Tiêu Phàm.

- Tứ Phẩm Chiến Hồn: Hắc Ứng, không được hợp cách, kể tiếp.

Lúc này, thanh âm ông lão giám khảo mặc áo đen vẫn tiếp tục vang lên.

- Đến ta.

Nam Cung Tiêu Tiêu nhếch miệng cười một tiếng, vội vàng chạy đi lên, một thân thịt mỡ không ngừng rung động, muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười, tu sĩ bốn phía không khỏi chỉ trỏ.

- Phóng xuất Chiến Hồn.

Ngực khí của ông lão mặc áo đen vẫn lạnh lùng như cũ.

- Uống.

Nam Cung Tiêu Tiêu gặm lên giận dữ, đem giám khảo cùng tu sĩ xung quanh dọa kêu to một tiếng.

- Kêu la cái gì!

Ông lão mặc áo đen nổi giận mắng, song khi hấn ngừng đầu nhìn lên, cả người liền ngốc trệ, con ngươi không ngừng rung động.

- Kim, Kim Cương Đại Lực Thần Ngưu!

Tu sĩ xung quanh có người kinh hô ra, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Sau một khắc, ánh mắt phần lớn người trên quảng trường đều bị hư ảnh đầu Kim Sắc Cự Ngưu cao ba trượng hấp dẫn, một cỗ khí thế cường đại tỏa ra bốn phương tám hướng, rất nhiều tu sĩ cấp thấp run run đứng không vững.

- Cừu Phẩm Chiến Hồn!

con ngươi Tiêu Phàm co rút lại, trong lòng cực kỳ chấn kinh, cùng Nam Cung Tiêu Tiêu giao lưu một hồi, hấn hoàn toàn không nhìn ra tên bản tử này lại là một siêu cấp thiên tài.

Cừu Phẩm Chiến Hồn, đừng nói Đại Yên Vương Triều, cho dù Hoàng Triều quản lý Đại Yên Vương Triều, thậm chí Đế Quốc, cũng chưa chắc xuất hiện a.

Người nắm giữ Cừu Phẩm Chiến Hồn nếu như trưởng thành chính là có thể trở thành Chiến Thánh, phóng nhãn toàn bộ Chiến Hồn Đại Lực cũng là cường giả có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hồ hô!

Từng đợt gió lớn thổi qua, phía trên quảng trường trong nháy xuất hiện thêm mấy đạo thân ảnh, tốc độ cực nhanh làm mọi người căn bản không kịp phản ứng.

Dẫn đầu là một nam tử trung niên mặc cẩm y, nhìn qua cũng chừng năm mươi tuổi, mặt như đao tước, phong thần như ngọc, bên trong vô hình tản mát ra một cỗ uy nghiêm cường đại.

- Xin chào Viện Trưởng.

Ông lão mặc áo đen nhìn thấy cẩm y nam tử liền vội vàng đứng dậy cung bái nói.

- Viện Trưởng? Đây là Khúc Huyền Viện Trưởng!

Đám người kinh ngạc nhìn cẩm y nam tử.

Cũng khó trách bọn hấn khiếp sợ như vậy, Khúc Huyền đảm nhiệm Viện Trưởng Chiến Vương Học Viện đã vài chục năm, vào lúc chiêu sinh chưa bao giờ xuất hiện.

Bất quá khi ánh mắt bọn hấn rơi vào Kim Cương Đại Lực Thần Ngưu cũng liền cảm thấy hợp tình, Cừu Phẩm Chiến Hồn không phải là hiếm thấy mà gần như không tồn tại a, Khúc Huyền xuất hiện cũng là sự tình bình thường.

- Tiểu hữu, Chiến Vương Học Viện hoan nghênh ngươi.

Khúc Huyền nhìn về phía Nam Cung Tiêu Tiêu cười nói, trong lòng kích động dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Liệt Ngục Yêu Phượng

- Khúc Huyền, ngươi không thể ép buộc người khác.

Đột nhiên trong hư không lại vang lên một đạo thanh âm, đám người nhao nhao hướng về không trung nhìn, họ nhìn thấy hai đạo thân ảnh đạp không đi tới, quanh thân hai người đều có cường đại khí đang điểm gào thét.

- Chiến Vương!

Đám người trong lòng kinh hãi, có thể ngự không phi hành trừ những người nắm giữ Chiến Hồn loài chim, vậy cũng chỉ có Chiến Vương cường giả.

Từ Chiến Tông cảnh đột phá đến chiến Vương cảnh, Hồn Lực hoá lỏng, có thể ngự không mà đi, Chiến Vương cường giả cũng không phải Chiến Tông cường giả có thể so sánh.

Mọi người biết rõ, đây là cường giả Thần Phong Học Viện, mặc dù bọn hắn rất ít chiêu sinh nhưng cũng không có nghĩa là bọn hắn không chú ý đến nơi này, Cửu Phẩm Chiến Hồn vừa mới xuất hiện, bọn hắn là người thứ nhất đuổi tới.

- Quách Sĩ Thần, người này ta muốn rồi.

Khúc Huyền ngữ khí thập phần kiên quyết, căn bản không có ý thương lượng.

Người mang Cửu Phẩm Chiến Hồn, tương lai có thể trở thành Tuyệt Thế Cường Giả cảnh giới Chiến Thánh a, một khi học viên của Chiến Vương Học Viện có thể trở thành Chiến Thánh thì đây chính là vinh dự cỡ nào a.

- Ngươi có thể dạy cho hắn cái gì?

Hai đạo thân ảnh kia rốt cục đáp xuống trên quảng trường, dẫn đầu là một tên nam tử gầy gò, nhìn qua chừng năm mươi tuổi, khuôn mặt hơi trắng, làn da ngăm đen, nhìn qua có chút già nua, chỉ có một đôi mắt cực kỳ thanh tịnh, giống như có hai vệt thần quang nội uẩn trong đó.

Đứng bên cạnh hắn là một lão giả gầy khô, lưng cong xuống dưới, hiển nhiên đã cao tuổi, một chân đã bước vào trong đất.

- Ta...

Khúc Huyền nhất thời im lặng, bị đối phương một câu hỏi ngậm miệng không nói gì.

- Không có gì để dạy đúng không?

Nam tử gầy gò Quách Sĩ Thần cười nhạt một tiếng, sau đó nhìn về phía Nam Cung Tiêu Tiêu nói:

- Tiểu hữu, ta chính là Viện Trưởng của Thần Phong Học Viện Quách Sĩ Thần, ngươi nếu gia nhập Thần Phong Học Viện, chỉ cần không làm ra sự tình gây bất lợi cho Thần Phong Học Viện, Thần Phong Học Viện vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường của ngươi.

Nam Cung Tiêu Tiêu chớp mắt nhìn hai vị Viện Trưởng, trong lúc nhất thời không biết phải lựa chọn làm sao.

- Tiểu hữu, ngươi cần phải hiểu rõ, Thần Phong Học Viện cực kỳ buồn chán, Chiến Vương Học Viện của ta thiên tài vô số, tỉ lệ nam nữ cũng rất cân đối, đây mới chân chính là nhạc viên của người trẻ tuổi các ngươi.

Khúc Huyền vội vàng nói, ngữ khí có chút uyển chuyển.

Bất quá người ở đây cơ hồ đều nghe ra, một mặt cổ quái nhìn Khúc Huyền, ngươi cứ nhất quyết nói thẳng ra là Chiến Vương Học Viện của ngươi mỹ nữ như mây là được rồi, còn vòng vo như thế?

Nghe thấy Khúc Huyền nói, ánh mắt Nam Cung Tiêu Tiêu sáng lên, nhếch miệng cười:

- Vậy về sau phải phiền Viện Trưởng giới thiệu cho ta một vài mỹ nữ rồi.

- Ha ha, tốt.

Khúc Huyền cười không ngậm miệng được, ý tứ Nam Cung Tiêu Tiêu rất rõ ràng, đây là đã đáp ứng gia nhập Chiến Vương Học Viện.

Thần Phong Học Viện Viện Trưởng Quách Sĩ Thần sắc mặt tối đen, hận không thể đem Nam Cung Tiêu Tiêu một cái tát chết, tên gia hỏa quá thiếu ăn đòn, vền vẹn là vì cái này liền gia nhập Chiến Vương Học Viện?

Tiêu Phàm sắc mặt gât gât, tên Nam Cung Tiêu Tiêu này thực sự là đặc biệt, so sánh cùng thiên tài khác liền thiếu một phần ngạo mạn lại nhiều một phần chân thực.

- Khảo thí kế tiếp.

Khúc Huyền hăng hái, nhìn về phía ông lão mặc áo đen nói ra.

- Rốt cục đến ta.

Tiêu Phàm hít sâu bước lên phía trước.

- Ta tới trước.

Tiểu Ma Nữ đột nhiên giữ chặt Tiêu Phàm, một bước đi đến phía trước, khuôn mặt xem thường nhìn Nam Cung Tiêu Tiêu.

Lúc nàng đi đến trước mặt giám khảo, Bát Phẩm Chiến Hồn: Ngân Hoàng Đăng gào thét mà ra, từng đạo từng đạo Ngân Sắc dây leo tại hư không loạn vũ, trong hư không truyền đến từng đợt âm bạo.

- Lần này quả thật náo nhiệt a, chẳng những xuất hiện Cửu Phẩm Chiến Hồn, hơn nữa còn xuất hiện Bát Phẩm Chiến Hồn, hai người này tương lai thành tựu phi phàm a.

- Đây không phải là đang đá kích chúng ta à, ai, người so với người làm người ta tức chết a.

- Có Bát Phẩm Chiến Hồn là chuyện tốt, điều này nói rõ Đại Yên Vương Triều ta có khả năng quét khỏi a, nếu thiếu nữ này có thể gia nhập Chiến Vương Học Viện, trong vòng mấy chục năm Thần Phong Học Viện tuyệt không có khả năng là đối thủ Chiến Vương Học Viện.

Tu sĩ bốn phía kinh ngạc nhìn Bát Phẩm Chiến Hồn: Ngân Hoàng Đăng, nghị luận âm ỉ cả lên, người Chiến Vương Học Viện càng là rất hưng phấn.

- Bát Phẩm Chiến Hồn: Ngân Hoàng Đăng

Khúc Huyền ánh mắt sáng lên, nói: - Tiểu cô nương, người...

- Thần Phong Học Viện còn muốn người không?

Tiểu Ma Nữ ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Khúc Huyền, quay đầu nhìn về phía Quách Sĩ Thần nói.

- Thần Phong Học Viện hoan nghênh người.

Quách Sĩ Thần hơi kinh ngạc, hắn không nghĩ tới thiếu nữ nắm giữ Bát Phẩm Chiến Hồn vậy mà nguyện ý chủ động gia nhập Thần Phong Học Viện.

Khúc Huyền sắc mặt cứng đờ, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, trong lòng tự an ủi mình:

- Bát Phẩm Chiến Hồn tuy mạnh, nhưng xa xa không phải là Cửu Phẩm Chiến Hồn.

Ông lão mặc áo đen nhìn về phía Khúc Huyền, gặp Khúc Huyền hơi hơi ra hiệu, lại kêu lên:

- Kế tiếp.

- Tiêu Phàm, nếu không để cho ta tới trước?

Lăng Phong đột nhiên nhìn về phía Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm thật sâu nhìn Lăng Phong, hắn biết rõ, Lăng Phong muốn cho Tiểu Ma Nữ hạ gục đây, chẳng lẽ phẩm giai Chiến Hồn của hắn cũng rất cao sao?

- Tốt.

Tiêu Phàm gật gật đầu, lui sang một bên.

Lăng Phong từng bước một tiến lên, hai tay chấn động, một đoàn hắc sắc hỏa diễm từ phía sau hắn bay lên, tại hư không phát ra một tiếng quát chói tai, sau đó hóa thành một đầu Hắc Phượng dài năm trượng.

Cuồng bạo, hung mãnh, khí tức u thâm từ trên người Hắc Phượng tản ra, làm đám tu sĩ bốn phía hoảng sợ không thôi.

- Đây là Chiến Hồn gì? Làm sao lại bá đạo như vậy, cảm giác so với Kim Cương Đại Lực Thần Ngưu kia còn muốn hung mãnh hơn a.

- Chỉ ít cũng là Bát Phẩm Chiến Hồn, đây là cái thứ ba đi, lần này làm sao mà xuất hiện nhiều tên Yêu Nghiệt như vậy?

- Không phải chỉ ít, mà là tuyệt đối, Hắc Phượng này tuyệt đối là Cửu Phẩm Chiến Hồn!

Đám người trong lòng rung động, kinh hãi nhìn Hắc Hỏa Phượng trên hư không, trên người nổi cả da gà, cũng may Hắc Hỏa Phượng mau chóng biến mất, làm cho đám người mới dần phục hồi lại.

- Liệt Ngục Yêu Phượng?

Quách Sĩ Thần cùng Khúc Huyền hai người con ngơoi co rụt lại, trong lòng tự lảm bảm.

Liệt Ngục Yêu Phượng không phải là chân chính Cửu Phẩm Chiến Hồn nhưng lại còn cường đại hơn Cửu Phẩm Chiến Hồn a, bởi vì đây là Chiến Hồn Đặc Biệt.

Hắc sắc hỏa diễm kia là lửa, nó đại biểu cho người nắm giữ chiến hồn là Hỏa thuộc tính nhưng nó lại có bộ dáng Yêu Thú, bởi vậy cũng có người đem Liệt Ngục Yêu Phượng xưng là Cửu Phẩm Chiến Hồn biến dị.

Cửu Phẩm Chiến Hồn đã rất cường đại, lại càng không cần phải nói Cửu Phẩm Chiến Hồn biến dị, Chiến Hồn biến dị cùng Hồn Thú biến dị chính là những tồn tại rất thần bí.

- Tiểu hữu, ngươi có thể nguyện...

Khúc Huyền nhìn thật sâu vào Lăng Phong vội vàng mở miệng nói, cơ hội quý giá như thế này hẳn tự nhiên không muốn bỏ qua, trong mắt rực sáng như thấy khi báu vật, hận không thể lập tức đem Lăng Phong kéo vào Chiến Vương Học Viện.

- Ta gia nhập Thần Phong Học Viện.

Lăng Phong trực tiếp cắt ngang lời nói Khúc Huyền, rất nhanh đi đến bên cạnh Tiểu Ma Nữ.

- Ha ha, tốt.

Quách Sĩ Thần cười ha ha:

- Xem ra, trên đời này vẫn có người thông minh.

- Hừ, Quách lão quỷ, ngươi đừng có quá đắc ý, không biết chừng vẫn còn một cái Cửu Phẩm Chiến Hồn nữa.

Khúc Huyền một mặt không phục, trên mặt hừ lạnh một tiếng.

- Kế tiếp.

Lần này Khúc Huyền tự mình mở miệng, ánh mắt mọi người nhao nhao rơi vào trên người Tiêu Phàm.

Bọn họ đều thấy Tiêu Phàm đi cùng với Tiểu Ma Nữ và Lăng Phong, hai người đi trước Chiến Hồn đã cường đại như thế thì người cuối cùng sẽ càng cường đại đến thế nào đây.

Tiêu Phàm hít một hơi từng bước tiến lên, sự khẩn trương trong lòng hẳn lúc này không thể nào áp chế, vừa mới xuất hiện hai cái Cửu Phẩm Chiến Hồn, một cái Bát Phẩm Chiến Hồn, hẳn cũng không thể nào bình tĩnh được.

- Triệu hồi Chiến Hồn của ngươi ra.

Ông lão mặc áo đen ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, trong mắt đầy vẻ chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Gia nhập Thần Phong Học Viện

Hồng học một tiếng, phía sau Tiêu Phàm hiện ra một đạo hắc ảnh, vào thời khắc bóng đen kia xuất hiện đồng tử của mọi người liền co rụt lại nhưng rất nhanh sau đó lại khôi phục lại bình tĩnh.

- Một hình bóng? Đây là Chiến Hồn thuộc tính Hắc Ám sao? Làm sao quái dị như vậy!

- Hắc Ám Thuộc Tính Chiến Hồn, đây chính là đặc thù Chiến Hồn a, chẳng lẽ hôm nay Yêu Nghiệt nhiều như vậy?

- Không phải Hắc Ám Chiến Hồn, Hắc Ám Chiến Hồn thập phần âm trầm quỷ dị, bóng đen này nhìn qua rất phổ thông, hình như là Tứ Phẩm Chiến Hồn: U Ảnh!

Đám người nhìn chăm chăm Chiến Hồn của Tiêu Phàm nghị luận không thôi, không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ, ánh mắt Tiêu Phàm bất an thỉnh thoảng đảo

qua Khúc Huyền cùng Quách Sĩ Thần.

- Tứ Phẩm Chiến Hồn: U Ảnh?

Khúc Huyền lắc đầu, đối với Tứ Phẩm Chiến Hồn hấn căn bản không có bất kỳ hứng thú gì.

- Chỉ là Tứ Phẩm Chiến Hồn: U Ảnh sao?

âm thanh Khúc Huyền không lớn nhưng lại như sấm động giữa trời quang đối với Tiêu Phàm, trong lòng hấn cực kỳ không cam lòng nhưng bề ngoài vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

- Không có khả năng, nếu như chỉ là Tứ Phẩm Chiến Hồn vậy hấn làm sao có thể hấp thu Linh Khí còn nhanh hơn ta?

Tiểu Ma Nữ thì thầm trong miệng, bộ dáng không tin.

Lăng Phong bên cạnh chỉ cau mày một cái, cũng không nói câu nào.

- Có chút Tứ Phẩm Chiến Hồn tương đối đặc thù, tiền kỳ đột phá rất nhanh nhưng cả đời cũng khó có thể bước vào cảnh giới Chiến Tông.

Quách Sĩ Thần giải thích nói.

- Kế tiếp.

Khúc Huyền khoát khoát tay, hấn đối với Tiêu Phàm cũng không còn hứng thú gì.

- Chờ chút.

Đột nhiên, Nam Cung Tiêu Tiêu một mực trầm mặc không nói lại mở miệng:

- Viện Trưởng, ta có thể gia nhập Chiến Vương Học Viện nhưng ta muốn hấn cũng phải được vào.

Khúc Huyền cau mày một cái, Tứ Phẩm Chiến Hồn gia nhập Chiến Vương Học Viện ngược lại cũng không phải là không có, dù sao các đệ tử quý tộc của Đại Yên Vương Triều đều là như thế.

Nhưng hấn không thích bị Nam Cung Tiêu Tiêu uy hiếp, dù cho Nam Cung Tiêu Tiêu có được Cửu Phẩm Chiến Hồn, nếu hiện tại hấn đã uy hiếp mình thì về sau còn tới mức nào nữa?

- Có ít người, cho dù gia nhập Chiến Vương Học Viện cũng chưa hấn là chuyện tốt.

Khúc Huyền lời nói ẩn ý, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm thật sâu, hấn dường như cố ý nhắc nhở, tiểu tử ngươi không phải Chiến Vương Học Viện ai cũng có thể vào được.

- Không sai, Chiến Vương Học Viện không phải con ruồi con muỗi gì ở đâu cũng có thể đến gia nhập.

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng phụ họa, chỉ thấy Hoàng Thiên Thần đang chậm rãi đi tới, cười lạnh nhìn Tiêu Phàm.

- Vì sao rất nhiều người chỉ có Tứ Phẩm Chiến Hồn cũng có thể gia nhập?

Nam Cung Tiêu Tiêu một mặt khó chịu nhìn Hoàng Thiên Thần.

- Bởi vì bọn hấn là quý tộc!

Hoàng Thiên Thần ngôn từ nghĩa chính nói.

- Nói cách khác, chỉ cần là quý tộc liền có thể gia nhập Chiến Vương Học Viện?

Nam Cung Tiêu Tiêu cũng khá hiểu thấu:

- Nếu thật sự như vậy thì ta cũng chưa chắc có thể gia nhập Chiến Vương Học Viện a, bởi vì ta cũng không phải là quý tộc.

- Thiên Thần, im ngay.

Nghe được lời của Nam Cung Tiêu Tiêu, Khúc Huyền biến sắc, thịt vừa đến miệng nếu bay mất vậy về sau Chiến Vương Học Viện há không phải trở thành trò cười trong mắt người khác.

Hoàng Thiên Thần cố gắng giải thích, nói:

- Các hạ đã hiểu lầm ý của ta, cũng không phải bởi vì bọn hấn là quý tộc liền có thể tiến vào Chiến Vương Học Viện, mà là tổ tiên bọn họ đã lập xuống

công lao hãn mã cho Đại Yên Vương Triều ta, cho nên cho bọn hãn một chút ưu đãi cũng không phải là không thể, vèn vèn xem như đền bù tổn thất mà thôi.

- Lập được công lao hãn mã là tổ tông bọn hãn, cũng không phải là bản thân bọn hãn, hưởng chi, hưởng thụ nhiều đời như vậy cũng đã đủ rồi.

Nam Cung Tiêu Tiêu lạnh lùng nói, hãn dường như là một người khá khó chơi, có vẻ như hãn đã quyết định rời đi.

Khúc Huyền một bên vô cùng nóng nảy, hận không thể một cái tát chết Hoàng Thiên Thần, chỉ là hãn kiêng kỵ địa vị Hoàng gia ở Yên Thành nên hãn cũng không dám làm gì Hoàng Thiên Thần.

- Tiêu hữu...

Khúc Huyền cau mày nhìn về phía Nam Cung Tiêu Tiêu.

Đáng tiếc, tính cách Nam Cung Tiêu Tiêu cũng giống như Chiến Hồn của hãn vậy. đều rất “Ngư”, hãn trực tiếp cắt ngang lời nói của Khúc Huyền: - Không cần phải nói nữa, ta sẽ không gia nhập Chiến Vương Học Viện nữa, cho dù có cho ta mười cái mỹ nữ đi chăn nữa.

- Bàn tử, đa tạ, bất quá ta thấy ngươi vẫn nên gia nhập Chiến Vương Học Viện đi.

Tiêu Phàm cảm kích nhìn Nam Cung Tiêu Tiêu, hãn vậy mà vì mình rời khỏi Chiến Vương Học Viện.

- Việc này cũng không liên quan đến ngươi, là ta không muốn gia nhập mà thôi.

Nam Cung Tiêu Tiêu nhếch miệng cười nói, không hề đem việc này để ở trong lòng.

- Tiêu tử, là ngươi giật dây hãn?

Hoàng Thiên Thần đột nhiên đem mũi nhọn chỉ về hướng Tiêu Phàm, sát cơ lấp lóe.

- Phải thì làm sao mà không phải lại làm sao?

Tiêu Phàm buồn cười nhìn Hoàng Thiên Thần, bản thân lưu không được bàn tử vậy mà trách cứ lên đầu lão tử.

- Nếu là phải thì, chết!

Hoàng Thiên Thần thần sắc lạnh lùng, từng bước một đi đến Tiêu Phàm.

- Bại tướng dưới tay mà thôi, ngươi cho rằng ngươi có thể giết ai?

Tiêu Phàm cũng tức giận lên, cái gì Hoàng gia đệ tử, cái gì học viên Chiến Vương Học Viện, hãn đều căn bản không quan tâm, nếu hãn quả thật chết thì nhất định phải kéo theo một vài tấm đệm lưng.

- Người Chiến Vương Học Viện thực sự rất là lợi hại a, vậy mà lấy tu vi Chiến Tôn cảnh đối phó với tu sĩ Chiến Sư cảnh của Thần Phong Học Viện ta?

Một cỗ khí tức cường đại trên người Quách Sĩ Thần tản ra, thân hình Hoàng Thiên Thần đột nhiên lui về sau mấy bước.

- Quách lão quý, ngươi thật sự cho rằng Chiến Vương Học Viện ta rất dễ khi dễ? Chỉ cần vài phút cũng có thể diệt Thần Phong Học Viện của ngươi, ngươi có tin không?

Nhìn thấy học viên của mình bị khi phụ, Khúc Huyền cũng lập tức xông lên.

Hai đại Chiến Vương cường giả, ngươi nhìn ta ta lại nhìn ngươi, người không động ta cũng không động, hai cỗ khí thế cường đại va vào cùng một chỗ.

Hồn Lực cuồng bạo quét thẳng ra bốn phương tám hướng, cả đám tu sĩ đều nao nao lui lại, rất nhiều tu sĩ bị chấn động đến ngũ tạng lục phủ kêu ong ong không thôi.

- Diệt Thần Phong Học Viện? Ta nói cho ngươi biết, cho dù Đại Yên Vương Triều có bị diệt thì Thần Phong Học Viện ta cũng sẽ sừng sững không ngã, ngươi có tin không?

Quách Sĩ Thần lạnh lùng cười một tiếng.

Lời này vừa ra lập tức gây ra sóng to gió lớn, đám người kinh hãi nhìn Quách Sĩ Thần, lời nói của Quách Sĩ Thần chính là đại nghịch bất đạo a.

- Ngươi có biết những lời này của ngươi sẽ có hậu quả như thế nào không?

con ngươi Khúc Huyền u lãnh vô cùng.

- Hậu quả gì thì ta không biết, ta chỉ biết rõ nếu có ai dám khi dễ Thần Phong Học Viện thì ta liền đánh trước rồi nói.

Quách Sĩ Thần cực kỳ bá đạo.

Tu sĩ bốn phía đều bị lời này của Quách Sĩ Thần chấn kinh không thôi, đây thực sự là Thần Phong Học Viện đã suy bại hơn trăm năm nay sao?

- Hai người các ngươi có bằng lòng gia nhập Thần Phong Học Viện?

Ánh mắt Quách Sĩ Thần rơi vào trên người Tiêu Phàm cùng Nam Cung Tiêu Tiêu.

- Có cái gì không nguyện ý, dù sao gia nhập Thần Phong Học Viện cũng có thể của được muội tử của Chiến Vương Học Viện.

Nam Cung Tiêu Tiêu cười ha ha một tiếng, từ đầu đến cuối đều không quên mỹ nữ Chiến Vương Học Viện.

- Ta nguyện ý.

Tiêu Phàm ngưng giọng nói, hẳn mặc dù biết hai người Quách Sĩ Thần và Khúc Huyền là đang tranh đấu với nhau nhưng việc này đồng thời cũng mang đến một cơ hội cho hắn.

Hắn hiện tại thiếu nhất chính là công pháp, Thần Phong Học Viện có thể từng trải qua vô số tuế nguyệt tại Yên Thành khẳng định cũng có đạo lý của nó, chỉ ít còn tốt hơn so với bản thân một mình tu luyện, nếu may mắn lại có thể có được một lượng lớn công pháp để tu luyện nữa.

- Khúc lão quái, ngươi nghe thấy không?

Quách Sĩ Thần nhếch miệng cười: - Kể từ bây giờ, bốn người bọn họ chính là học viên của Thần Phong Học Viện ta, bọn hắn đánh các ngươi, ta chịu trách nhiệm, các ngươi đánh bọn hắn, vậy đừng trách ta không nói lý.

- Tiền bối, Thần Phong Học Viện còn tuyển người không? Chúng ta đều nguyện ý gia nhập?

Rất nhiều tu sĩ ánh mắt sáng lên, bắt đầu la ầm lên.

- Nếu ai thức tỉnh Chiến Hồn Bát Phẩm trở lên thì có thể đến Thần Phong Học Viện tìm ta.

Quách Sĩ Thần nhàn nhạt nhìn tu sĩ bốn phía, phát tay, một cỗ đại lực nâng đám người Tiêu Phàm lên hướng về phía chân trời bay đi, trong chớp mắt liền biến mất ở quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thần Phong Học Viện không tưởng

Khúc Huyền trở mặt nhìn Quách Sĩ Thần mang theo ba tên Tuyệt Thế Thiên Tài rời đi, trong lòng hắn hối hận không thôi, sớm biết liền đáp ứng thỉnh cầu Nam Cung Tiêu Tiêu thì tốt rồi.

Chỉ ít cũng có thể giữ lại một tên thiên tài a.

- Viện Trưởng, ngươi yên tâm, Chiến Hồn chỉ đại biểu cho tiềm lực bọn hắn lớn, chiến lực cũng không phải do Chiến Hồn quyết định, sau ba tháng không phải có cuộc đi săn mùa thu sao? Đến lúc đó, Chiến Vương Học Viện ta có thể tùy tiện đùa chơi chết bọn hắn.

Hoàng Thiên Thần trong mắt lóe lên một vòng lãnh quang, nghiêm nghị nói.

- Thôi.

Khúc Huyền khoát khoát tay, lách mình biến mất tại chỗ, hẳn mặc dù đứng đầu một viện nhưng lại có rất nhiều bất đắc dĩ, cả tòa Chiến Vương Học Viện cũng không phải đại biểu cho mình hắn mà là đại biểu cho toàn thể Đại Yên Vương Triều.

- Thật hy vọng cuộc đi săn mùa thu mau sớm đến một chút.

Hoàng Thiên Thần âm trầm nhìn theo hướng đám người Tiêu Phàm rời đi nói.

Về phần Tiêu Phàm, bọn hắn được Quách Sĩ Thần cùng một lão giả Thần Phong Học Viện khác mang theo phi hành chừng nửa chén trà, lúc này đáp xuống bên trong một tòa biệt viện ở phía đông Yên Thành.

Nhìn qua một lượt, tiểu viện không phải rất lớn, bên trong một trăm trượng xung quanh đều là cỏ đại cao đến đầu gối.

Phía xa có bốn gian phòng trông cực kỳ bình thường, nơi đây xem ra cũng là một nơi hoàn toàn cách biệt với Yến Thành.

- Uy, lão đầu, nơi này thực sự là Thần Phong Học Viện?

Tiểu Ma Nữ nhìn cảnh sắc tiêu điều bốn phía, thần sắc không thể tin nổi.

Tiêu Phàm, Lăng Phong và Nam Cung Tiêu Tiêu đều tròn mắt hốc mồm nhìn bốn phía, nơi này thật sự quá rách nát nhìn thế nào cũng không giống học viện, đây là giống như một cái viện tử bị bỏ hoang hơn a.

- Thật trăm phần trăm.

Quách Sĩ Thần cười ha ha vuốt vuốt sợi râu dưới cằm, làm gì còn bộ dáng cao thâm mặt trắc trước đó mà giống như một tên gian thương vừa đạt được mưu đồ vậy.

- Ta muốn rời khỏi Thần Phong Học Viện.

Tiểu Ma Nữ khẽ cắn môi, oán hận trừng mắt Quách Sĩ Thần.

- Bình tĩnh a, nơi này chỉ là tiền viện mà thôi, phía sau còn có một tòa viện tử, nhớ đến năm đó Thần Phong Học Viện chiếm cứ lấy cả tòa đông thành.

Quách Sĩ Thần cũng không nóng nảy, ngược lại cười hi hi nhìn bốn người.

- Hào hán không đề cập tới cái dừng năm đó, đây chẳng qua là trước kia mà thôi.

Tiểu Ma Nữ gợn nắm đấm nhỏ lên nói.

- Ta có cảm giác mình đã lên thuyền giặc.

Nam Cung Tiêu Tiêu rụt cổ lại.

- Thi Vũ đến đâu, ta liền đến đấy.

trong mắt Lăng Phong chỉ có Tiểu Ma Nữ, tất cả nơi đây đều bị hắn xem nhẹ.

Tiêu Phàm trầm mặc không nói, lẳng lặng đánh giá bốn phía:

- Nơi này thiên địa linh khí rất tốt, thậm chí rất đậm đặc, lưu lại nơi đây cũng chưa chắc là chuyện xấu.

- A?

Quách Sĩ Thần hơi kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, đến hiện tại thì hắn vẫn luôn xem nhẹ Tiêu Phàm, lại không nghĩ rằng Tiêu Phàm vậy mà là người thứ nhất phát hiện đặc thù nơi này.

- Chiến Hồn của ta có thể cảm ứng được Linh Khí.

Tiêu Phàm xấu hổ cười một tiếng, hắn chỉ là quà tặng kèm thôi, Quách Sĩ Thần không chú ý đến hắn cũng là việc bình thường.

Quách Sĩ Thần gật gật đầu, sau đó nói với bọn họ:

- Vị này là Phúc bá, sinh hoạt thường ngày của người đều sẽ do hắn chiếu cố, nếu như các người nguyện ý tiếp tục lưu lại Thần Phong Học Viện thì phải nghe lời của Phúc bá.

Đám người trầm mặc không nói, Quách Sĩ Thần lập tức cười lên:

- Nếu không nói lời nào vậy coi như là ngầm thừa nhận, về sau các người tu luyện ngay tại nơi này.

Dứt lời, Quách Sĩ Thần liền quay người đi ra ngoài học viện, Tiểu Ma Nữ lập tức kêu lên:

- Lão đầu, người không ở trong học viện?

- Haiz

Quách Sĩ Thần thán một hơi tựa như ai thiếu hắn mấy trăm vạn Hồn Thạch, nói:

- Ta làm Viện Trưởng không dễ dàng a, còn phải kiếm tiền nuôi học viện, các người có thời gian liền đến Phiêu Hương Tửu Lâu ta giúp một tay a, đúng rồi, học phí mỗi người một năm là một trăm vạn Hạ Phẩm Hồn Thạch, nhớ giao cho Phúc bá.

Nghe nói như thế, mấy người Tiêu Phàm mặt xạm lại, cái này mà là ọc viện gì chứ, giống như nhà trẻ thì đúng hơn, hơn nữa còn bắt chẹt người khác nữa.

- Một trăm vạn Hạ Phẩm Hồn Thạch? Sao ngươi không đi ăn cướp luôn đi.

Tiểu Ma Nữ giống như bị giẫm phải đuôi, kêu lên chỉ chóc.

- Đi cướp rất nhanh sao?

Quách Sĩ Thần lơ đãng cười cười, nói:

- Trong vòng ba tháng phải giao đủ, bằng không trục xuất khỏi Thần Phong Học Viện, hơn nữa Hồn Thạch này chỉ có thể dựa vào các ngươi tự mình kiếm, nhớ kỹ, là tự mình kiếm, không được lấy ở trong nhà, bằng không trục xuất Thần Phong Học Viện.

Mấy người một mặt đưa đám nhìn Quách Sĩ Thần, hận không thể đem lão gia hỏa này hung hăng giẫm ở dưới chân, thời điểm trước đó muốn dụ bọn hắn gia nhập thì rất thành khẩn a.

Nhưng mà hiện tại lại ước gì có thể lập tức đem mấy người bọn hắn trục xuất khỏi Thần Phong Học Viện.

- Muốn đánh ta đúng không? Bằng thực lực các ngươi hiện tại còn chưa đủ, sau ba tháng có cái cuộc đi săn mùa thu tại Yến Thành, các ngươi có thể đi thử một chút, nếu được xếp hạng tốt thì sẽ có ban thưởng đấy.

Nói xong câu đó, Quách Sĩ Thần liền hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mấy người.

Đám người không khỏi hướng về phương hướng Quách Sĩ Thần rời đi vũ động nắm đấm, Tiêu Phàm trực tiếp giơ ngón tay giữa lên, lão Quách Sĩ Thần này chả có nửa điểm phong thái của Chiến Vương gì cả.

- Đi theo ta.

Đột nhiên một âm thanh khàn khàn vang lên, Tiểu Ma Nữ bị dọa đến toàn thân run rẩy, mấy người hoàn toàn xem nhẹ Phúc bá sau lưng.

Khi bọn hắn lấy lại tinh thần thì Phúc bá đã đến cạnh mấy cái gian phòng kia, mấy người nhìn nhau cuối cùng vẫn đi theo.

Đi đến cửa phòng, một cỗ mùi tanh liền đập vào mặt, bốn người hoàn toàn mất hồn, nguyên bản mấy người còn tưởng rằng Phúc bá muốn dẫn bọn hắn đi đặc huấn ở đầu hóa ra là ở trong phòng bếp.

Nhìn phòng bếp cực kỳ bừa bộn thế này, mấy người có loại xúc động muốn thổ huyết, cái phòng này đã bao nhiêu năm không có dọn dẹp qua a.

- Muốn tu luyện thì phải bắt đầu làm từ việc nhỏ, tục ngữ nói, một phòng nếu còn không quét được thì ngươi dùng cái gì để quét thiên hạ? nhiệm vụ chính của các ngươi hôm nay chính là dọn dẹp sạch sẽ những gian phòng này.

Âm thanh khàn khàn của Phúc bá tiếp tục vang lên.

- Muốn ta quét dọn gian phòng? Ta không làm.

Tiểu Ma Nữ là người thứ nhất không phục, nàng tới Thần Phong Học Viện là để tu luyện, làm sao có thể làm những công việc bẩn thỉu này.

- Làm hay không ta mặc kệ, ta chỉ nhìn kết quả.

Ánh mắt Phúc bá u ám nhìn mấy người, nói: - Từ hôm nay trở đi, giờ Mão rời giường, giờ Tý đi ngủ, thời gian còn lại hoạt động tự do.

- Tự do hoạt động?

Mấy người há mồm, Nam Cung Tiêu Tiêu vội vàng hỏi: - Phúc bá, khi nào mới truyền thụ công pháp và chiến kỹ, khi nào mới dạy chúng ta tu luyện a.

- Bảo ta dạy? Lão phu không có thời gian, các ngươi tự mình xử lý đi, ta ban ngày ở trong Thần Binh Chú Tạo Phường, có việc gì thì có thể tìm ta, ban đêm ta sẽ trở về để kiểm tra các ngươi. Đúng rồi, ba tháng sau nhớ đem một trăm vạn Hạ Phẩm Hồn Thạch cho ta.

Phúc bá để lại một câu nói xong trực tiếp rời đi.

- Bà nội cha nó, cả đám trong mắt đều chỉ có tiền, sớm biết ta liền ở lại Chiến Vương Học Viện a, nếu ở lại Chiến Vương Học Viện thì có lẽ hiện tại ta đang cùng mỹ nữ tắm uyên ương a.

Nam Cung Tiêu Tiêu mặt khổ sở, mơ mộng nhìn ra cửa sổ.

- Thần Phong Học Viện này quả là lừa gạt người rồi, sớm biết ta liền không đến.

Tiểu Ma Nữ càng là tức giận thẳng dậm chân.

- Thi Vũ, người nghỉ ngơi đi, để ta tới làm vệ sinh cho.

Lăng Phong cười cười, bắt đầu bắt tay vào làm việc.

Tiêu Phàm đưa mắt nhìn Phúc bá rời khỏi Thần Phong Học Viện, khi lão đã đi tới cửa thì ánh mắt hắn lại là rơi vào bên trong thông đạo thông hướng về Nội Viện, bộ dáng đậm chiêu.

- Đồ lưu manh, còn không đến làm vệ sinh!

Tiểu Ma Nữ kéo cánh tay Tiêu Phàm một cái, đem hắn lôi vào.

- Các người có muốn đi Nội Viện xem thử hay không?

Tiêu Phàm đột nhiên nhìn xem ba người hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Vô Tận Chiến Hồn

- Nội Viện? Hai lão đầu kia vẫn không có nói chúng ta có thể tiến vào a.

Nam Cung Tiêu Tiêu nhủ thầm nói, mặc dù hắn cũng tò mò nhưng đối với Quách Sĩ Thần và Phúc bá vẫn có chút sợ hãi.

Hai người này dù sao cũng là Chiến Vương cường giả, nếu bọn hắn mà phát điên lên thì nhất định sẽ lột da cảm đảm.

- Nhưng bọn hắn cũng không nói chúng ta không được vào mà.

Tặc nhãn của Tiểu Ma Nữ đảo qua đảo lại không thôi.

- Tiểu Ma Nữ nói không sai, Thần Phong Học Viện cũng không tàn tạ giống như chúng ta nghĩ, tối thiểu Thiên Địa Linh Khí ở trong này cũng không phải ngoại giới có thể so sánh.

Tiêu Phàm gật gật đầu nói.

- Tiểu Ma Nữ? Vậy tên đầy đủ của người là gì.

Ánh mắt Nam Cung Tiêu Tiêu tà tà.

- Còn nhìn nữa lão nương sẽ chọc mù mắt người, Tiểu Ma Nữ là để cho người gọi sao? Tên đầy đủ của ta là Diệp Thi Vũ!

Tiểu Ma Nữ nổi bão làm Nam Cung Tiêu Tiêu không khỏi rụt cổ lại.

Lăng Phong một bên đã đứng hình, hình tượng nàng lúc này hoàn toàn không giống như những gì hắn nghĩ.

- Diệp Thi Vũ, người họ Diệp?

Nam Cung Tiêu Tiêu lấy lại tinh thần, kinh ngạc khó tin nhìn Tiểu Ma Nữ.

- Chẳng lẽ Nam Cung Tiêu Tiêu người là họ Tiêu Tiêu sao?

Tiểu Ma Nữ một mặt xem thường nhìn Nam Cung Tiêu Tiêu, nói:

- Họ Diệp có rất nhiều, cái này có gì kỳ quái?

- Diệp Thi Vũ?

Tiêu Phàm lẩm bẩm cái tên này, cười nói:

- Vẫn là Tiểu Ma Nữ dễ nghe hơn.

- Đồ lưu manh, có đi hay không đây.

Tiểu Ma Nữ chạy tới cửa ra vào lại nhìn thấy Tiêu Phàm đang ngăn người liền kêu lên.

Sau một lát, mấy người đi tới cửa thông đạo của Trung Viện, trong đây có một tòa lầu các, phía dưới là một cái cổng vòm to lớn giống như một cái cửa thành.

- Trong này có gì đó quái lạ, ta đang cảm thấy nguy hiểm.

Lăng Phong cau mày một cái, Tiểu Ma Nữ và Bàn Tử lập tức khẩn trương lên, Lăng Phong là cảnh giới Chiến Tôn a, hơn nữa còn có Chiến Hồn Cửu Phẩm biến dị, nếu đánh hết sức thì Chiến Tôn hậu kỳ thậm chí Chiến Tôn đỉnh phong cũng chưa chắc đánh lại hắn.

- Bàn Tử, người phòng ngự mạnh nhất, người đi vào trước đi.

Tiểu Ma Nữ nhìn Nam Cung Tiêu Tiêu nói.

- Tại sao là ta?

Bàn Tử mặt than khổ không thôi, bất quá khi hắn nhìn thấy Lăng Phong trừng mắt thì vẫn thành thực tiến vào.

- Hay là để ta vào trước đi.

Đột nhiên Tiêu Phàm ngăn Bàn Tử lại, hắn dẫn đầu đoàn người đi vào, thông đạo bên trong cổng vòm này tán mát ra một cỗ khí tức kỳ lạ làm cho Bạch Thạch trong đan điền hắn có chút phản ứng.

Loại tình huống này rất ít phát sinh, trừ khi gặp phải những đồ vật đặc biệt hoặc những thứ do Thiên Địa Linh Khí hình thành.

- Đồ lưu manh, cẩn thận một chút.

Tiểu Ma Nữ lo lắng nói.

- Yên tâm.

Tiêu Phàm gạt gạt đầu, lại sờ đầu Tiểu Kim sau đó lập tức tiến vào bên trong thông đạo, Lăng Phong một bên có chút ghen ghét, nói:

- Thi Vũ, người vì sao cứ gọi Tiêu Phàm là đồ lưu manh?

Tiểu Ma Nữ nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng, vội vàng lắc đầu nói:

- Không có gì.

- Khẳng định có gian tình.

Bàn Tử nhỏ giọng thì thầm, Lăng Phong phía sau nghiêng răng ken két.

Tiêu Phàm vừa bước vào thông đạo liền trong nháy mắt phát hiện cảnh sắc bốn phía đại biến, hắn giống như bước vào một mảnh thế giới tối tăm, đưa tay không thấy được năm ngón.

- Chuyện gì thế này?

Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn bốn phía, trong lòng có chút lo lắng lập tức bắt đầu lớn tiếng gọi tên ba người khác, đáng tiếc không có bất kỳ hồi âm nào.

- Chẳng lẽ nơi này là một vùng không gian khác?

Tiêu Phàm trong lòng giật mình, loại sự tình này thật đúng là có khả năng tồn tại, ngay cả linh hồn mình còn có thể xuyên không thì huống chi cái sự tình đang diễn ra này.

Sau một khắc, một cỗ hàn khí băng lãnh thấu xương tràn về phía Tiêu Phàm, toàn thân hắn run run, Hồn Lực trong cơ thể liền phóng xuất ra ngăn cản hàn khí.

Đáng tiếc là hắn thất vọng là cỗ hàn khí kia lập tức đông kết Hồn Lực của hắn lại, sau đó tiếp tục tiến vào trong cơ thể hắn.

Tiêu Phàm biến sắc, muốn triệu hoán U Linh Chiến Hồn nhưng dường như ngay cả U Linh Chiến Hồn cũng đã bị đông kết lại.

Hô!

Chỉ một thoáng, quang ảnh chớp động, từng đạo từng đạo bạch sắc quang mang từ trong cơ thể Tiêu Phàm phóng xuất ra, Hắc Ám bốn phía trong nháy mắt bị đánh tan, ngay cả hàn khí kia cũng đã biến mất không thấy bóng dáng.

- Bạch Thạch?

Tiêu Phàm chấn kinh, hắn không nghĩ vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc thì Bạch Thạch lại cứu hắn một mạng.

Khi hắn ngẩng đầu lên liền chấn kinh, chỉ thấy một vệt sáng màu vàng đang bay rất nhanh hướng về hắn, một cỗ khí tức cực nóng lan tỏa trong không gian, nó giống như một cái mặt trời nhỏ chói lọi vô cùng.

- Cút ngay!

Tiêu Phàm găm thét, Độc Nha trong tay lần nữa thi triển Vô Tận Chi Kiếm đánh vào kim quang kia.

Nhưng mà, hắn vẫn xem nhẹ uy lực của kim quang, Độc Nha kiếm vào thời khắc chạm vào kim quang kia liền trực tiếp hóa thành một bãi chất lỏng.

Tốc độ của kim quang vẫn không giảm, trong nháy mắt đánh lên bộ ngực hắn, thể nội Tiêu Phàm khí huyết sôi trào, phun ra một ngụm máu tươi, quý dị là hắn phát hiện mình còn sống.

Trước ngực hắn, một quyền sách nhỏ rách nát chậm rãi xuất hiện, phía trên tỏa ra kim sắc hỏa diễm, mà quyền sách nhỏ kia chính là Vô Tận Chiến Điện.

Khi Tiêu Phàm định thần lại thì thấy Vô Tận Chiến Điện giống như có sự sống, từng trang giấy thiêu đốt hóa thành quang mang tiến vào trong đầu của Tiêu Phàm.

- Aaa!!!!

Tiêu Phàm kêu thảm một tiếng, hai mắt đỏ như máu, một lượng lớn tin tức tràn vào trong đầu hắn, hắn cả thấy như bị vạn trùng phế thân.

Quá trình này kéo dài ròng rã nửa chén trà mới kết thúc, toàn thân Tiêu Phàm run rẩy, miệng sùi bọt mép, kim sắc quang mang rút cục biến mất, tất cả đều đã dung nhập vào trong thể nội Tiêu Phàm.

- Lại một cái Chiến Hồn? Song Sinh Chiến Hồn?

Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn chăm chăm bên trong đan điền, tại bên cạnh U Linh Chiến Hồn có một đoàn kim sắc hỏa diễm, kim sắc hỏa diễm này cực nóng tựa như đang muốn đốt trụi cả hư không.

Cũng khó trách Tiêu Phàm khiếp sợ như vậy, Song Sinh Chiến Hồn hắn cũng có nghe nói qua, đó là bẩm sinh bản thân có hai cái Chiến Hồn, khi thức tỉnh tại Chiến Hồn Điện liền trực tiếp xuất hiện.

Thế nhưng hắn rõ ràng chỉ có một cái Chiến Hồn và một viên Bạch Thạch thần bí, làm sao lại đột nhiên xuất hiện thêm một cái Chiến Hồn?

Tiêu Phàm nhanh chóng lục soát lượng lớn tin tức vừa mới có được, sau một lát liền có đáp án:

- Kim sắc hỏa diễm này chính là một cái Chiến Hồn có thể truyền thừa, người tu luyện Vô Tận Chiến Điện liền có thể nhận được Chiến Hồn truyền thừa này?

Kim sắc hỏa diễm này được gọi là Vô Tận Chiến Hồn, nguyên bản chỉ là một tia hỏa diễm do thiên địa hình thành, trải qua vô số tuế nguyệt cộng với cơ duyên xảo hợp sinh ra linh trí, coi như một loại Linh Vật đặc thù.

Nói cách khác, kim sắc hỏa diễm này chính là một Chiến Hồn do một cường giả sau khi vẫn lạc lưu lại, cũng xem như là một loại linh hồn.

Bởi vì đã từ vong nên Vô Tận Chiến Hồn cũng trở thành Linh Vật vô chủ, nương tựa vào Hồn Lực mới có thể trường tồn tại thế, Hồn Lực chưa tán Chiến Hồn không tan.

Mà Hồn Lực chưa từng tiêu tán này lại là đan dược tốt nhất để cho Tiêu Phàm đột phá cảnh giới.

Oanh!

Sau một khắc, đan điền Tiêu Phàm run lên, chỉ thấy kim sắc hỏa diễm kia đột nhiên bạo động bắt đầu điên cuồng bạo phát tựa như muốn đem đan điền phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Vô Tận Chiến Điện nhận chủ

Tiêu Phàm đang kích động thì trong nháy mắt bị một chậu nước lạnh xối vào đầu, kim sắc hỏa diễm này quá cuồng bạo, bản thân lại chưa từng chân

chính luyện qua Vô Tận Chiến Điện.

Hắn chỉ thông qua Vô Tận Chiến Điện để lĩnh ngộ chiến kỹ mà thôi, chẳng lẽ bản thân còn chưa tính là chủ nhân của Vô Tận Chiến Điện?

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm nhanh chóng lại rà soát ký ức lúc trước, Vô Tận Chiến Hồn này quá bá đạo, Hồn Lực khủng bố kia chưa chắc U Linh Chiến Hồn có thể làm gì được nó.

- Vô Tận Chiến Hồn này quá mạnh, mặc dù không ý thức nhưng nó ý chí của nó lại vô cùng mạnh, không phải người thường có thể thu phục.

Tiêu Phàm cau mày phun ra một ngụm máu tươi.

Tiêu Phàm khoanh chân ngồi tại chỗ, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt:

- Bên trong Vô Tận Chiến Điện vậy mà ẩn chứa một bộ công pháp tu luyện, nạp ngàn vạn chiến kỹ dung vô tận công pháp, đây mới là ý nghĩa chân chính của Vô Tận Chiến Điện.

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm tựa như vừa được hít cần, hưng phấn không thôi:

- Vô Tận Chiến Điện có thể tu luyện đến Chiến Thần cảnh trong truyền thuyết, đáng tiếc, hiện tại chỉ có sáu tầng đầu, sau này nhất định phải tìm được bốn tầng sau cùng mới được.

Sau một khắc, Tiêu Phàm dựa theo tầng thứ nhất của Vô Tận Chiến Điện vận chuyển, hắn hiện tại là Chiến Sư cảnh, vận chuyển tầng thứ nhất của Vô Tận Chiến cũng không phải đặc biệt khó khăn.

Mặc dù công pháp không thể so với chiến kỹ nhưng phương diện lĩnh ngộ của Tiêu Phàm lại rất đáng sợ, vèn vèn nửa canh giờ liền đem tầng một của Vô Tận Chiến Điện luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Lúc này, khí tức Vô Tận Chiến Hồn trong đan điền cũng dần bình tĩnh lại, ít nhất là Tiêu Phàm đã có thể chống đỡ được.

- Đệ Nhị Trọng!

Tiêu Phàm khẽ cắn môi, sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng, Vô Tận Chiến Hồn đã làm hắn bị trọng thương, hiện giờ hắn chỉ còn lại nửa cái mạng.

Nếu như không có Bạch Thạch không ngừng chữa trị thân thể thì hắn đã chết quách đi từ đời nào đời nao rồi.

- Nhất định phải kiên trì, nhất định phải đem nó áp chế xuống.

Tiêu Phàm cắn răng vận khí, trong đầu diễn hóa tầng thứ hai Vô Tận Chiến Điện.

Tầng thứ hai so với tầng thứ nhất thì tối nghĩa hơn rất nhiều, bất quá hắn vẫn có thể nhìn hiểu được, sau ba canh giờ, Tiêu Phàm rốt cục đem tầng thứ hai tu luyện tới đỉnh phong.

- Cuối cùng cũng không cần áp chế nữa.

Tiêu Phàm băng lãnh nhìn chằm chằm Vô Tận Chiến Hồn, tâm thần khẽ động điều khiển U Linh Chiến Hồn tiến về phía Vô Tận Chiến Hồn.

Vô Tận Chiến Hồn không ngừng phản kháng, bắn ra từng đạo công kích Hồn Lực đánh thẳng vào U Linh Chiến Hồn, Tiêu Phàm làm sao có thể chịu thua.

Sau một khắc, chỉ thấy U Linh Chiến Hồn không ngừng cắn nuốt hỏa diễm quanh thân Vô Tận Chiến Hồn, hình thể U Linh Chiến Hồn bắt đầu sinh trưởng, Tiêu Phàm cảm giác Hồn Lực hắn trong nháy mắt cường đại lên không ít, kinh mạch cũng được mở rộng ra.

- Hồn Lực thật thuần túy.

Tiêu Phàm vui vẻ, Chiến Hồn không chỉ dùng để chiến đấu mà còn là nơi chứa đựng Hồn Lực, tu sĩ không ngừng đột phá mặc dù không làm cho Chiến Hồn tấn cấp nhưng thực lực Chiến Hồn lại không ngừng được tăng cường.

Sau nửa canh giờ, Vô Tận Chiến Hồn rốt cục ổn định lại, cổ khí tức tàn nhẫn kia chậm rãi biến mất, Tiêu Phàm lau đi máu tươi nơi khóe miệng.

Oanh! Đột nhiên, thiên địa linh khí bốn phía cuộn cuộn chen chúc vào thể nội của Tiêu Phàm, bên trong thể nội bắt đầu phát ra từng trận âm thanh đột phá, nếu như có người biết mấy ngày trước hắn vừa đột phá Chiến Sư trung kỳ mà hôm nay hắn lại tiếp tục đột phá Chiến Sư hậu kỳ thì không biết sẽ có cảm giác như thế nào a.

- Lực lượng thật bá đạo, bằng vào thực lực ta hiện tại đoán chừng có thể chính diện đánh với Hoàng Thiên Thần một trận.

Tiêu Phàm trong lòng nghĩ thầm.

Tâm thần hắn chìm vào bên trong đan điền, cảm nhận được biến hóa của U Linh Chiến Hồn và Vô Tận Chiến Hồn, thì hắn cảm thấy rất hài lòng, hắn hiện

tại so với lúc trước đã mạnh hơn mấy lần.

Khó trách có người nói, người nắm giữ Song Sinh Chiến Hồn cho dù là xuẩn tài đi chăng nữa thì cũng đều trở thành thiên tài.

Đồng dạng mà nói, người nắm giữ Song Sinh Chiến Hồn đều chính là Chiến Hồn cao giai, cái khác không nói, chỉ việc Hồn Lực chứa bên trong hai cái Chiến Hồn cũng đã đủ nghiền ép tu sĩ cùng giai.

Tiêu Phàm hiện tại đã cảm nhận ưu thế của Song Sinh Chiến Hồn, đây chính là lá bài tẩy để hắn có thể ứng phó với tu sĩ Chiến Tôn cảnh.

- Thiên đạo thật huyền diệu, nếu như ta không có thiên phú lĩnh ngộ chiến kỹ cũng không có chọn Vô Tận Chiến Điện, tự nhiên cũng không thể đến nơi đây làm cho Vô Tận Chiến Điện nhân chủ.

Tiêu Phàm trong lòng thập phần cảm khái.

Bỗng nhiên, sau lưng Tiêu Phàm hiện ra một hắc ảnh to lớn, ý nghĩ hơi chuyển động thì bên cạnh liền xuất hiện một đoàn kim sắc hỏa điểm, Vô Tận Chiến Hồn cùng U Linh Chiến Hồn hô ứng lẫn nhau.

Bên trong Đan Điện, Vô Tận Chiến Điện hóa thành một mảnh Kim Sắc lơ lửng tản ra kim quang nhàn nhạt, như mộng tựa huyền.

- Không biết ngoại giới đã qua bao lâu, đoán chừng bọn Tiểu Ma Nữ đang rất lo lắng a.

Tiêu Phàm đột nhiên lấy lại tinh thần, quay người hướng về phương hướng lúc vào.

Nhưng khiến hắn kỳ quái là vô luận hắn đi như thế nào thì đều sẽ quay về chỗ cũ, cả tòa Thần Phong Học Viện làm sao lại lớn như vậy a, chẳng lẽ ta bị lạc đường.

Mấy canh giờ trước, ba người Tiểu Ma Nữ, Bàn Tử cùng Lăng Phong chờ đợi một chút nhưng lại không thấy Tiêu Phàm đi ra liền lập tức có chút nóng nảy.

Ba người nhao nhao đi vào bên trong, nhưng làm bọn hắn kinh ngạc là khi vừa bước vào thì hai người đồng hành bên cạnh đột nhiên biến mất.

- Huyền Cảnh?

Lăng Phong nhất thời lấy lại tinh thần, triệu hồi ra Liệt Ngục Yêu Phượng hướng về hư không đánh tới, nhưng làm hắn thất vọng là hư không chỉ vờn vờn rung động một cái liền không có gì xảy ra cả.

Lăng Phong không tin Tà, lại công kích một lần nữa, sau nửa canh giờ rốt cục đuổi sức há mồm thở dốc, hắn xếp bằng ở tại chỗ, nổi giận mắng:

- Thần Phong Học Viện, ta @#%^... người!

Từ nhỏ đến lớn, Lăng Phong còn chưa bao giờ chịu qua ủy khuất như vậy, Thần Phong Học Viện khắp nơi đều rất quý dị, làm cho Lăng Phong phải nhìn bằng một cặp mắt khác.

Tiểu Ma Nữ đi vào một hoa hải (biển hoa), hoàn toàn đắm chìm trong hương thơm mỹ diệu, bản thân tựa như người mộng du.

Sau mấy canh giờ, Tiểu Ma Nữ mới hồi phục tinh thần lại:

- Hình như ta mới vừa bước vào cổng vòm, tại sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là Huyền Cảnh?

Tiểu Ma Nữ chạy đi, thế nhưng hoa hải này tựa như vô tận, nàng chạy mãi vẫn không thể thoát ra được.

- Thần Phong Học Viện, ta hận ngươi!

Tiểu Ma Nữ tức giận la lên, từ khi tiến vào Thần Phong Học Viện thì nàng chưa từng dễ chịu qua lúc nào.

Bên trong một tòa cung điện lộng lẫy, Nam Cung Tiểu Tiêu đang nằm trên một cái giường lớn, xuân quang đầy trời, bốn mỹ nữ linh lung xinh đẹp chỉ mặc mỗi cái yếm đỏ đang nằm xung quanh hắn.

- Lại đến, bỏ đào này mùi vị không tệ, có thể so với linh quả, hiện tại thật dễ chịu a.

Bàn Tử cười không ngậm miệng được, bốn vị mỹ nữ người một cái ta một cái thay phiên dứt mỹ thực cho Bàn Tử, hai cái tay heo của Bàn Tử không ngừng mò mẫm khắp nơi.

Sau ba canh giờ, Bàn Tử đột nhiên đứng dậy, nhìn về con đường bên cạnh bốn vị mỹ nữ:

- Thời gian không còn sớm, đáng tiếc chỉ là mộng cảnh a, bất quá, tiểu gia ta nhất định phải của tận mỹ nhân thiên hạ, ăn hết mỹ thực thiên hạ.

Bàn Tử lấy tay vung lên, hư ảnh bốn phía giống như một bức tranh bị thiêu rụi, chậm rãi biến mất, Tiêu Phàm cách hắn không xa cổ quái nhìn hắn nói:

- Bàn Tử, sao ngươi cười gian như thế? Ngay cả nước bọt đều chạy ra hết rồi kia.

- Không có gì, không có gì.

Bàn Tử vội ho một tiếng, xấu hổ cười hi hi, nhưng lại phát hiện ra Tiểu Ma Nữ và Lăng Phong vẫn chưa có tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Phương thức huấn luyện kỳ lạ

- Đánh thức bọn hắn?

Tiêu Phàm đứng tại chỗ nhìn Tiểu Ma Nữ cùng Lăng Phong, hơi hơi cau mày.

Bàn Tử nhún nhún vai, một bộ dạng không liên quan đến ta:

- Không biết, ta cảm thấy tốt nhất vẫn nên để bọn hắn tự mình tỉnh lại.

- Khụ khụ!

Đột nhiên một tiếng ho khan vang lên, Tiêu Phàm và Bàn Tử giật mình, chỉ thấy Phúc bá chậm rãi đi tới, cả giận nói:

- Ai bảo các ngươi tiến vào nơi này.

- Ngài cũng không nói bọn ta không được tiến vào đây a.

Ngờ khi Bàn Tử cũng không tốt gì.

- Phúc bá, chúng ta mới đến nên không quen thuộc hoàn cảnh bên trong học viện, thật không nghĩ đến bọn hắn ngoài ý muốn đi vào bên trong, còn mời Phúc bá cứu tỉnh bọn hắn.

Tiêu Phàm thấy Bàn Tử sắp nổi bão liền vội vàng mở miệng nói.

Hắn từ thái độ của Quách Sĩ Thần và Phúc bá liền có thể nhìn ra, cho dù bọn Bàn Tử là Cửu Phẩm Chiến Hồn thì Thần Phong Học Viện cũng không quan tâm.

Đối chọi với Phúc bá, người thiết thời nhất định là bọn hắn, hắn kiếp trước đã lăn lộn nhiều năm nên ánh mắt nhìn người vô cùng chuẩn.

Phúc bá nhàn nhạt nhìn Tiêu Phàm, nói:

- Ta chỉ phụ trách giám sát các ngươi, sự tình khác ta mặc kệ, các ngươi tự tiện xông vào nơi này vậy phải chịu phạt chạy một trăm vòng quanh viện từ mới được đi ngủ.

- Chẳng phải chỉ một trăm vòng sao? Chạy thì chạy.

Bàn Tử bĩu môi, một mặt không phục.

Nhưng lời còn chưa dứt, Phúc bá nhanh chóng dùng tay điểm mấy lần tại trên người Bàn Tử cùng Tiêu Phàm, hai cổ Hồn Lực cường đại rót vào thể nội hai người, trong nháy mắt phong ấn đan điền cùng kinh mạch.

- Một trăm vòng rất dễ sao, vậy liền chạy hai trăm vòng đi, à phải rồi, ta nói là đường phố bên ngoài Thần Phong Học Viện, không phải Ngoại Viện này.

Thanh âm khàn khàn của Phúc bá thập phần dọa người, đồng thời nhìn phía Lăng Phong cùng Tiểu Ma Nữ nói:

- Các ngươi đừng giả bộ làm gì, không nghe thấy sao, tất cả đều phải chạy hai trăm vòng.

Trong nháy mắt, hai cổ Hồn Lực cường đại đồng thời cũng phong ấn hai người kia, không đợi mấy người phản ứng thì Phúc bá đã biến mất.

- Lão đầu chết bầm, thôi lão đầu.

Tiểu Ma Nữ giận mắng không thôi, nàng và Lăng Phong hai người bọn họ thực sự cũng vừa tỉnh lại lúc Phúc bá đến, chỉ là không biết Phúc bá sẽ xử bọn

hắn như thế nào mới giả bộ hôn mê.

Nhưng hai người không ngờ Phúc bá đã sớm phát hiện ra thủ đoạn của bọn hắn.

- Tiêu Phàm, ngươi đột phá Chiến Sư đỉnh phong?

Lăng Phong kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm nói.

- May mắn mà thôi.

Tiêu Phàm hi hi cười một tiếng.

- Chẳng lẽ Huyền Cảnh này đối với tu luyện lại có chỗ tốt?

ánh mắt Bàn Tử sáng lên, trong đầu lại bắt đầu hiện ra những hình ảnh bên trong Huyền Cảnh kia, trên mặt lộ ra tiếu dung.

- Uy, Bàn Tử thôi, nước bọt ngươi chảy ra kia.

Tiểu Ma Nữ xem thường nhìn Nam Cung Tiêu Tiêu.

- Chạy mau đi, hai trăm vòng cũng không dễ như thế, một vòng chính là một cây số đó, hai trăm vòng chính là hai trăm cây số, Tiểu Kim, làm phiền ngươi thay chúng ta quét dọn căn phòng một chút.

Tiêu Phàm thở ra một hơi, sau đó đi ra ngoài Thần Phong Học Viện.

Nếu như lúc trước hắn còn có chút khinh thường đối với Thần Phong Học Viện thì hiện tại hắn muốn bằng mọi giá để lưu lại, thông đạo ngoài nội viện đã bắt phạm như thế thì bên trong nội viện sẽ còn bất ngờ như thế nào a?

- Chạy thì chạy, ta sẽ không thua các ngươi.

Tiểu Ma Nữ kêu hừ một tiếng cùng lên.

Lăng Phong và Bàn Tử bất đắc dĩ cười một tiếng, ngay cả Tiểu Ma Nữ đều không chịu thua, hai đại nam nhân bọn hắn làm sao có thể bỏ cuộc?

Hai trăm cây số chính là bốn trăm dặm, lại trong tình huống không thể sử dụng Hồn Lực, cho dù bọn hắn đều là Chiến Sư cảnh trở lên nhưng cũng là một khảo nghiệm thể lực rất lớn.

Vài canh giờ trôi qua, bốn người đã chạy xong một trăm vòng, thân thể cả đám chết lặng, sau lưng ướt đẫm, mấy người nhiều lần muốn phá vỡ phong ấn trong cơ thể nhưng đều không được.

Trong phòng Phúc bá, Quách Sĩ Thần không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở nơi này, hắn bưng chén trà khế nhấp một cái, cười hỏi:

- Phúc bá, thế nào?

- Đầu là những tên gia hỏa không yên phận, bốn người ban ngày xâm nhập bên trong Huyền Tâm Mê Vụ, không ngờ người đầu tiên đi ra là tên gia hỏa Tiêu Phàm.

Phúc bá có chút ngoài ý muốn nói.

- A?

Quách Sĩ Thần cũng kinh ngạc không thôi:

- Đúng là không thể ngờ nha, lúc đầu ta cũng là nhìn thấy tâm tính kiên nghị của hắn nên mới lưu hắn lại, lại không nghĩ rằng ý chí hắn cũng cường đại như thế.

- Đúng rồi, lúc chạy vạng trong nội viện có phát sinh dị động, nhưng khi ta đến điều tra lại không có phát hiện điều gì.

Phúc bá lại bổ sung một câu.

- Chắc lão quái lại đang nghiên cứu thứ gì nữa đây, thôi không cần quan tâm nữa.

Quách Sĩ Thần lơ đãng nói, từ khi hắn đảm nhiệm Viện Trưởng Thần Phong Học Viện đến nay thì sự tình dạng này hắn đã thấy quá nhiều.

Quách Sĩ Thần đã nói như vậy, Phúc bá tự nhiên không nói thêm gì, nếu như bọn hắn biết Tiêu Phàm nhận được Vô Tận Chiến Hồn thì đoán chừng sẽ không còn bình tĩnh như vậy.

- Viện Trưởng, ngươi không lo lắng thân phận bọn hắn sao?

Phúc bá lại hỏi.

- Ta đã biết rõ, trừ cái tên gọi là Tiêu Phàm thì ba người khác đều có lai lịch rất lớn, bất quá Thần Phong Học Viện ta vốn là không phải là Thần Phong Học Viện của Đại Yên Vương Triều mà là Thần Phong Học Viện của Chiến Hồn Đại Lục, Đại Yên Vương Triều không quản được chúng ta.

Quách Sĩ Thần khoát tay nói, mặc dù nhìn qua hấn tựa như cái gì cũng không quan tâm nhưng mọi thứ hấn đều nắm trong lòng bàn tay.

- Cũng đúng, chỉ là không biết những tiểu gia hỏa này có bỏ cuộc giữa chừng không, lần chiêu sinh lần trước cũng đã hai mươi tám năm rồi a.

Phúc bá cảm thán một hơi, khi hấn lấy lại tinh thần thì Quách Sĩ Thần đã rời khỏi.

Lại qua hơn bốn canh giờ, bốn người Tiêu Phàm rốt cục hao hết phần khí lực cuối cùng, cả đám sắc mặt trắng bệch, lê bước chân nặng nề bước vào đại môn của Thần Phong Học Viện.

- Một mệt quá, ta muốn ngủ, các người đừng kêu ta dậy.

Mí mắt Bàn Tử Nam Cung Tiêu Tiêu trùng xuống, nếu như không phải mấy người là Chiến Sư đỉnh phong, tố chất thân thể hơn xa người thường thì đoán chừng sớm đã mệt chết.

- Hiện tại không phải thời gian để ngủ.

Lúc này, thanh âm Phúc bá khàn khàn vang lên, cả đám rùng mình một cái.

- Từ lâu đầu, người đừng ép người quá.

Tiểu Ma Nữ thở phì phò, toàn thân sớm đã ướt đẫm, trong lòng nàng hiện tại oán khí ngập trời a.

Phúc bá căn bản không thèm để ý đến nàng, trong nháy mắt từng đạo lưu quang bắn vào trong cơ thể mấy người, tầng phong ấn kia liền biến mất, bỗng nhiên một cỗ Hồn Lực bàng bạc xông vào bên trong kinh mạch bọn hấn, giống như dòng nước ấm đem tất cả mệt mỏi đều tan thành mây khói.

- Tại sao ta lại cảm giác sắp đột phá?

Bàn Tử kinh ngạc cảm thụ biến hóa trong cơ thể mình.

- Ta cũng thế.

Tiểu Ma Nữ cũng kinh hi vô cùng.

- Ta còn kém một chút.

Lăng Phong một mặt kinh ngạc.

Chỉ có Tiêu Phàm trầm mặc không nói, hấn cũng cảm giác Hồn Lực của mình sau một đêm cũng đã ổn định vững vàng tại Chiến Sư đỉnh phong.

Tiêu Phàm biết rõ, kết quả hiện tại chắc chắn là nhờ Huyền Cảnh và đột huấn luyện đặc biệt này của Phúc bá, loại phương thức tu luyện này mặc dù tàn khốc nhưng không thể nghi ngờ lại rất hiệu quả.

- Tiếp tục tu luyện.

Phúc bá liếc nhìn mấy người một cái liền trực tiếp rời đi, bốn người lại đưa mắt nhìn nhau không biết phải nói gì.

- Mọi người khôi phục Hồn Lực đi, chút nữa ta mời mọi người một bữa.

Lăng Phong cực kỳ hào sảng nói.

- Hôm nay ta chịu đủ rồi, nhất định phải ăn thật no để bù lại.

Bàn Tử cũng gật gật đầu, không ăn một bữa đói đến hoảng.

- Ăn tất nhiên là quan trọng, nhưng muốn tiếp tục ở lại đây thì trong vòng ba tháng mỗi người đều phải giao ra một trăm vạn Hạ Phẩm Hồn Thạch a.

Tiêu Phàm sờ cằm trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Sát Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

